

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-20 38 * Yıl:2 * 11-24 Ekim 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Ortadoğu'da emperyalist çözüme hayır

√ Sıradaki kanlı bahçe Ortadoğu!

Bütün emperyalistlerin ve başta ABD'nin gözü-nü diktiği Ortadoğu'da savaş rüzgarlarının şiddeti giderek güçleniyor. ABD; Ortadoğu'nun zengin enerji kaynaklarına sahip olma düşünüyü Irak'taki Saddam rejimini hedefine oturtarak gerçekleştirmek istiyor. Asıl amacını maskeleyen sahte savaş gerekçeleri yaratarak Ortadoğu'ya yerleşmeyi ve diğer emperyalist haydutlar karşısında zayıflayan hegemonyasını tesis ederek yeni kanlı bahçeler yaratmayı planlıyor.

√ Emperyalist çözüme hayır!

"Terörizmle savaş" maskesi altında "dünya halklarının güvenliği" için savaştığını ilan eden ABD, "demokrasi" ve "barış" götürdüğünü söylediği halkların nefretini kazanıyor. Demokrasi ve barış söylemlerinin katliam ve soykırım olduğunu gören dünya halkları emperyalist bir "çözüme" hayır diyor. Afganistan, İsrail siyonizminin ABD onaylı katliam serisi emperyalistlerin barış ve demokrasiden ne anladıklarını gözler önüne seriyor. ABD'nin Irak çözümü de farklı olmayacaktır.

√ Aktör ve figüranlarla katliam oyunu sahnelenmeye hazır

Bir yandan "ittifaklar oluşmadan da vururuz" tehditleri savuran ABD bir yandan da katliam taşeronluğuna soyunan uşaklarının saldırıdaki rollerini şekillendiriyor. İngiltere, Türkiye ve İsrail ABD'nin yanında yer alan aktör ve figüranlar olarak saldırı planlarına hız vermiş durumda. Kuzey Iraklı savaş ağalarını da yedeğine alarak saldırı sonrası dizaynın piyonları oluşturulmaya çalışılıyor. Aktör ve figüranların oynayacağı oyun belli. Katliam sahnelenecek...!

√ Anti emperyalist mücadeleyi yükselterek saldırıya set ol!

ABD emperyalizminin Ortadoğu'da hazırladığı kanlı oyunu bozacak olan özgülde Ortadoğu halklarının karşı koyuşu ve dünya halklarının dayanışması olacaktır. ABD'nin Irak'a ve yöneteceği yeni katliamlara ancak ve ancak anti-emperyalist mücadele ekseninde kararlı bir duruş sergileyerek set olabiliriz. Anti-emperyalist mücadelenin bir parçası olarak yaşadığımız coğrafyada da emperyalizmin Ortadoğu halklarına dayattığı katliama karşı kararlı bir şekilde mücadeleyi yükseltmeliyiz

Üreticiler mitingde buluştu

Ordu'da 27 Eylül günü öğle saatlerinde belediye meydanında toplanan yaklaşık 2000 kişilik fındık üreticisi, "Fındıkta hesaplaşma mitingi" düzenledi. Ziraat Odaları Birliği tarafından organize edilen mitinge, Ordu'nun yanısıra Giresun, Samsun, Amasya, Trabzon gibi illerden gelen ziraat odalarının temsilcileri ve üreticiler katıldı. Mitingde üreticinin öfkesi sürekli olarak siyasi çıkarların doğrultusunda kullanılarak odalar tarafından bolca malzeme haline getirilirken, fındık üreticilerine mikrofon çok uzaklardan uzatıldı. *Sayfa 5*

İşçi-köylü'den

ABD icazetli Kürt Parlamentosu toplandı

Sayfa 30

Toplumun "güvenliği" kime emanet?

Devletin kolluk kuvvetleri olarak polis ve askerler, yaptıkları işkence-katliam olaylarından sonra şimdi de karıştıkları pis işlerin ortaya çıkması ile adlarını duyurmaya başladılar. Çete mafya uzantılarının içinde üniforması ve apoletlerinin verdiği güvenceyle her türlü kirli işe bulaşan ve tacizden-tecavüze kadar pek çok olayın başında asker ve

polisler geliyor. İnsanların "güvenliğini sağlamak" yerine güvenini ve rahatını bozmaya yarayan polisler üzerinde yapılan bir araştırmaya göre, **İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeki her dört polisten birinin herhangi bir nedenle soruşturmaya maruz kaldığı ortaya çıktı.** İl Polis Disiplin Raporu'na göre, 2001 yılı içinde disiplin suçlarının yanısıra birçok polis; rüşvet almak, suçlu kaçırma, işkence, kalpazanlık, sarkıntılık, çek-senet tahsilatı ve haraç toplamak gibi suçlara karış-

mış durumdadır. Buna göre 2000 yılında sadece İstanbul'da 4 bin polis hakkında soruşturma açılırken, bu sayı 2001 yılında neredeyse ikiye katlandı. Rapora göre yaklaşık 28 bin polisin kayıtlı olduğu İstanbul Emniyetinde geçen sene toplam 7 bin 279 polis soruşturmaya uğradı. Bunlardan 3 bin 939'u kınamadan maaş kesintisine kadar birçok ceza aldı. Raporda "tembellik" olduğu da vurgulanırken; darp, hakaret ve tehditten 524, kişilere hakaret ve kaba dayak-

Bu rakamlar, insanın canını, malını ve güvenliğini kime teslim ettiğini, kimler tarafından korunduğunu açığa çıkarırken, rakamlar elbette ki gerçek değerlerinin çok altındadır. Gerçekte bu rakamlara, soruşturmada kurtulan veya korunanlar dahil değildir. Göstermelik soruşturmalarda bu polislerin aklanacağı ve görevine yeniden iade edileceğini hepimiz biliyoruz. Bugüne kadarki uygulamalarda bu hep böyle olmuştur. Eli kanlı katillerin dolandırıcılıkta en has, en iyi iş yapan adamların arkasının daima korunaklı olduğunu ve bu korunağın devletin ya direkt müdahalesi ile ya da gölgesi altında olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Yine birçok polis hakkında soruşturma açıldığını duysak da sonradan ödüllendirilerek terfi ettirildiğini biliyoruz. Örneğin Uğur Gür Bolu Emniyet Müdürü, Kemal Yazıoğlu Ordu Valisi Hortum Süleyman Fatih İlçe Emniyet Müdürü... Bunlar sadece bir kaç.

Polislerin yaptıklarına gerekçe olarak sunulan şey ise, genelde stresli bir yaşam içerisinde yaşadıkları oluyor. Yaptıklarını meşrulaştırmaya çalışan polisler streslerini halka zulümde bulunarak, yada öğrencileri, memurları... alanda coplayarak atıyorlar. Son zamanlarda ise, AB'ye uyum yasaları altında yaptıklarını frenlemeye çalışsalar da pek başarılı olamıyorlar. Son olarak Ordu, Giresun, Rize, Trabzon, Erzincan, Artvin, Ağrı, Bitlis ve Bayburt gibi illerin emniyet

müdür yardımcılarını ile şube müdürlerinin Trabzon'da katıldığı bir "stres atma" toplantısı düzenlendi. Bu gibi toplantılar ile rezilliklerini kapatmaya çalışsalar da bunu başaramıyorlar. Geçtiğimiz günlerde, **Tokat'ın Zile ilçesinde yapılan kaçak silah operasyonunda Samsun emniyetinde görevli bir polisin ortaya çıkması tesadüfi değil, bizzat hangi işlerle uğraştıklarının göstergesi oldu.**

Polisin bu icraatlarının yanında başta gençler olmak üzere tüm toplumu terörize etme çabasıyla yeni yeni buluşların altına imza atmakta geri durmuyorlar. Son olarak Bolu Emniyet Müdürlüğü'nün, öğrencilere verilen "Terör" konulu konferansta ibret olsun diye PKK gerillalarının parçalanmış cesetlerinin fotoğraflarını göstermesi tepkiyle karşılanınca uygulamaya son verildi. Katlettikleri gerillaların ölü bedenlerine hunharca saldırımları yetmezmiş gibi, bunu bebek denecek yaşta okul ç o c u k l a r ı n a sergilemeleri polisin nasıl bir ruh hali ve ideolojik şekilleniş içinde olduğunu göstermektedir. Bu ideolojik şekilleniş içinde olan bir polis halkın polisi olabilir mi ve onun güvenliğini sağlayabilir mi?

DEVLET RÖNTGENLİYOR

ABD'de gerçekleştirilen ve son aylarda birçok eyaletinde yoğun olarak kullanılan biyometrik yüz tanıma sisteminin Türkiye'ye getirilmesiyle artık sokaklarda özgürce

dolaşma olanağının ortadan kaldırılması amaçlanıyor. Neredeyse her hareketin kaydedildiği sistemde, belli merkezlere konulan kameralar ile çevreden geçen kişilerin anlık olarak yüz resimleri çekiliyor ve ana ekranın sağında ve solundaki bölümlere atılıyor. Her iki tarafa atılan resimlerle daha önceden bilgisayar sistemine yerleştirilen "şüpheli resimleri" karşılaştırılıyor. Bu işlem anlık olarak gerçekleşirken, Türkiye'de de sadece İstanbul'un bir ilçe emniyet müdürlüğünde kullanılmaktadır. İleride daha çok ilçede uygulanmaya konacağı beklenen bu sistemle böylece "şüpheliyi" yakalamayı planlayan devlet artık "başarıyı" teknolojiye borçlu olmuş olacak. Yıllardır güvendiği çalışma sistemi ile bir sonuç almakta zorlanıyor olmalı ki bu yöntemle başvuru yapıyor. Elbette ki şüpheli diye tanımladığı kişiler çerçevesinde asıl hedeflediği şey de devrimci komünistlere yönelik olarak bir hareket başlatmaktır. Ama trilyonluk değerdeki kimyasal silahları boşa teptiren kuvvet bu sistemi de boşa çıkarmasını bilecektir ve korkunun bir ürünü olan bu arayış da zulmün zebanilerine bekledikleri gibi bir sonuç aldırma-yacaktır. Adeta sokakları kafes haline döndüren devlet bu uygulamadan da zarar edecektir.

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Egemenlerin bugün yaptıkları yarın yapacaklarının teminatıdır

3 Kasım olarak belirlenen seçim tarihinin yaklaşması ile beraber burjuva siyasetçiler bir yandan kirli seçim oyunlarına, baraj ve erteleme tartışmalarına devam ederken bir

bugün yaptıkları yarın yapacaklarının teminatı olan bu partiler şimdi tüm bunları unutmuş gibi davranarak aslında kitlelere unutturmaya çalışıyorlar. Öyle ki bazılarının önlerine koyduğu seçim bildirgelerinde IMF programlarına karşı koymak bile yer alıyor.

Aslında bu bildirgelerin içinde yer alanlara baktığımızda bunların egemenlerin yaptıklarının bir itirafı niteliğinde olduğunu görüyoruz. Çünkü hepsi de mevcut durumu kötülemekle ve "ancak biz düzeltiriz" demekle aslında bu tabloyu kabul etmektedirler. Oysa bugün yaşadıklarımızda, payları değişmekle birlikte hepsinin parmağı vardır. **Kaldı ki Türkiye'nin bugün geldiği durum bir gecede ya da bir hükümet döneminde olmamış, daha önceki tüm hükümetler sürecinde bugünkü aşamanın köşe taşları dizilmiştir. Bu açıdan bakıldığında burjuva parti temsilcilerinin hepsi birbirinden daha suçlu bir durumdadır.**

Yine bu siyasetçilerin açıklamalarında yer alan taleplerine rağmen ortada duran bir diğer gerçek de hangi hükümet gelirse gelsin hepsinin IMF'ye olan taahhütlerden kaynaklı uygulayabileceği tek programın IMF programı olduğudur. Buradan değerlendirildiğinde kağıt üzerinde kalan bu taleplerin zaten bir uygulanabilirlik şansı yoktur. Vergilerden trafik kazalarına kadar tüm konularda çözüm önerilerinin(!) yer aldığı bu seçim bildirgeleri aslında Türkiye'nin içinde bulunduğu acı tablonun da resmedilişi anlamına gelmektedir.

Partilerin seçim bildirgelerini incelemeye, emperyalizmin tekrar cilalayıp önümüze sürdüğü CHP ile başlarsak yukarıda söylediklerimizi de doğrulamış oluruz. Örneğin CHP'nin enflasyon ile ilgili planı, bu rakamı 2004 yılında tek haneli bir duruma düşürmek. Bunun yapılıp yapılamayacağını tartışmak yerine sadece ortaya çıkardığı enflasyon gerçeğine bakmak bile durumu görmemize yetecektir.

Yine CHP'nin bildirgesinde yer alan "çiftçi doğa ve piyasa koşullarına karşı korunacak" cümlesi de söylem olarak kulağa hoş gelse de bildirgenin diğer maddeleri ile oldukça çelişmektedir. Bu vaatlerin yanında gizlemeye çalıştıkları ve gerçekte uygulayacakları programlardan bazıları şunlar;

***Stratejik KİT'ler özelleştirilecek.**

***Yabancı sermaye girişinin önündeki tüm engeller kaldırılacak.**

***Türk Telekom derhal özelleştirilecek.**

Halkımızın sefalete sürüklenmesinde en son imzaların sahibi olan DSP-MHP-ANAP üçlüsü ise yine mevcut durumu kabullenerek bir anlamda yaptıklarını itiraf etmektedir. Tüm bu bildirgelerin içinde en trajikomik olanı ise MHP'nin

rirken bir yandan da efendilerine yaranma kaygısı ile asıl yapacaklarının da ipucunu vermeye çalışmıştır. İşte bu çelişkili ifadelerden bazıları;

***Tüm KİT'ler özelleştirilecek.**

***Yabancı sermaye önündeki tüm engeller kaldırılacak.**

Ve yine bu yazılanlarla taban tabana zıt olan diğer vaatler;

***İstihdam ve üretim teşvik edilecek.**

***KDV ve ÖTV oranları düşürülecek.**

***İşçi ve memurların enflasyon kaybından doğan tüm zararları ödenecek.**

***Beş yılda 2 milyon 750 bin kişiye yeni iş alanı açılacak.**

Yine AKP'nin seçim bildirgesinde yer alan vaatler de diğerlerinden pek farklı değil. AB konusunda en net tavrı

Siyasetçilerin açıklamalarında yer alan taleplerine rağmen ortada duran bir diğer gerçek de hangi hükümet gelirse gelsin hepsinin IMF'ye olan taahhütlerden kaynaklı uygulayabileceği tek programın IMF programı olduğudur.

iktidarda olduğu süre içinde altına imza attığı anlaşmaları adeta unutarak halen "milliyetçilik", "ulusalcılık" söylemlerini kullanabilecek kadar yüzsüz olabilmesidir. Örneğin "**yoksulluk, işsizlik ve yolsuzluklar için milli seferberlik başlatılacak**" cümlesi MHP'nin seçim bildirgesinden alıntıdır. Adı sürekli yolsuzluk ve katliamlarla özdeşleşen MHP'nin yoksulluk, işsizlik ve yolsuzluklarla mücadele edeceğini söylemesi kocaman bir yalandan başka bir şey değildir. Zaten bildirgenin diğer maddeleri de bunu ortaya koymaktadır. Bir yandan ulusal değerlere sahip çıkacağını savunan MHP bir yandan da "**özelleştirme tamamlanacak. KİT'lerin özelleştirme ve tasfiye işlemleri etkin ve saydam bir şekilde sonuçlandırılacak**" diyerek gerçek yüzünü göstermektedir.

Bu anlamda en çok çelişkiyle dolu seçim bildirgelerinden biri de DYP'ye ait olanı. DYP bir yandan kulağa hoş gelen sözleri bildirgesine ilişti-

AKP'nin bildirgesinde bulmak mümkün. "AB'ye tam üyelik öncelikli hedef alınacak" diyen AKP halkın devlete olan güvensizliğinin de farkında olarak ilk maddesinde "devlete olan güven yeniden inşa edilecek" demektedir.

Bunların yanında bir de oldukça sert söylemlerde bulunan ancak olası bir iktidar durumunda yapacakları bugünden belli olan SP ve Genel Başkan Recai Kutan da boyundan büyük vaatlerde bulunmaya devam etmektedir. "**İktidara geldiğimizde IMF ile olan bütün anlaşmaları yırtıp atacağız**" diyen Recai Kutan'ın tek derdi insanların IMF'ye karşı gelişen tepkisini oy sandığında kendi pusulası üstüne çekebilme. Aslına bakılırsa zaten egemen sınıf temsilcisi partilerden hiçbirinin bu vaatleri yerine getirme gibi bir kaygısı yoktur. Onların tek kaygıları halkın tepki gösterdiğini bildikleri konuları seçim malzemesi yaparak pas-tadan en büyük payı kapabilmektir.

	DSP: Kredi ihtiyacımız olduğu müddetçe IMF'yle ortak program sürdürülür. Denk bütçe düzenlemeleriyle zamanla IMF ve diğer kuruluşlara ihtiyaç kalmayacaktır.
	DEHAP: Halkı IMF cenderesinden, tutsaklığından kurtaracağız.
	MHP: Kalkınmasını tamamlamış, kendi kendine yeterli lider ülke konumuna gelinceye kadar bu tür karşılıklı ilişkiler yürütülmek durumundadır.
	DYP: IMF bir tüccardır. Kredi verip tahsilatını yapar. DYP iktidar olduğunda IMF ile yeniden masaya oturacak. DYP, millet için en iyisi neyse onu yapacak.
	ANAP: Yapacağımız uygulamaları en kısa zamanda IMF yerine Türk ekonomistlerin yönettiği bir dönem başlayacak.
	SP: SP, IMF ile ilişkilerin bugünkü gibi olmasına karşıdır. SP iktidarında IMF'nin değil bizim programımız uygulanacaktır.
	TKP: TKP, IMF ile sadece bir kez masaya oturacak ve o masaya da "Bu memlekette sizin işiniz bitti" demek için oturacak.
	CHP: IMF işini yapıyor, tahsilatıdır. Önemli olan kapısına gitmemektir. Türkiye'nin ekonomik programı kararlılıkla sürdürülecektir.
	AKP: IMF'yle ilişkiler işbirliği çerçevesinde yürütülecektir. Fakat bu kapalı kapılar ardında değil, şeffaflık çerçevesinde cereyan edecek.
	YTP: IMF'yle ilişkilerde ince ayar yapılacak. İnsan unsuru ön plana çıkarılacak. Yatırımlar ve sosyal politikalarla desteklenecek.

yandan da her ihtimale karşı halkın gözünü boyama çabalarını sürdürüyorlar. Seçim ziya-retleri, bolca yalan vaat dolu mitingler vb. hızından hiçbir şey kaybetmiyor. Bunun yanısıra bir de hiç utanmadan daha önceki pratiklerini yok sayarak ekonomik, sosyal vb. alanlarda seçim bildirgelerini yayımlayarak güya yapacaklarını sıralıyorlar. **Daha önceki ve**

Filistin'de son gelişmeler

Filistin'de 2. Intifada üçüncü yılına girerken yaşananlar, ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi vahşetinin yanısıra yine Filistin halkının direnişi oldu/oluyor. 18 Eylül günü karar-gahı tekrar kuşatılan Arafat intifadanın yıldönümünde Filistinli örgütlere direnişe devam çağrısı yaparak bunca zulmün ortasında çoktan vermesi gereken mesajı dillendirdi. Arafat'ın çok tutarlı olmayan duruşunun yanısıra dönem dönem yaptığı radikal ve haklı çıkışlarından olan son çıkışı İsrail'i oldukça rahatsız etti ki göstermelik geri çekilmeden üç gün sonra İsrail yine Arafat'ın yakasına yapışma çabasına girdi. 3 Ekim günü İsrail basınına yansıyan haberlere göre İsrail'in son planı Arafat'ı Ramallah'tan çıkarıp sürgüne göndermek ve bunun hazırlıklarına bir an önce girişmek.

ABD ve Irak'a saldırılarında Ortadoğu'dan destek alma ve sempati toplama adına İsrail'den kuşatmanın geri çekilmesini istemiştir. İsrail,

ABD'nin bu isteğine kandırma-ca bir geri çekilme ile karşılık verirken Bush daha aradan iki gün geçmeden adeta Ortadoğu'ya barut serpmiştir. Kudüs'ün İsrail'in başkenti olarak tanınmasını isteyen yasa tasarısını 1 Ekim günü kongreden geçiren Bush, emperyalist çıkarları uğruna hem de dünyanın gözleri önünde İsrail ve Filistin arasında imzalanan anlaşmaları çiğnemiş oldu. Bu yaşananların yanısıra Filistin topraklarında yaşananları şöyle özetleyebiliriz;

Filistin'de Yahudi yerleşim yerlerine yenilerini ekleyen İsrail, Batı Şeria'da bu çalışmalarını son hız sürdürüyor. Tabi yanısıra ivme kaybetmeyen saldırılarını da.

Geçtiğimiz 15 gün içinde Gazze'de Filistinli örgüt liderlerinin ve ailelerinin evlerini hedef alan İsrail askerleri aynı gerekçelerle Gazze'de yıkılan evlerin tozlarını ölen Filistinlilerin kanlarına karıştırdı. Öldürülen Filistinlilerin çoğu yine çocuklardı.

2. Intifada'nın üçüncü yılının ilk günlerinde İsrail bu kez yıkıldığı evlerde dinamit kullandı. Batı Şeria'nın Dura kentinde çocukları intihar eylemlerine katılan eski bir belediye başkanının evi ve çevresindeki birkaç ev dinamitlerle yıkılıp yağmalandı. Eski belediye başkanıysa yaptığı açıklamayla saldırıyı kınarken, çocuklarının Filistin direnişinin sembolü olduğunu ve eylemlerin sivilleri değil, siyonist İsrail askerlerini hedef almasıyla meşru olduğunu savundu.

2. İntifada'nın yıldönümünde neler oldu?

28 Eylül 2000'de İsrail siyonizmini yeryüzünden tekrar silbilmek için ikinci defa kopan Filistin intifadası, Filistin halkının taşlarla direnişi, bedenlerini toprakları uğruna feda ettiği belki yıllarca belki de on yıllarca sonra kurulacak olan özgür ve bağımsız Filistin'e uzanan yolun kilometre taşı...

Ve bu denli önemli bir direniş bugün koca iki yılı geride

bıraktı, üçüncü yılın sancılı bir o kadar da ateşli günlerini yaşıyor...

28 Eylül 2002 tarihinde Filistin ve birçok Arap ülkesinde coşkulu bir şekilde kutlanan intifadanın yıldönümünde bazı emperyalist, kapitalist ülke halklarının çığılığı yükselip ulaştı Filistin'e.

Gazze'de 20 bin Filistinli'nin sokakları zaptettiği kutlamalarda ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizminin kaçınılmaz sonu, yok olup gideceği üzerine yeminler edilirken, Ramallah'ta da onbinlerce kişiden oluşan insan seli sokaklara taşdı. Batı Şeria'da İsrail'in sokağa çıkma yasağını hiçe sayan eylemler yapıldı. Birçok kampta da eylemlerin yapıldığı Filistin'de öğrencilerin yoğun katılımı da dikkat çekti. Lübnan, Mısır ve Suriye başta olmak üzere birçok Arap ülkesinde de yoğun katılımlı destek eylemleri yapıldı.

Sınıfsal yaklaşım

“AMERİKAN ENTERNASYONALİZMİ”

“Yeni Dünya Düzeni” ve “Küreselleşme” kavramlarının 11 Eylül’den sonraki evrimleşme sürecine, ABD’nin 20 Eylül 2002’de açıklanan “Ulusal Güvenlik Stratejisi Belgesi”, başlıkta-ki ismi vermiş bulunuyor. ABD emperyalizmi Irak’a saldırının arifesinde¹ yeni bir hamle yapmış ve hem rakiplerine hem de dünya halklarına açıkça meydan okurken amaç ve hedeflerini net bir biçimde ortaya koymuş durumdadır.

Ekonomik, siyasi ve askeri bakımdan izlenecek politika ve taktiklerin belirlendiği belgede, önümüzdeki sürece damgasını vuracak hareket ve hareket tarzı, “Gerektiğinde kendimize yönelik bir saldırı gerçekleşmeden saldırıya geçilecek, meşru müdafaa hakkı tek başına kullanılabilir.”, “Herhangi bir yabancı gücün, ABD’nin 10 yıldan bu yana diğer devletler karşısında açtığı büyük arayı kapatmasına izin verilmeyecektir.” cümleleriyle ifade edilmektedir.

Küresel Isınma konulu Kyoto Protokolü’nden çekilen, Durban’daki BM İrkçilikle Mücadele Konferansını terk eden, Biyoçeşitlilikle ilgili Rio Paktı’nı onaylamayı geciktiren, Füze Kalkanı projesi için Anti-Balistik Füze Anlaşması’nı iptal eden, Kapsamlı Nükleer Deneme Yasağı Anlaşması’nı onaylamayan, Kara Mayınlarını yasaklayan anlaşmayı imzalamayan, Biyolojik Savaşla ilgili yeni uluslararası düzenlemelere karşı çıkan, BM’de güncelleştirilmek amacıyla yeniden düzenlenen İşkence ve Kötü Muamele ile Mücadele Sözleşmesi’nin engelleyen, Uluslararası Ceza Mahkemesi’ni reddeden ve son olarak Irak’la ilgili istediği yönde hareket etmezse Birleşmiş Milletler’i, zamanında Hitler’in Milletler Cemi-

yeti’ne yaptığı gibi “bitirmek”ten söz eden^{2 3} ABD emperyalizmi; “imparatorluk”^{4 5} hevesi ve havasıyla daha da saldırgan ve pervasız bir aşamaya geçeceğini ilan etmektedir.

“Anti-terörizm” bu dönemin kilit kavramıdır. “Kuralları ben koyar, var olan kuralları istediğim gibi uygular ya da yok sayarım”⁶ tarzı, çıkış noktasıdır. “Önce ben vuracağım, hep ben vuracağım.” temel hareket biçimidir.

ABD tarihinde ilk kez, petrol ve savaş tekellerinin doğrudan temsilcilerince oluşturulan 2. Bush yönetimi, emperyalist sistemin kurtarıcılığına soyunmuştur. Zira durumları göstermeye çalıştıklarının aksine oldukça kötüdür. Bastıkları toprak kaymaktadır. Emperyalizmin düşüşe geçtiğinde kanla beslenmeye çalışması doğası gereğidir. Bunun somut tezahürü, yeniden paylaşım adına savaşlar, daha ağır sömürü ve zulümdür.

Süper milyarderlerinin sayısı 1982’de 13 iken, 1996’da 149’a, 2002’de 300’e ulaşan ABD’nin bütçe ve dış ticaret açıkları giderek artmaktadır. 400 milyar dolarlık dış ticaret açığı, 3.5 trilyon dış borcu vardır. Yüzde 1’lik üst dilim, 1981’de gelirin yüzde 25’ini alırken bu oran 2000’de yüzde 38’e çıkmıştır. Bu durum 1920’den bu yana en yüksek orana karşılık geliyor. Nüfusun yüzde 80’i ise servetin yüzde 17’sini bölüşmek durumundadır (50 milyon yoksul var, 12 yaş altındaki 13 milyon yoksul çocuk açlık çekiyor). İşsizlik oranı ise yüzde 4’den yüzde 6’ya (16 milyon) ulaşmış bulunuyor. Enron’la⁷ başlayıp 7 ay içerisinde 14 büyük tekeli ve 2 temel sektörü kısıkaç altına alan “muhasebe yolsuzlukları” emperyalizmin can damarı finans sektöründe 3 ayda yüzde 30 “değer” kaybı

yaratmıştır.

Avrupa’da şirket birleşmeleri ve artan işsizlikle beraber ekonominin bütün parametreleri alarm sinyalleri vermektedir.⁸ Latin Amerika ülkeleri ve Türkiye başta olmak üzere yarı-sömürgele- rin tümünde “depresyon” sözcüğü ile tanımlanabilecek ekonomik çöküntü yaşanmaktadır.⁹ Tümünün yansıması olarak, dünya çapında bütün borsa endeksleri yılbaşından bu yana yüzde 20’nin üzerinde düşüşe geçmiştir. Dünya çapında doğrudan yatırım miktarı, 2001’de 694.8 milyar dolar gerileyerek son 30 yılın en hızlı düşüşünü yaşadı. Yüzde 52.7’lik azalma bu yılın ilk 6 ayında da artarak sürmüştür.

ABD, hem silah/savaş sanayisini canlandırmak¹⁰ hem de petrol alanlarını ele geçirmek ve kontrol altına almak zorundadır. Üstelik bunu diğer emperyalistlerle birlikte değil, tek başına gerçekleştirmek durumundadır. Onlara, elindeki mevcut askeri güçten yararlanarak meydan okuması bunun sonucudur. Devletler arası koalisyonla hareket etmek bugün için işine gelmemektedir.¹¹ O yüzden, Irak’tan Filistin’e, UCM’den diğer anlaşma ve organizasyonlara kadar bütün meselelerde dışındaki emperyalist koalisyon ve güçleri sürekli taciz edici tutumlar takınmaktadır. Sürecin dikkat çekici yönü ise ABD hegemonyasının giderek bu devletler üzerinde daha etkili olmasıdır.¹²

Johannesburg’da düzenlenen “BM Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi”’nde (26.08/04.09.2002) yapılan BM açıklamalarına göre; dünya nüfusunun yarısı günlük 2 dolardan az parayla yaşamakta, bu guruptaki 1.2 milyar insanın eline ise 1 dolardan az geçmekte, 800 milyon kişi yetersiz beslenmekte, 850 milyon insan okumaz yazma bilmemekte, 1 milyarlık nüfus temiz sudan yoksun yaşamakta, 2.5 milyar kişi temel sağlık hizmetlerinden yararlanamamakta, 325 milyon çocuk okula gidemekte, her yıl 11 milyon ço-

cuk önlenebilir hastalıklardan, 3 milyon insan hava 5 milyon insan ise su kirliliğinden ölmektedir. En zengin 20 ülkedeki ortalama gelir, en yoksul ülkedeki ortalama gelirin 37 katına ulaşmıştır.

Bu tablonun emperyalist saltanatın mezarını kazdığı görülmektedir. Burjuvazinin çeşitli kurumları ve akıl hocalarının önerileri, bu tabloyu “daha az öldürecek kadar açlık”, “yaşayabilecek kadar ücret”, “isyan ettirmeyecek kadar zulüm”, “tehdit etmeyecek kadar hak/özgürlük” noktasına çekmektedir. “Sürdürülebilir Kalkınma” derken kast ettikleri budur.

Ancak, bir dönem bu stratejiye sıcak bakan ABD emperyalizmi, artık “idare edebilme” sınırını geçmiş durumdadır. Tek çıkış yolunu saldırının kapsamını ve dozunu büyütmede görüyor. “Amerikan Enternasyonalizmi” ABD’nin “küreselleşme” kavramından da sıklıkla gösteriyor. ABD, ismini açıkça koyduğu bir egemenlik altında, çöküşünü önleme çabasıdadır. Geçici de olsa başarılı olup olamaması, rakiplerine değil dünya halklarının mücadelesine bağlı olacaktır.

1 ABD Temsilciler Meclisi, 02.10.2002’de, 2. Bush’a, “gerekli görmesi durumunda” askeri güç kullanması için yetki vermediği kabul etti.

2 G.W.Bush, BM Genel Kurulu, 12.09.2002, “BM, kuruluş ilkelerine hizmet edecek mi, yoksa geçersiz mi olacaktır? ABD’nin amaçları hakkında kuşku duyulmamalıdır.”

3 G.W.Bush, 03.10.2002, “BM ya ABD’nin yanında yer almaz ya da kenara çekilmelidir.”

4 Dinesh D’Souza, Harvard Review, Mayıs-Haziran 2002, “Amerikan halkının ülkelerini bir imparatorluk, hatta dünya üzerine gelmiş geçmiş tüm imparatorlukların en yücesi olarak kabul etmeleri gerekir.”

5 Paul Kennedy,

ABD’li Tarih profesörü, “Ne Pax Britannica, ne Napoleon Fransa’sı, ne II. Felipe İspanya’sı, ne Charlemagne’ın İmparatorluğu, ne de Roma İmparatorluğu bugünkü Amerikan hakimiyeti ile kıyaslanamaz. Dünya sisteminde hiçbir dönemde bu kadar çeşitli alana yayılan bir güç mevcut olmamıştır.”

6 Karl Grobe, Farnkurter Rundschau, 26.09.2002, “Bush Hükümeti uluslararası hukuk düzenini ‘ABD Başkanı’nın düşüncelerinden başka bir yasa yoktur.’ fikri ile değiştirmek istemektedir.”

7 Dünyanın en büyük enerji ticareti tekeli Enron bir zamanlar ABD Hazine Bakanı Paul O’Neill tarafından “kapitalizmin ne kadar dahiyane bir sistem olduğunun kanıtıdır” şeklinde nitelendiriliyordu.

8 Örneğin Avrupa Birliği’nin motoru ve Avrupa’nın en güçlü ülkesi Almanya’nın borcu 2.4 trilyon doları bulmuştur. 4 milyon işsiz, 700 bin evsiz-barksızın bulunduğu Almanya’da, 4 milyon kişi okuma-yazma bilmemektedir.

9 Joseph Stiglitz, Dünya Bankası eski uzmanı, 18.08.2002, (IMF reçetelerinin sonuçlarını yorumluyor) “Endonezya, Rusya, Tayland, Kore, Brezilya ve Arjantin; altı yıldan kısa bir sürede altı başarısızlık. Bu çok fazla.”

10 Toronto Star Gazetesi, 03.10.2002, “ABD silah ve cephan fabrikaları son 15 yıldaki en yoğun üretime geçti.”

11 D.Rumsfeld, ABD Savunma Bakanı, 28.08.2002, “Uluslararası ittifak, yalnız kalırsa bile, doğru hareket için doğru kararı almaktan daha önemsizdir.”

12 S.Berlusconi, İtalya Başbakanı, 25.09.2002, “Avrupalı da İtalyan da olsak yaşam şeklimiz ve kaderimiz Amerika’ya bağlıdır.”

Eğitim-Sen üyelerine baskılar devam ediyor

Ankara: 28 Eylül 2002 tarihinde Eğitim-Sen Genel Merkezi'nde bir basın toplantısı yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer**, devletin Eğitim-Sen üzerindeki baskıları ve üyelerinin soruşturma, sürgün ve meslekten ihraç edilmelerini anlattı. Birkaç aydır demokratikleşme söylemlerinin sıkça dile getirilmesine rağmen pratikte demokrasiye aykırı uygulamaların yaşanmasına dikkat çeken Dinçer, eğitim sisteminin artık sadece ticari amaçlarla döndürüldüğünü vurguladı. Alaaddin Dinçer'in ortaya koyduğu asıl gerçek ise, Eğitim-Sen şubelerine baskılar yapılması, üyelerine soruşturma, gözaltı, sürgün ve meslekten atma gibi anti-demokratik uygulamaların yapılmasının sebebi, öğretmenlerin örgütlenmesini önlemek. Bu amaç doğrultusunda böl-parçala-yık yöntemiyle sendikal mü-

cadeleyi yok etmeyi amaçlayan devlet zaten sadece kağıt üzerinde kalan yasalarına aykırı tutum sergileyerek yine gerçek yüzünü göstermiştir.

Son bir yıldan bu yana yaşanan sürgün, disiplin cezası ve meslekten atmalara dayanak olan gerekçeler ve cezalar şunlardır:

1) Üniversite öğrencilerinin Kürtçe öğrenim görme ve anadilde eğitim hakkı konusunda yapılan basın açıklaması nedeniyle şube başkanı ve üyelerin devlet memurluğundan çıkarılmasına karar verilmiştir.

2) Anadil Haktır Engellenmez ve Anadilde Eğitim Bölmez, Bütünleştirir ibarelerinin Şube Genel Kurulu'na asılan afişlerde yer alması ve yapılan görüşmeler nedeniyle üyeler disiplin cezası almış, şube yöneticileri sürgün edilmiştir.

3) Tokat bölgesinde yürütü-

len terörle mücadeleyi olumsuz yönde etkileyen, aynı ilde öğretmenlerin il dışına sürgünleri jandarma tarafından istenmiş, şube başkanı ve üyeler sürgün edilmiştir..

4) Anadilde eğitim istedikleri için Diyarbakır Şube üyesi 7 öğretmen ilçelere, 7 öğretmen il dışına sürgün edilmiştir. Ayrıca disiplin cezası uygulanmıştır.

5) F tipi Hapishaneleri ile ilgili basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle Mersin Şube üyeleri sürgün edilmiş, disiplin cezaları uygulanmış, 2 öğretmen de işinden atılmıştır.

6) OHAL Kararnamesince Sirt Şube üyesi bir kişi sürgün edilmiştir.

7) YÖK Yasası gereği olarak üniversite döner sermayesinden pay alamadıkları için Eskişehir Şube üyeleri sürgün edilmişlerdir.

8) Dünya Kadınlar Günü ne-

deniyle örgütlenme çalışmalarını yapan ve karanfil dağıtan Mardin Şube üyeleri sürgün edilmişlerdir.

9) Anadilde eğitim ile ilgili İstanbul Şube Kongrelerinde yaptıkları konuşmalar nedeniyle Alaaddin Dinçer ile Şube Başkanı ve yöneticileri hakkında DGM'de silahlı örgüte yardım yataklık gerekçesiyle dava açılmıştır.

Yine 28 Eylül 2002 tarihinde Eğitim-Sen tarafından Eğitim-Bilim-Sanat Kurulu (EBİSAK) oluşturuldu. Kurulun amacı eğitim, bilim ve sanatla ilgili konularda taraflı uygulamaların yapılmasının önünde durmak. Kurulun ilk çağrısı, üniversitelerde yaşanan sorunlar ve bu sorunların çözümüne yönelik önerilerin dikkate alınması çağrısıydı.

Bilinç

Geçtiğimiz yıl yaşadığımız Kasım ve Şubat krizlerinin ardından bunlara bağlı olarak gelişen ve sürekli kanayan bir yara haline gelen işsizlik sorunu büyüme devam ediyor. Türkiye'ye üretimsizliği dayatarak verdiği kredilerle her adımı kontrolü altında tutmaya çalışan IMF'nin talimatları ile özellikle kamu sektöründe yığın halinde işten atılmalar gündeme geldi. Birçok bölge müdürlüğünün ve bankaların tasfiyesi de üstüne eklenince adeta bir işsizler ordusu oluşturuldu. Ancak bir yandan IMF'nin programlarına "evet" diyerek kabul eden hükümet bir yandan da bu politikalar sonucu oluşan işsizliği aşacağını iddia ederek halkın gelişen tepkisini bertaraf etmeye çalışmaktadır. Bugün açısından bakıldığında yaklaşan 3 Kasım seçimleri için tüm partilerin seçim bildirgelerinde aynı vaat yer almaktadır. İşsizlik bitirilecek. Bu bir anlamda bu sorunu yarattıklarının da kabuldür. Ancak elbette ki

onlardan daha birçok sorun gibi işsizliğe de çare olmalarını beklemek sadece hayal olur.

Kasım ve Şubat aylarında yaşanan krizlerin faturası da daha sonrasında yoğun bir biçimde ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu sonuçlar arasında en yakıcı olanlardan bir tanesi de işsizlik sorunudur. 2002 yılının Mayıs ayında yapılan bir ankete göre aynı yılın birinci döneminde işsiz sayısı önceki döneme göre 653 bin kişi artarak 2 milyon 462 bine yükselmiştir. Yine bu ankete göre büyük şehirlerdeki işsizlere 503 bin; kırsal kesimdeki işsizlere de 150 bin kişi eklenmiştir. Tüm Türkiye genelindeki işsizlik oranı % 11.8'e fırlamış; eğitimli gençlerde ise işsizlik oranı % 29.4'e kadar yükselmiştir.

Yine Ankara Ticaret Odası tarafından yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre de 2001 yılında emeklilik, işyeri kapanması vb. gibi durumlardan ötürü toplam 1 milyon 479 bin 907 kişi işinden ayrılmıştır. En

Türkiye'nin kanayan yarası işsizlik her geçen gün artıyor

çok işten ayrılma tekstil, gıda, metal vb. işkollarında yaşanmıştır. Bu ve diğer bazı iş kollarında işten atılma oranları şöyledir;

Tarım ve ormancılık: 9 bin 1127

Madencilik: 19 bin 80

Gıda: 75 bin 441

Deri: 9 bin 438

Tekstil: 178 bin 489

Basın- yayın: 7 bin 789

Banka sigorta: 34 bin 776

Sağlık: 11 bin 236

İnşaat: 288 bin 438

Belediye İşleri: 90 bin 281

Üstelik bu rakamlarda her ay bir artış yaşandığı da yine aynı raporun sonuçları arasında yer alıyor.

Ocak ayında 92 bin 868 olan bu rakam şubat ayında 160 bin 156; mart ayında 67 bin 364; nisan ayında 162 bin 639; mayıs ayında 1123 bin 485; haziran ayında 132 bin 359; temmuz

ayında 76 bin 816; ağustos ayında 81 bin 322; eylül ayında 110 bin 927; ekim ayında 136 bin 254; kasım ayında 117 bin 808; aralık ayında ise rekora ulaşarak 217 bin 909'lara kadar ulaşmıştır.

Egemenlerin tüm vaatlerine rağmen **diğer tüm sorunlar gibi işsizliğin de tabana vurduğu, bu rakamlarla ortadadır.** Çalışanların ve ya emekli olanların da durumunun pek iç açıcı olmadığını yine rakamlar ortaya koyuyor. Öyle ki haziran ayında yapılan başka bir araştırmaya göre en düşük bir işçi emekli aylığı olan miktar ile ayda 28 kg et, 75 kg peynir, 69 kg zeytin alınabiliyor.

Sürekli burjuva basında bile yazılıp çizilen bu gerçekler ise birçok insanı karamsarlığa sürüklemekte ve insanlar mücadele etmek yerine şans oyunlarına, intiharlara dahi yönelebilmek-

tedir. Örneğin 2001 yılının tümünde 28 milyon 78 bin 996 adet milli piyango bileti satılırken bu yıl 9 Eylül itibarı ile bu rakam 29 milyon 950 bin 33'e ulaşmış durumda. Yine geçen yıl 1 milyar 73 milyon 258 bin 193 kolon sayısal loto oynanırken bugün Eylül ayı itibarı ile bu rakam 1 milyar 217 milyon 499'a ulaşmış durumdadır. Birçok insanın geçim sıkıntısı içinde olduğunu kullanan şirketler adeta insanların yarınları ile oynayarak umut tacirliği yapmaktadır. Artan intihar olayları da insanların umutsuzluk içinde olmalarının bir sonucudur. İnsanların intihar etmesinin birçok nedeni bulunabiliyorken bunların en önde gelenleri arasında işsizlik ve buna bağlı olarak gelişen geçim sıkıntısı yer almaktadır. Mevcut bu durumun birçok insanda umutsuzluk yaratması doğaldır. Bu noktada sendikalara düşen görev oldukça önemlidir. İşsizliğe karşı mücadele özellikle Türkiye gibi süreçleri yaşayan ülkelerde yürütülen

emek mücadelesinin en önemli ayaklarından bir tanesidir. Yaşanan krizi bahane gösteren birçok patron hiçbir gerekçe göstermeden onlarca insanı kapı dışarı etmiştir. Bankalar, bölge müdürlükleri tasfiye edilmiş yine binlerce insan işinden atılmıştır. Bu koşullarda sendikaların bir yandan buna karşı mücadele etmesi gerekirken esas olarak da kitlelere yaşadıklarının asıl sorumlusunun emperyalizmin yarı sömürge ülkelere uyguladığı politikalar olduğu kavratılmalıdır. Bu anlamda sendikaların görevi bir yandan patronların türlü oyunlarına karşı çalışanların iş hakkını, işten atılanların yaşam hakkını savunmak olurken bir yandan da bu ekonomik sorunların kaynağının emperyalist-kapitalist sistemler olduğunu kavratmaktır. Diğer türlü hem işçilerin hem de sendikaların ufkunu sadece iş koruma veya bulma sınırları içine hapsederek sıkıştırmanın dışında bir amaca hizmet etmeyecektir.

Bizi temsil etmeyenlere oy vermiyoruz

Belediye İş 2 No'lu Şube yazılı bir açıklama yaparak işçilerin kendi seçeneklerinin bulunmadığı bir seçime zorlandığını belirtti. Açıklamada seçilenlerin işçileri temsil etmediğini vurgulayarak "Bunlar işçilerin emekçilerin adayları değildir. Bunlardan dolayı da oy vermeyeceğiz" denildi.

H. Merkezi: Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube, 2 Ekim 2002 tarihinde yazılı bir açıklama yaparak, işçilerin kendi seçeneklerinin bulunmadığı bir seçime zorlandıklarını, bu yüzden seçimlerde oy kullanmayacaklarını kamuoyuna duyurdular.

Yapılan açıklamada; "sermaye ve ortaklarının seçime ihtiyacı yok. Ülkeyi seçilmişler değil, atanmışlardan oluşan kurullar yönetiyor. Ülkeyi kurullarla yöneten Uluslararası Mali Sermaye ve yerli işbirlikçileri, diktatörlüklerini gizleyebilmek için, yıpranan parlamento ve siyasi partileri yenilemeye çalışıyor. Bunun için nüfu-

sun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerden destek isteniyor. Tükendişleri canlandırmamız isteniyor. Yoksulluğa, işsizliğe, eşitsizlik ve adaletsizliğe, emperyalistlerin egemenliğine onay vermemiz için bizi bir kez daha sandığa çağırıyorlar. Oluşturulacak parlamento, düzen partilerinin dolayısıyla mülk sahibi sınıfların parlamentosu olacaktır. Onların parlamentosundan bize hayır gelmeyecektir. IMF'nin dayattığı yasalar bu parlamentodan çıkacaktır. Sermayenin iş yasasında yapmak istediği değişiklikler bu parlamento tarafından çıkarılacaktır. Düzen partilerinin parlamentoya taşımaya

çalıştıkları ve işçilerin temsilcileri olarak sundukları sendika yöneticileri, bırakın işçileri temsil etmeyi, kendi gölgelerini bile ardından taşımayan tabansızlardır. Sendika yöneticileri düzen partilerinin listelerinden parlamentoya girdikleri zaman, işçiler parlamentoda temsil edilmiş olmayacaktır. Kendi siyasi tercihleri doğrultusunda karar vermek elbette haklarıdır. Ancak işçi sınıfını ve onun sendikal örgütlerini pazarlayarak, onların adına parlamentoya atlamak kabul edilemez. Bizlerin fikirlerini sormayan bizlerin onayını almayanların bizimle aynı örgütün adını kullanma hakları yoktur. Bu nedenle, işçi-

ler adına aday olanlara ancak işçiler karar verir. Bu seçimlerde seçileceklere işçiler karar vermiyor, bu nedenle

bunlar işçilerin emekçilerin adayları değildir. Bunlardan dolayı da **OY VERMEYECEĞİZ**" denildi.

"Mersin bizimle özgürleşecek"

Eğitim-Sen, devletin valisi aracılığı ile uyguladığı özel uygulamalarla OHAL'i aratmayan Mersin'de çeşitli eylemlere katıldıkları gerekçe gösterilerek keyfi bir biçimde sürgün edilen 36 öğretmenin maruz kaldığı sürgünü protesto etmek ve öğretmenlerin görevli oldukları yerle-

eylem yapılacak caddeyi tutan polis sendikasının olduğu sokağa çevik kuvvet yığınağı yaparak eylemi engelleme ve gözdağı verme çabasıydı. Saat 11:00'de başlayacak olan eylem gecikmeli olarak saat 12:00'de başladı. Polis barikatının kurulu olduğu sokakta eğitim emekçileri sendika

pazarlıklar sonucu memurların hastane caddesinden metropol alanına yürümelerine izin verildi. "Baskılara sürgünlere hayır. İnsanca yaşam istiyoruz" Eğitim-Sen imzalı pankartla yürüyüşe geçen emekçilerin sayısı yürüyüş sırasında bine ulaştı. Coşkunun hakim olduğu yürüyüşte emekçiler sloganlar, ıslıklar ve alkışlarla baskıları protesto ettiler. Polis yürüyüş sırasında Welat gazetesi muhabirinin filmine polis fotoğrafı çektiği gerekçesi ile keyfi bir biçimde el koydu. Metropol miting alanında Sami Evren ve Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer baskıları protesto eden ve memurların demokratik haklarını ancak mücadele ile kazanabileceklerini belirten kısa birer konuşma yaptılar. Ardından otobüslere binilerek Tarsus'a gidildi. Burada da yaklaşık 200, 250 kişilik bir kitle ile karşılanan emekçiler Kloptra girişinden öğretmen evine kadar yürüdüler. Adana'da da alkış ve sloganlarla karşılanan eğitim emekçilerinin caddede yürütmesine izin verilmeyerek kaldırırda yürütüldü. Ardından gidilen Adana'da da Uğur Mumcu parkına kadar yine sloganlarla yürüyen emekçiler, geceyi Adana'da geçirdi.

SÜRGÜNLER GERİ ALINSIN

Yürüyüş; **Karaman, Ereğli ve Konya**'ya uğranıldıktan sonra **5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü**'nde Ankara'da sonlandı. Kurtuluş Parkı'nda "**Baskı sürgün değil insanca yaşam istiyoruz**" pankartı açan eğitim emekçileri, yoğun polis ablukasıyla karşı karşıya kaldılar. Kurtuluş Parkı'ndan Ziya Gökalp Caddesi'ndeki Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önüne yürünmesine polisin izin vermemesi üzerine oturma eylemi yapılarak; "**Sürgünlere karşı direneceğiz**", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "**Emekçiye değil çetelere barikat**", "Cezalar sürgünler geri alınsın" sloganları atıldı. Polisin izin vermeye yanaşmaması üzerine kararlılıklarını göstermek için, aynı saatlerde Türkiye genelinde, İl Milli Eğitim Müdürlükleri önünde basın açıklaması yapan Eğitim-Sen üyelerine şube başkanları telefon ederek, abluka dağıtılana dek oturma eylemi yapmalarını bildirdiler ve alkışlar, ıslıklar eşliğinde halaylar çekilerek hükümeti yuhladılar. Polisin ancak 98'i şube başkanı 2'si atılmış olan toplam 135 öğretmene, pankart açılmaması, slogan atılma-

ması, önlüklerin çıkarılması ve otobüslerle gidilmesi halinde izin vereceklerini söylemesi üzerine, öğretmenler direnmeye devam ettiler ve taleplerini kabul ettirdiler. Saat 13:40'da yürümeye başlayan eğitim emekçileri "**Sürgünler baskılar bizi yıldırılmaz**", "Eğitim hakkımız engellenemez", "**Dersimi bölme-yin**", vb. önlüklerle "**Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak istiyoruz ya siz**" diye haykırarak 14:15'te, Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanan yaklaşık 200 öğretmen bir araya geldi. Buradan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer başkanlığında Merkez Yönetim Kurulundan beş kişilik bir heyet Bakanlığa gitti. Öğretmenler ise heyet dönene kadar 1 No'lu Şube önünde oturarak heyetin dönmesini bekledi. Heyet geri döndüğünde **Tayfun İşli**'yle görüşüğünü açıkladı. Bu hafta içinde Bakanlar Kurulu ve Bakanla görüşmelerinin devam edeceğini ve görüşmenin sonuçlarını açıklayacaklarını bildirdiler. Çevik Kuvvetin birçok kez provoke etmeye çalışmasına karşın genel olarak sorunsuz ve çok coşkulu geçen eylem alkışlar, ıslıklar ve sloganlarla sona erdi.

re geri dönmeleri, soruşturmanın ve ihraçların yaşanmaması için "**Baskılara Sürgünlere Hayır, İnsanca Yaşam İstiyoruz**" talebiyle 3 Ekim'de Mersin'den Ankara'ya yürüyüş başlattı.

Sabah saatlerinden itibaren

önüne toplanarak beklemeye başladılar. Polisin kanunlara uygun davranılmadığı, dağılmaları gerektiği yönündeki uyarılarına "**Bu barikat aşılmaz**" sloganlarıyla yanıt verildi. 98 ilin şube başkanlarının katıldığı eylemde yapılan

Üreticiler mitingde buluştu

“Fındığımızı Yok Pahasına Sattırmayız”

27 Eylül’de Ordu’da, 28 Eylül’de Giresun’da “Fındıkta hesaplaşma mitingi” yapıldı. Fındık üreticilerinin yanısıra Ziraat Odaları temsilcilerini de katıldığı miting fındık üreticilerin öfkesinin yatıştırılmaya çalışıldığı bir gösteriye dönüştü.

Samsun: FİSKOBİRLİK tarafından açıklanan ve üreticiye “açıklanmasaydı daha iyiydi” dedirten fındık taban fiyatlarının ardından, üreticilerin bekleyişi devam ediyor. Fındık taban fiyatlarının açıklanmasıyla fındığımızı bir çırpıda FİSKOBİRLİK’e yetiştiren üreticiler, şimdi de parasını ne zaman alacağını bilememenin sıkıntısı içinde. Bir yandan üreticilerin bu bekleyişi içten içe yanan bir öfke topuna dönüşürken, Ordu ve Düzce’de düzenlenen mitinglerle bir

sevindi üretici üzüldü”, “Ürettikçe kalkınacaktık, ürettikçe fakirleştik”, “İktidarsız iktidara bir avuç fındık iyi gelir” gibi dövizlerin ve pankartların açıldığı miting yaklaşık olarak 2 saat sürdü. Mitingde üreticinin öfkesi sürekli olarak siyasi çıkarların doğrultusunda kullanılarak odalar tarafından bolca malzeme haline getirilirken, fındık üreticilerine mikrofon uzaklardan uzatıldı.

Mitingde fındık üreticilerinin zor günler yaşadığı

için tepki göstermesi üzerine polis tarafından alandan hemen uzaklaştırıldı. Miting üreticilerin öfkesinin yatıştırılmaya çalışıldığı bir gösteriye dönüşürken konuştuğumuz üreticiler yaşadıklarını daha iyi ifade ediyordu.

Düzce’de 28 Eylül günü düzenlenen mitinge ise yaklaşık 2000 kişi katılırken, fındık üreticileri yanlarında getirdikleri fındıkları Anıt Park önünde yaktılar. Daha sonra D-100 karayolunu trafiğe kapatan üreticiler önce polis tara-

yapacağını açıklayan FİSKOBİRLİK üreticilere alım kararının beklenildiğini belirtirken, kararın hala Bakanlar Kurulunca imzalanmamış olması binlerce üreticiyi perişan

etti.

görüşler...görüşler...görüşler...görüşler...

Ahmet Yancı (Pelikkaya, Düzköy); On, onbeş günlük fındık dönemimiz oluyor bizim. Bu yıl içinde 3-4 ton fındık ürettik. Taban fiyatını çok düşük verdiler. Zaten fındığımızın parasını alamıyoruz, aldığımızda dayıbaşıdır, aşçıdır derken hep onlara gidiyor. Tüccara 1100’den verdim bu sene fındığımızı. Mecburen verdim. Tüccar da ne yaptı, stok oluşturdu. Bizim bir şeyimiz kalmadı yavrurum. Tüccara vermeyelim desek; herkes para istiyor, borçlu borcunu istiyor o zaman da. Fındığı ucuzaya verdik ama ne yapalım. Köylünün artık fındığı gitti. Devlet de fındığa para vermiyor, destek desen hiç yok. Kredi alsak faize bağlanıyoruz. Hep millet borca battı. Bizim köyde 10 kişi var öyle. Ziraat Odası da yardımda bulunmayınca millet ne yapsın? Bu memlekete artık iyisi gelmez, zaten iyiyi de seçemez olduk.

Amasya Ziraat Odası Meclis Üyesi; Burayla olmaz bu. Ankara’ya gidelim diyorum. Çiftçi yolları kesecek, Ankara’ya meclise yürüyecek ki bir şeyler olsun. Ziraat odaları niye yürümüyor bilmiyorum ama tam da zamanıdır yürümenin. Mitingde bir şey yok. Haftada 2 kez mazota, ilaca zam yapıyorlar. Ürünümüzü zamanında veriyoruz ama zamanında parasını alamıyoruz. Bilmiyorum ki ne olacak böyle?

Temel Yılmaz (Ulubey Kadıncık Köyü) Her yere fındık ektik başka bir şey olmuyor diye, o da para etmiyor. Ne yapacağımızı şaşırдық. 8 milyon kişinin artık bir şeyler yapması lazım. Bu milletvekillerine oy atanlara şu başımızdaki hükümete ben yazıklar olsun diyorum. Nereye gittiler ben anlamıyorum. Ama bu sefer gelirlerse onların yüzüne tüküreceğim. Milleti perişan ettiler, onlar da perişan olsun. Yapılacak iş, bu Perşembe Tünelini trafiğe kapatmaktır. Başka çaremiz yok. Bu sene 6 ton fındık çıktı ama sadece borcumuza yeter bu da. Emegimizi almak mümkün mü? Bizi aldattılar. FİSKOBİRLİK’e güya ortağız. Ama fındığı tüccara veriyoruz. Fındıklarımızı söksek diyorum, o da bizim buralarda fındıktan başka ne olur. Arazimiz düz olsa amenna ama değil. Son söyleyeceğim şu ki, ben şahsen hakkımı helal etmem bunlara. Hep siyasi oyunlar döndürüyorlar. Millet mahvoldu, perişanız.

nevi olsun sorunlarını düzeltmeye çalıştılar.

Ordu’da 27 Eylül günü öğle saatlerinde belediye meydanında toplanan yaklaşık 2000 kişilik fındık üreticisi “Fındıkta hesaplaşma mitingi” düzenledi. Ziraat Odaları Birliği tarafından organize edilen mitinge, Ordu’nun yanısıra Giresun, Samsun, Amasya, Trabzon gibi illerden gelen ziraat odalarının temsilcileri ve üreticiler katıldı. “**Tarım ülkesiydik tüketici olduk sayenizde**”, “Günümüzde üretmekten üretmemek daha kârlı”, “**Hans**

vurgulanarak üreticinin perişan edildiği anlatıldı. Fiskobirliğin de özerkleşerek sadece stok ambarı haline getirildiğine değinilen mitingde TZOB Genel Başkan Yardımcısı **Hüseyin Özbey** de bir konuşma yaptı. IMF politikalarına ve küreselleşmenin etkisi ile dünyanın krize sürüklendiğine değindi. Ziraat Odası Başkanlarının konuşmasından sıkılan üreticiler, “fındık taban fiyatı verildiğinde niye hemen miting yapmadınız” diyerek öfkesini dile getirirken, bir üretici de kendisine söz verilmediği

findan saldırıya uğradı, ardından da oturmalarına izin verildi. Saldırıda ise 3 fındık üreticisi gözaltına alındı.

FINDIK BAKANLAR KURULU’NA TAKILDI

Fındık üreticilerinin yaşadığı sıkıntılar artık boyu aşarken, fındığı FİSKOBİRLİK’in ambarlarında bekletilen üreticiler tepkili. Çünkü, zor bela çıkartılan taban fiyatın üzerinden yaklaşık 3 hafta geçmesine rağmen üreticilere ne bir ödeme yapıldı ne de belirli bir tarih sunuldu. Bu sene sadece hazine adına alım

Pancar üreticisi öfkeli “Devlet cebimizin faresi”

Turhal: Turhal'da şeker fabrikası karşısına kurdukları çadır barakalarda teslimat için günlerdir bekleyen pancar üreticileri sessizce beklemeye devam ediyor. Bu sessiz bekle-yiş pancarın tesliminden sonra anlık bir sevincin ardından yerini ne zaman verileceği belli olmayan pancar paralarının bekleyişine bırakıyor. Geçen yıl paraları iki taksitle ve ilki mayıs ayının ortalarında verilen köylüler, kooperatif önünde tepkilerini dile getirmiş ve yine devlete de veryansın etmişti. Bu yıl yine traktörleriyle fabrikanın karşısındaki boş araziye bekleme mekanı eyleyen pancar üreticileriyle kısa bir söyleşi yaptık.

-Bize kendinizi tanıtır mısınız?

Pancar üreticisi Osman Kara: Turhallıyım. Yıllardan beridir pancarla geçim sağlıyorum.

-Bu yılki pancar alımları başlayalı iki haftayı geçti. Pancarı toplayıp getirene kadar ne gibi sıkıntılar yaşadınız?

Osman Kara: Gübrenin, mazotun yanına yaklaşamadık, her gün yeni bir zam yaptılar. İşçiye günlük on milyon yevmiye verip toplayıp fabrikaya teslim ediyoruz. Bize toprağını veriyor, üstüne de yüzde 6 fire veriyor, bunlar baştan cebimizden çıkanlar. Anlayacağınız köylüyü yiyip bitirdiler. Devlet demek köylünün cebinin faresi demek, bundan kim ne anlarsa anlasın. Ben köylüyüm, pancar üretiyorum teslim edene kadar elimdeki para gidiyor.

-Bu yıl fiyatları Şeker Kurulu belirleyecekti, paralarının ne zaman nasıl verileceği konusunda açıklama yapıldı mı?

Osman Kara: Taban fiyatı daha açıklanmadı, açıklansa 24-25 bin olacak, ben zaten 20'ye mal ediyorum, nasıl kazanacağız biz? Devlet madem köylüyü düşündüğünü söylüyor niye paramızı beşinci ayda veriyor. Benim pancarımı alıyor tüccarına satıyor, küspesini satıyor bize para-mara yok. Benim paramı kullanıyor fa-

izini de cebine atıyor, beni düşünmüyor. Yedinci ayda yeni ekime başlıyorum, aldığım para bir işe yaramıyor ki. Toplu da vermiyorlar, 3 taksit yapıyorlar üç kuruşluk paraya.

mören köyüne oy istemeye gitmişler, kimse sokmamış onları, “hangi yüzle gelirsiniz” demişler. Ben de diyorum ki çıkmasınlar karşımıza, istemiyoruz onları, onlar bizim cebi-

Başımızdakilerin amacı bizi bitirip, Amerika'yı beslemek. Pancara kota koyuyorlar, Amerika'nın şeker kamışı satılsın diye. Bize “üretme” diyor bu adamlar. Sorarım ne olmuş bizim pancarımıza da karşımıza şeker kamışını çıkarıyorlar.

-Peki devlete bir diyeceğiniz var mı?

Osman Kara: Yarın seçimler gelecek, bas bas bağıracağız “oyunu bana ver, şunu yapacağım, bunu yapacağım” diye. Kimse gelmesin. Üzü-

mizin faresi, habire yeme derdindeler. Ben kimseye de oy vermeyeceğim. Amerika'ya da uşak olmasınlar artık. Ben devletten kredi alıyorum faiz ödüyorum, onlar niye benim paramın faizini vermiyorlar.

PANCARA ALINTERİ AKITANLARIN HALİ

Elazığ: Bu yılki şeker pancarı kesimleri devam ederken hala açıklanmayan taban fiyatlarıyla yüreği ağzında bekleyen Elazığlı pancar üreticileri kapasite yetersizliği nedeniyle ürünlerini fabrikaya teslim etmediler. Ürünlerin Malatya Şeker Fabrikasına gönderilmesine de tepki duyan köylüler, pancarın yan ürünü olan küspenin Malatya'daki fabrikada çok daha düşük fiyatlara alınacağını da belirttiler. Elazığlı pancar üreticileri traktörlerine yüklü pancarlarını Sivrice yolu üzerindeki Uluova kantarına boşaltmaya-arak bir basın açıklaması yaptılar.

Devlet emperyalizme hısım, köylüye hasım

Türkiye'de tarımla uğraşan yaklaşık 500 bin, fabrikalarda daimi ve mevsimlik çalışan 30 bin kişinin geçim kaynağı olan şeker pancarı tarımda sağladığı istihdam ve yan ürünlerinin değerlendirilmesiyle Türkiye tarımına ciddi katkısı olan bir üründür. Bunun yanısıra bakım ve hasat dönemlerinde 200 bin mevsimlik işçiye yılda 100 gün süren istihdam imkanı sağlaması da önemli bir ayrıntıdır. Bu gerçekliğe rağmen emperyalist efendilerin dayatmasıyla, düşük taban fiyatları, kotalar ve girdilere yapılan zamlarla köylü pancar tarımından koparıl-mak isteniyor. Türkiye Şeker Fabrikaları'nın özelleştirilmesi de bu çerçevede yapılırken şeker pancarı üzerinde oynanan oyunların sadece şeker pancarı yetiştiren köylüyü hedef almadığı alenen ortadadır.

27 devlet, 3 adet özel şeker

fabrikasının olduğu Türkiye'de pancar tarımına elverişli arazi miktarına göre her yıl azami **5 milyon ton** şeker üretimi potansiyeli vardır. Ancak bugünkü koşullarda bu fabrikaların ekonomik optimum şeker üretim kapasitesi **yılda 2.4 milyon tondur.**

Ülkemizde dahili şeker tüketimi yılda 2 tonken, bu tüketim nüfus artışına paralel olarak her yıl ortalama yüzde 2 artmaktadır. Hazine tarafından hazırlanan ve 15 Mayıs 2001 tarihinde “**Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı**” olarak açıklanan istikrar(!) programında şeker sektörüne ilişkin yaklaşımlar devletin emperyalistlere hısım, köylüye hasım olduğunun göstergesidir. Emperyalist tatlandırma şirketlerinin elinde bulunan ve tatlandırıcı hammaddesi olan mısırlara pazar açmayı kendine ödev bilerek,

ihracat potansiyeli fazlasıyla olan, şeker pancarı üretimini olabilecek en düşük seviyeye indirmeye çalışan uşak TC, bakan ne diyor istikrar(!) programında;

“(…) 2002-2003 üretim döneminden itibaren devlet tarafından fiyat açıklanmayacaktır. Şeker piyasası, Şeker Kurulu tarafından düzenlenecektir. İhraç fazlası şeker üretimine son verilerek devletin zarara uğraması engellenecektir.

(…)Türk insanı daha ucuza şeker tüketecektir. Tüm çiftçilere DGD verilerek gelir kaybı giderilecektir. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin önü açılacaktır. Şeker piyasasında istikrar sağlanacak ve ihtiyaç fazlası şeker üretimine engel olunacaktır.”

Aralık 2000-Aralık 2001 tarihleri arasında şeker yapımı zam yüzde 147 olurken, şeker pancarı taban fiyatının yüzde 48 seviyesinde artırılması devletin bu yazılı ifadesine karşın halka ne kadar pahalıya şeker tüketmek zorunda bırakıldığını gösteriyor.

Bahsi geçen “Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı”nda saklı amaçları daha net ifade edecek olursak;

-Türkiye'de şeker pancarına düşük taban fiyatı ve kota verilerek, şeker pancarı üretimi azaltılmak istenmekte.

-Şeker üretim maliyetinin yarı fiyatına düşen dünya şeker borsa fiyatlarıyla, şeker ithal edilmek istenmekte.

-Bugünkü şeker pancarı fiyatları ile yüzde 20 daha ucuza pazarlanabilen ithal mısıra dayalı nişasta bazlı şekerlerin, yurt içinde daha yüksek boyutta satışının önü açılmak, ABD'nin mısır, AB'nin de şeker fazlası, Türkiye pazarına akıtılmak istenmektedir.

Burada bir noktayı daha açmak gerekmektedir;

Devletin şeker piyasasını belirleyecek kurul olarak bahsettiği bileşim; üretkenler, tüketenler ve çalışanlar açısından ciddi tehlikeler taşımaktadır. Kurulların oluşturduğu alanlarda artık ne hükümetin, ne halkın ne de o alanda çalışanların üretkenlerin söz ve karar hakkı

vardır.

Pankobirlik görüntü itibarıyla sivil bir örgüt gibi sayılsa da (ki ne kadar üretici birliği olduğu ve etkisi ortadadır.) aslında üreticileri, köylüyü gerçekten temsil eden bir üyesi yoktur.

İşte bu kurulun inisiyatifiyle belirlenen taban fiyatları ve ne zaman verileceği yine onların insafına kalan pancar paraları, fabrikalara pancar teslimlerinin yapıldığı şu günlerde köylüyü yine kara kara düşündürmekte.

Şeker pancarının taban fiyatının açıklandığı tarih ile ödemelerin sona erdirildiği tarih arasındaki enflasyon oranları '95'ten beri yüzde 60 ila 40 arasında oynarken köylünün aldığı para daha evine varmadan tükenmektedir. Bir sonraki yılın bitkisel üretiminde verimlilik artışı sağlayan tohum, gübre, zirai ilaç gibi girdilere şubat ayında ihtiyaç duyan köylü, aylarca sonra iki taksite bölünerek aldığı parayla alınterini şirkete akıtmak ve devleti beslemek zorunda bırakılmaktadır.

ON'ların direnişi hücrelerde devam ediyor

26 Eylül 1999'da devlet katliamcı yüzünü bir kez daha göstererek Ulucanlar Hapishanesi'ne saldırdı. Bu saldırı hücre tipi hapishanelere geçişin bir provasıydı sadece. Ankara'nın göbeğinde yapılan katliamda 10 devrimci ve komünist tutsak vahşice katledildi. Katliamın 3. yılında mezar anmaları ve çeşitli etkinliklerle Ulucanlar şehitleri bir kez daha anıldı.

ON'LAR HESAP SORMA BİLİNCİYLE ANILDILAR

Ulucanlar katliamının 3. yılında TUYAB tarafından Ulucanlar şehitlerini anmak amacıyla 29 Eylül 2002 tarihinde saat 13.00'te **Karacaahmet Mezarlığı**'nda Ulucanlar şehidi Ümit Altıntaş'ın mezarı başında bir etkinlik düzenlendi. Saat 13.00'te Karacaahmet Mezarlığı'ndaki Mescit önünde toplanan kitle burada kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. Kitle, "**Ulucanlardan 19 Aralık'a Devrimci İrade Teslim Alınmaz TUYAB**" pankartı, "Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz", "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**", "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür" v.b dövizleriyle Ulucanlar'da şehit düşenlerin resimlerini taşıdılar.

Ümit Altıntaş'ın mezarı başında tüm devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşunun ardından TUYAB adına bir açıklama okundu. Basın metninin ardından Ulucanlar katliamını yaşayan ve ÖO direnişçisi olan **Fadime Akalın** ile Ulucanlar şehidi Ümit Altıntaş'ın eşi **Melek Altıntaş** da birer konuşma yaparak Ulucanlar katliamını lanet-

leyip Ulucanlar direnişinden devralınan bayrağı On'lara layık olarak taşıyacaklarını belirttiler. Ulucanlar şehitlerinin isimleri okunurken hep birlikte 'yaşıyor' diye haykıran kitle burada da sloganlar attı. Şiir ve marşlarla anma devam ederken Ölüm Orucu gazisi **Fikret Lüle** üzerine kolonya dökerek 'yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz' sloganıyla kendini yaktı. Eylemi bireysel bir tepki olarak gerçekleştiren Fikret Lüle'ye ilk müdahaleyi dostları ve yoldaşları yaptı. Vücudunun % 30'u yanan Lüle daha sonra Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırıldı.

27 Eylül tarihinde de katliamı protesto etmek amacıyla TUYAB, TAYAD, DMP, DEHAP, **Tuncelililer Derneği** yöneticileri ve **İHD'liler** İHD İstanbul Şubesi önünde oturma eylemi yaptı. Eylemi engellemek isteyen polis sokağı araç trafiğine açarak provokasyon ortamı yaratmak istediyse de eylem alkışlarla son buldu.

ULUCANLAR ŞEHİTLERİ ANILDI

Ankara: İHD Ankara Şubesi, 26 Eylül 2002 tarihinde Ulucanlar Hapishanesi önünde 3 yıl önce yaşanan katliamda ölenleri andı. Basın açıklamasında konuşan şube başkanı **Ender Büyükçulha** "26 Eylül gününü unutmayacağız, unutturmayacağız. Evde, sokakta, işyerinde ve hapishanelerde hak ve özgürlüklerimize sahip çıkacağız. Çünkü, insan; haklarıyla insandır" dedi. "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**" sloganının atılmasıyla basın açıklamasına alkışlarla son

verildi.

Buradan **Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu**, şehitlerin mezarının bulunduğu Karşıyaka Mezarlığına hareket etti. Mezarların başında saygı duruşuyla başlayan anma sloganları ve türkülerle devam etti. Anmada ADSBP adına konuşan bir arkadaş; "**Ulucanlar Hapishanesi'nde yaşatılan katliam ülkenin her tarafında öfke uyardır, tutsakların yığıtçe direnişi her tarafta yankı bularak başka direnişlerin de yükselmesini sağlamıştır**" dedi. **Ölüm Orucu Gazisi Doğan Karataş**'ın da konuşma yaptığı anmada **Ümit Altıntaş'ın eşi Melek Altıntaş** da söz alarak "Devrim şehitleri onurumuzdur" dedi.

TKM'DE ULUCANLAR PANELİ

Ankara: TKM Ankara Şubesi 29 Eylül 2002 tarihinde saat 14:30'da yaptığı panel ve konserle Ulucanlar şehitlerini andı. Panelle başlayan etkinliğe İHD An-

kara Şubesi'nden şube başkanı **Ender Büyükçulha**, ÇHD Yönetim Kurulu'ndan avukat **Filiz Kalaycı**, tutsak babası **Süleyman Turan**, katliamı yaşayan ve aynı zamanda Ölüm Orucu gazisi olan **Esmihan Ekinci** ve TKM'den **Cennet Avcı** katıldı. İlk sözü alan Büyükçulha Ulucanlar katliamını anlatarak, bu katliamın 19 Aralık katliamının ön provası olduğuna değindi. Ardından sözü alan Esmihan Ekinci Ulucanlar katliamında yaşananları anlatıp bu tür katliamların tutsakları teslim alamadığı ve alamayacağını söyledi. Süleyman Turan ise hapishanelerde yaşanan katliamlara değinerek dışardaki ailelerin de aynı sorunları yaşadıklarını, gözaltına alındıklarını anlatarak devletin dışardaki mücadeleden duyduğu rahatsızlığı dile getirdi. Süleyman Turan'ın ardından sözü alan avukat Filiz Kalaycı katliamın ardından verdikleri hukuk mücadelesine değinerek Ulucanlar katliamının mahkemelerin-

de asker ve polisin tutsakları dövmelerine karşı çıktıkları için avukatlara da dava açıldığını belirtti. Kalaycı ayrıca tutsakları mahkemelerde savunmalarının devlet tarafından engellendiğini de dile getirdi. Son olarak sözü alan TKM çalışanı Cennet Avcı "tutsaklar her katliamın ardından direnmişlerdir ve haklarını kazanmışlardır. Bugün yine hücrelerde direniyorlar. Ancak bizler şehitlerin cenazelerine dahi çok az sayılarda katlıyoruz. Tutsakların sesini duymalıyız ve sahip lenmeliyiz" dedi.

Verilen kısa bir aradan sonra tekrar başlayan etkinlikte tutsak babası Süleyman Turan ve Ölüm Orucu gazisi Esmihan Ekinci'ye TKM tarafından çiçek verildi. Şair Abdullah Oral'ın Ulucanlar için yazdığı şiiri okumasının ardından TKM bünyesinde çalışmalarına başlayan Grup Asmin türkülleri ile Ulucanlar'a, F tiplerine ses oldular.

Dersim'in sorunları çözülmeden kimse Dersimliler'den oy istemesin

H. Merkezi: Siyasi partilerin seçim çalışmaları devam ederken **Tunceli Dernekleri Dayanışma Kurulu (TDDK)** 14 Eylül 2002 tarihinde İzmit Dernek binasında toplanarak kamuoyuna bir deklarasyon yayınladı. Yayınlanan deklarasyonda, "Bakanlar Kurulu kararı ile milli park olarak ilan edilen bölgede 8 adet baraj projelendirilmesini anlamakta güçlük çekiyoruz. 70 km alanda yapılacak barajlar söylendiği gibi enerji amaçlı değil siyasidir. Bu projeler gerçekleştiğinde Dersim'in hayat damarları kesilecek yeni yeni göçler başlayacak ve Dersim haritadan silinecektir. Bu tehlikeli süreç devam ederken önümüzdeki günlerde bir genel seçim yaşanacak. TDDK bu süreçte barajlar sorununu mecliste ifade edebilecek bir

temsilcisini kendi iradesi ile belirlemediği gibi, hiçbir siyasi partileri ile de böyle bir bağlantı içine girmemiştir. Ancak festival ve diğer kampanyalarımızla büyük

bir duyarlılık oluşturduğumuza inandığımız Dersim'e dönük geriye dönüş çabalarımız olumlu evreye girmişken bunun sekteye uğramasını istemiyoruz. Se-

çim çalışmalarını yürüten bölgemiz milletvekili adayları ve diğer bölgelerden aday olan Dersim kökenli adaylar! Çalışmalarınızı yakından takip ediyoruz. Bizi

ve gelecek nesili yakından ilgilendiren doğamızı tahribe yönelik baraj projesini seçim kampanyanızın, başlıca ivedi sorunu yapıp bir vicdan sözleşmesi haline

getirmezseniz, ilimizde ve diğer bölgelerdeki hedef kitlemizin üzerindeki hak ihlallerinin takipçisi olamayacaksanız, Dersim'e geriye dönüşlere gerekli hassasiyeti gösteremeyecekseniz; Dersimliler'den oy istemeyin. Dersimliler tarafından cezalandırılacağımızdan derneklerimizin kuşkusu yoktur. Seçim çalışmaları boyunca arkadaşlarımız Dersim'de olacak ve çalışmalarını sürdürecektir" denilen açıklamada devamla "TDDK bünyesinde yer almayan bir dernek başkanının bazı gazetelere sol ittifakı desteklediğini ifade eden mesaj geçmiştir. Gazetelere geçen açıklama bizi bağlamadığı gibi Dersim'lileri de bağlamamaktadır. TDDK adına ancak TDDK açıklama yapabilir" denildi.

IMF raporunu açıkladı

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz hali artık herkesin dilinde. Uluslararası arenadaki birçok ekonomi uzmanlarının açıklamalarında sık sık geçen "ekonomik durgunluk" tespiti IMF'nin yıllık raporuyla da ispatlanmış oldu. 26 Eylül 2002 tarihinde açıklanan raporda dünya ekonomisinin krizden çıkmadığı ve yeni bir kriz dalgasının güçlendiği belirtiliyor. Daha önce yine IMF tarafından açıklanan emperyalist ülkelerin büyüme tahminleri de bu raporda aşağıya çe-

"Ekonomik durgunluk" tespiti IMF'nin yıllık raporuyla da ispatlanmış oldu.

kildi. 2002 yılına ilişkin dünya ekonomisinin büyüme tahmini % 4'ten % 3,7'ye çekildi. ABD emperyalizminin ekonomisi için % 2.3 olarak açıklanan büyüme tahmini de %2.2'ye indirildi. DB Avrupa Birliği'nin içinde Euro'ya geçiş yapan 12 ülke için %14 olarak açıklanan büyüme tahmini de % 09'a indirildi. IMF raporunda dikkat çeken diğer bir nokta ise Avrupa ve Japonya'nın gerekli ekonomik reformları yapmak istememesinin, ekonomideki riski daha artırdığı yönünde. Bu açıklama

Amerikan modelinin küresel çapta benimsenmesi olan küreselleşmeye karşı diğer emperyalist ülkelerin güveninin kalmadığını gösteriyor. Zaten Almanya Başbakanının "biz kendi yolumuzda yürürüz" yönündeki açıklaması hâlâ akıllarda. IMF raporunun açıklanmasının ardından ABD'den ise tepki geldi. ABD Hazine Başkanı Paul O'Neill, IMF'nin ABD ekonomisi için yaptığı açıklamaları doğru bulmadığı belirterek "Sevgili dostum (IMF başkanı) Hörst Köhler ve başında bulunduğu kuruluş ABD

2002 yılına ilişkin dünya ekonomisinin büyüme tahmini % 4'ten % 3,7'ye çekildi.

ekonomisini hafife alıyor" dedi. Enron, Djnegy, WoldCom, Xerox gibi sadece ABD ekonomisi için değil, küreselleşme sürecinin yıldızı dev şirketlerin yıllardır türlü oyunlarla mali durumlarının olduğundan çok üzerinde göstermeleri gibi ABD'li bakan da ABD ekonomisini olduğunun çok üstünde göstermeye çalışıyor. Ancak IMF'nin bile bu açıklamaları yapması ABD ekonomisinin içinde bulunduğu "durgunluğun" daha da derinleştiğini gözler önüne seriyor.

Silahlar devletin cinayet de devletindir

“Devlet evimizi yıktı. Biz koruculuğu kabul etmedik. Sonra izin verildi, köye döndük. Korucular silahla tehdit ettiler, buradan gidin dediler. Orada askerlere dedik ki bunlar bu silahla bizi vurur. Komutan ‘devletin silahı size dönmez’ dedi. Onlar gittikten sonra bizi taradılar. Şimdi de çocuklarımız öldü. Kim verecek bunun hesabını? Artık bu ülkede yaşamak istemiyoruz.”

Diyarbakır’ın Bismil ilçesine bağlı Uğrak köyünde 27 Eylül günü yaşanan korucu katliamında ölen **İkram Tekin**’in ablasına ait yukarıdaki ifadeler. Devletin “size dönmez” denilen namluları ve kurşunlarıyla taranarak katledildi üç kişi. Daha 6 yaşındaki **Ağit Tekin**, 60 yaşındaki **Nezir Tekin**, 45 yaşındaki **İkram Tekin** korucu katliamında yaşamını yitirenler. Babasız kalan 13 çocuk, çaresiz kadınlar ve gözü yaşlı anaların feryadı yükseliyor Diyarbakır’ın Bismil ilçesinde. Küçük Ağit’in annesi katledilen çocuğunun arkasından acısını ve tepkisini “**Devlet çocuk öldürür mü**” feryadı ile gösteriyor. “Saldırıda erkekler teker teker yere düşmeye başladı. Gördüğüm tek şey; bir korucunun yaklaşık birkaç metre kalmıştı ki önünde duran Mazlum ve Ağit Tekin kardeşlerin üzerinde durarak ateş etmeye başlamasıydı. Ağit’in gözlerini ve o anda karnının içindeki bağırsakların nasıl dışarıya attığını gördüm.” **Devlet böyle çocuk öldürüyor işte.** Ağit’in devletin kurşunlarıyla parçalanan bedeni T. Kürdistanı’nda her şey dikensiz gül bahçesi imiş gibi gösterenlerin inadına bitmeyen vahşetin fotoğrafı ve en yalın göstergesidir.

Devletin gerek jandarması ile gerek korucusu ile öldürdüğü, bedenini parça-

ladığı kaçınıcı çocuk acaba? Kaçınıcı ananın feryadıdır yükseliyor bu topraklarda? Kaçınıcı kardeşin, ölümü anlamlandıramayarak, tanımayarak gidenlerinin ardından “özledik gel” diye yakarışı? Devletin yoksullaştırdığı, evsiz, yurtsuz, topraksız, çocuksuz, babasız, annesiz bıraktığı yüzlerce aile var. Ve sırada kaç aile var daha...

1994 yılında devletin uyguladığı terör sonucu evlerini ve topraklarını terk etmek zorunda bırakılan **Uğrak** köylüleri yeniden köyelerine dönmenin umuduyla geri dönüş izni için başvurudular. Yaptıkları baş-

köyelerine girdiler. Köye girer girmez korucuların taciz amaçlı saldırılarına maruz kaldılar. Kendilerini getiren jandarmaya can güvenliklerinin olmadığını söyleyip yanlarına birkaç kişiyi isteseler de boşunaydı. Devletin silahını kullanıyorlardı ve onlar bir şey yapamazlar yanıtını aldılar. Bugüne kadar devletin o silahlarıyla sayısı belli olmayan kaç suç işlediklerini bilmiyormuşçasına. Ve ardından çok değil kısa bir zaman sonra korucuların açtıkları yaylım ateşiyle üç kişi katledildi, birçok insan da yaralandı.

Bugüne kadar sürdürü-

sağladıkları geliri kaybetmek istemiyorlar. Bu yüzden de böyle pervasızca saldırmakta hiçbir tereddüt etmeden halkı kurşun yağmuruna tutmaktalar. Kısa bir süre önce yine benzer örneklerini yaşadığımız olayda katliamı yaşayanların yapanların isimlerini vermelerine rağmen bunlardan sadece üçü bir süre sonra serbest bırakılma koşuluyla gözaltına alındı. Diğerleri ise tıpkı daha önceki örneklerde olduğu gibi ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar.

DEVLET KATLIAMI ÇARPITIYOR

vurudan olumlu sonuç alınca Tangüner ve Tekin ailesi yakınlarını da yanlarına alarak geri döndüler. Boşaltılan köyelerine, sahipsiz kalan arazilerine korucular el koyarak kendileri sahiplenmişlerdi. Aileler mahkemeye başvurarak topraklarını ve evlerini geri istediler ve bu davayı da kazanarak topraklarına sahip çıktılar. Jandarma ve komutanların keyfi engelleme çabalarına rağmen yurtlarına dönmeye kararlı olan aileler jandarma eşliğinde

len haksız savaştan önemli bir rant sağlayan korucuların yaptıkları bu katliam da bugüne kadar yaptıkları sayısız katliamlar gibi geçiştirilecek. İşledikleri sayısız suçlar bizzat devlet tarafından üstü kapatılan, unutturulmaya çalışılan bir vaka imiş gibi gösterilecek. Halka karşı suç işlemek için gelen korucular, bugün halkın köyelerine geri dönmelerinden rahatsızlar. Zorla göç ettirilen halkın malına el koyan korucular, buradan

27 Eylül’de yaşanan korucu katliamının Diyarbakır Valisi **Cemil Serhadlı** yaptığı açıklama ile yaşananları çarpıtarak kan davasından kaynaklandığını belirtti. 1979 yılından beridir kan davası olduğunu belirterek olayın bu yüzden yaşandığı yalanını ortaya sürüyor. Katliamı araştırmak için köye giden heyete kaymakam vekili İdris Akbil de yaptığı açıklamada Valinin ortaya attığı masalın aynısını tekrar ediyor. Olayın 18 yıl önce yaşanan

kan davasına dayandığını iddia ederek, yaşananların hiçbir siyasi yanının olmadığını söylüyor. Bu ailelerin daha önce devlet tarafından barıştırıldığı yalanını ortaya atarak katillerini koruma devletin kirliliğini gizleme çabası içine giriyorlar.

Katliamı gerçekleştiren ve şu anda ellerini kollarını sallayarak sokaklarda dolaşan **korucular, güçlü ailesinin** MHP Bismil İlçe teşkilatı kurucuları arasında yer alanlardan. Uğrak köyünde oturan aileler ise köyelerinden zorla göç ettirildikten sonra haklarını aramak ve devletin bu uygulamasını teşhir etmek için AİHM’e başvurudular. Katliamın ardından HA-DEP İlçe Başkanı tarafından yapılan açıklamaya göre ölen ve yaralananlar HADEP üyesi. Tüm bunların yanısıra hastanede yatan yaralılara ise yeterli tedavi uygulanmamakta. İlaç alacak parası olmayan ailelere doktor muayenesi dahi yapılmamakta.

Korucuların devletten aldıkları büyük güvence ile işledikleri bu katliamların sorumluları sadece korucular değil devlettir. Çünkü bu ölüm mangalarını besleyip büyüten böylesine pervasızlaşmalarına göz yuman devletin kendisidir.

KATLIAM PROTESTO EDİLDİ

İHD İzmir Şubesi 4 Ekim’de konak Sümerbank önünde yaptığı kitlesel bir basın açıklamasıyla “Göç dramına son, topraklarımızı geri istiyoruz” diyerek katliamların esas sorumlusunun devletin kendisi olduğunu vurguladı. 4 Ekim’de de Göç-Der bir basın açıklaması yaparak koruculuk sisteminin artık devlet kontrolünden çıktığını, suç üretme sistemi haline geldiğini belirtti.

Kapalılık üzerine

Hata yapmaktan korkmamalıyız. Hatalarımız, yetmezliklerimiz, diyalektik gelişme yasasının mutlaklığını kavramayan yoldaşlarımız ve devrimci dostlarımız tarafından ve hatta sınıf düşmanlarımız tarafından bize karşı koz olarak kullanılacak diye hatalarımızı gizlememiz, onları yok saymaya çalışmamız bize yarar değil, aksine daha çok zarar getirir. Hatalar ve yanlışlar doğrunun yapı taşlarıdır.

Günahlar, yasalar, yasaklar, tabular ve otoritelerle kuşatılmış bir dünyada bugüne ya da yarına dair eleştirel ve "aykırı" düşüncelerin kaygısızca dile getirilmesi ve bu düşüncelerle uyumlu bir pratikte ısrar edilmesi hiç de kolay bir iş değildir.

Alt yapı olarak tanımlanan ekonomik ilişkilere göre belirlenen ve adına üst yapı denilen yasalar, yasaklar, tabular, günahlar, otoriteler belirli tarihsel şartların ürünüdür ve hiçbirisi insan üstü değildir. Ve toplumsal çoğunluğun iradesi ve onayıyla benimsenmiştir. Ne var ki, daha yaşanılabilir sistem için toplumun iradesi ve onayıyla belirlenen üst yapı, belirli bir süreçten sonra toplumu belirlemeye başlar. Toplumun düşünüş ve yaşayış tarzı, estetik anlayışı, değer yargıları, inanç dünyası üst yapı tarafından belirlenmeye başlar. Üst yapı, toplumu öyle bir kuşatır ki, o toplumun düşünüş ve yaşayış tarzına, estetik anlayışına, değer yargılarına, inanç dünyasına aykırı bireyler toplumsal dışlanmayla yüzyüze kalır.

Mevcut düşünüş ve yaşayış tarzı, değer yargıları, sürekli olarak ezen sınıfın çıkarlarının korunmasından yanadır. Yani vaktiyle bütün toplumun iradesi ve onayıyla belirlenen ve toplumun çıkarına olan üst yapı, artık bütün toplumun değil, toplumdaki azınlık bir sınıf olan ezenlerin çıkarıdır. İşte bu çelişki, toplumun ezenler sınıfının dışında ve karşısında olan ezilenleri, hakim ve geçerli olan düşünüş ve yaşayış tarzına, değer yargılarına, estetik anlayışına, inanç dünyasına alternatif üst yapı tanımlama ve buluşturma anlayışlarına yönelir. Ama bu yönelimin sonucu olan **alternatif üst yapı tanımlama ve oluşturma süreci çok kolay ve sancısız değildir.** Herşeyden önce alternatif bir düşünüş ve yaşayış tarzını, değer yargılarını, inanç dünyasını, estetik anlayışını tanımlama ve oluşturma çabasına girişenler, hakim ve geçerli olan üst yapı ilişkilerinin ürünüdürler. Mevcut üst-yapının izlerini taşırlar. Bu bakımdan, alternatif bir üst yapının tanımlanması ve bu tanımın bütün ezilenler tarafından benimsenerek maddileşebilmesi; öncelikli olarak nesnel şartların oluşması dışında, alternatif üst-yapı tanımlama ve maddileştirme sürecine öncülük etmeye soyunanların, hakim ve geçerli olan üst yapının izlerinden ve etkilerinden **esas olarak** arınmalarıyla mümkündür.

Ülkemizdeki toplumsal sistemde hakim olan üst yapıya karşı bir muhalefetin ve alternatif arayışların olduğu gerçek. Üstelik muhalefet ve arayış, salt ezilenler cephesiyle sı-

nırlı değil; ezenler cephesini de belli boyutuyla kapsamakta. Hiç kuşku yok ki hakim olan üst-yapıya alternatif bir üst yapı anlayışını tanımlama ve oluşturma faaliyetinin en tutarlı temsilcileri devrimci parti ve örgütler ve özellikle bu örgüt ve partiler içerisinde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini perspektif olarak benimseyen Proletarya Partisidir. Ne var ki, hakim olan üst yapıya karşı alternatif arayışların giderek güçlendiği ülkemizde, Proletarya Partisi de dahil, devrimci parti ve örgütlerin bu alternatif arayışlarına ciddi bir çe-

ğunda ısrarcıyız. Bu bakımdan da "kapalılık" konusunu bu tespit ekseninde işlemeye çalışacağız.

Düşüncelerin, özlemlerin, hayallerin kaygısızca dile getirilmesinin; hele hele hakim olan, neredeyse tabulaştırılan konu ve kavramlar üzerine yorum yapmanın, görüş belirtmenin hiç de hoş karşılanmadığı bir toplumun üyeleriyiz. "Söz gümüşse, sükut altındır" ya da "biliyorsan konuş alim desinler, bilmiyorsan sus ki evliya sansınlar" ya da "Söz bugün su küçüğün" gibi atasözleri ve deneyimlerin mesajı ortaktır. Toplu-

cubiyet duygusu yaşamak; "yerin dibine girdiği"ni düşünmek, bu toplumda oldukça yaygın bir karakter özelliğidir. Çünkü yanlış ve hataya karşı müthiş bir tahammülsüzlük vardır; insanlara hataları, yanlışları, eksiklikleri kendisine yardımcı olmak için değil; saygınlığını, toplumdaki itibarını sarsmak için söylenir.

Yine **bu toplumda, "özel yaşam" hem çok mahrem bir alandır hem de aşırı merak konusudur.** Kendi gizli dünyasını sır gibi saklayan ama başkalarının gizli dünyasına karşı da hafiyelik yapan insanla-

meyen davranışlara karşı tahammülsüz olan, buna bağlı olarak da devrimci değerlerce "ayıp" ve "günah" sayılan davranış ve düşüncelerini tartışarak-tartışarak aşmayı değil de gizlemeyi tercih eden; olduğu gibi görünmekten çekinen; eksikliklerinin ve yetmezliklerinin başkaları tarafından dile getirilmesini itibarına, saygınlığına karşı bir hakaret olarak değerlendiren; kendi özel yaşamını mümkün mertebe gizli tutmaya çalışırken yoldaşlarının "özel yaşamları"na karşı özel ilgi duyanların sayısı hiç de az değildir.

Gözaltında fiziki ve psikolojik işkenceye dayanamayı polise verilen bilgilerin neler olduğunu, işkencedeki tavrın detaylarının yoldaşlardan gizlenmesi; faaliyet değerlendirme toplantılarında ya da raporlarında olumsuz faaliyeti olumlu olarak gösterme çabası, daha olmadı faaliyetin olumsuzluğunun dış etmenlere bağlanarak, üstünkörü yüzeysel raporların verilmesi; altlarının sorunlarına ve ihtiyaçlarına yanıt olabilecek kapasite ve deneyimden yoksun yoldaşların ya da komitelerin sektör tutumları, disipline ve idari tedbirlere aşırı vurgu yapmaları; altlarıyla başka, kendi düzeyinde olanlarla başka, üstleriyle başka örgütsüz kitlelerle başka nitelikte ilişki kurulması; karar alma toplantılarında daha çok sessiz kalmanın tercih edilmesi ve çoğunluğun eğilimi doğrultusunda görüş belirtilip oy kullanılması; karşı cinse duyulan ilginin etrafa hissettirilmemeye, yoldaşlarından bir sır gibi saklanmaya çalışılması; cinsellik, duygusal ilişkiler üzerine yapılan tartışmalarda katı ve uç düşüncelerin savunulması ve kestirmeci bir üslubun kullanılması; parti çizgisiyle ve genel Marksist-Leninist-Maoist öğretiyile uyumadığı düşünülen anlayışların ve sapmaların peşinen "revizyonist" vb. kavramlarla mahkum edilmeye çalışılması; aydınlarla, ilerici-demokrat kişi ve kurumlarla ilkeli, tutarlı ve düzeyli ilişki ve tartışmalar yerine, sekte, alaycı ve yıkıcı tarzın tercih edilmesi; alınan görevde başarısız bulunması durumunda, görevin neden başarılmadığı üzerine çözümlenmeye girişip başarısızlığı tecrübeye çevirmek yerine ajitatif bir söylevin ve mutlaka başaracağına dair büyük yeminler edilerek bir şans daha istenmesi... vb. vb. Bütün bu örneklerin hepsi kapalılığın, kendini olduğundan farklı göstermenin düşünce ve duygu dünyasını gizlemenin ve bastırmanın Proletarya Partisi saflarındaki yansımalarıdır.

Kapalılığın, olduğumuzdan farklı görünmeye çalışmamızın, düşünce

kim merkezi olamadıkları da ortadadır. Hiç kuşku yok ki bunun pek çok özgün ve nesnel nedenleri de vardır. Ama bu özgün ve nesnel nedenlerin yanında, bizce önemi yadsınamaz bir neden daha vardır.

Alt başlığı **kapalılık** olan bu çalışmamızın bir yerinde yaptığımız bir tespit var. Alternatif bir üst yapının tanımlanması ve bu tanımın bütün ezilenler tarafından benimsenerek maddileşebilmesi, öncelikli olarak nesnel şartların oluşması dışında, alternatif üst-yapı tanımlama ve maddileştirme sürecine öncülük etmeye soyunanların hakim ve geçerli olan üst-yapının izlerinden ve etkilerinden **esas olarak** arınmalarıyla mümkündür. Evet böyle bir tespit yaptık ve bu tespit bilimsel oldu-

mun düşünceye, aykırı görüş ve yorumlara karşı tutumunu ifade eder. Yine **toplumumuzda hataların, yanlış ve kabul görmeyen davranışların gizlenmesi, yapan tarafından kabullenilmemesi de güçlü bir özelliktir.** "Ayıp" ve "Günah"ın hem etki ve kapsam alanı hem de ihlal düzeyi neredeyse eşittir. Bu da **iki farklı dünyayı aynı anda yaşayan bir toplum olduğumuzu gösterir.** Görüldüğü gibi olmayan, olduğu gibi görünmekten mümkün mertebe kaçınmaya çalışan bireylerin toplumumuzda çoğunlukta olması da bu yüzdendir. Eksikliklerinin, yetmezliklerinin, yanlışlarının farkında olduğu halde kabullenmekte zorlanmak; yanlışları, eksiklikleri, yetmezlikleri anlatıldığında müthiş bir mah-

rın sayısı hiç de az değildir toplumuzda.

Hiç kuşku yok ki, devrimcileşmeleri, devrimciliği tercih etmeleri, öncelikli olarak hakim olan düşüncü ve yaşayış tarzına, değer yargılarına karşı itirazlarının sonucudur.

Ama itiraz etmek, eşittir hakim üst yapının etkilerinden soyunmak, arınmak demek değildir. Tam da bu nedenle hem devrimci hareketin hem de Proletarya Partisinin saflarında; düşüncelerini, hayallerini, özlemlerini kaygısızca dile getirmek; doğru bulmadığı, anlayışına uymadığı öğretiyi ve kavramları tartışmaktan, bunlar üzerine yorum yapmaktan kaçınan, sükutu yani sessizliği, konuşmaktan daha kıymetli sayan; hatalara, yanlış ve kabul gör-

ve duygu dünyamızı gizlemenin ve bastırmanın Proletarya Partisi saflarına yansması olarak verilen örneklerin hiçbirininin hayali olmadığını bilmek zorundayız.

Toplumda, kendi halinde yaşayan insanların olduğundan farklı görünme gayretini, düşünce ve duygu dünyalarını gizlemelerini, kapalılıklarını anlayabilir ve nedenini de, insanı esas almayan, özgürlükçülüğe düşman olan baskıcı ve gerici bir sistem içerisinde yaşamalarıyla açıklayabiliriz. Keza yaşadığı çelişkiler nedeniyle devrimci bir ortam olan Proletarya Partisinin saflarına geldiklerinde bu özelliklerinden hemen kurtulamamalarını da anlayabiliriz.

Ama bir kaç yılını Proletarya Partisi saflarında geçirmelerine, Marksizmin üç temel bileşeni olan, diyalektik ve tarihi materyalizm, ekonomi-politik ve Bilimsel sosyalizm hakkında da asgari bir bilgi edinmelerine, devrim mücadelesinin geliştirilmesine, kitlelerin devrimci enerjilerinin açığa çıkartılmasına hizmet edecek görevler üstlenmelerine, ve hepsinden önemlisi de parti içi ortamın, partili yaşamın en özgürlükçü en eşitlikçi ve demokratik ortam olduğunu kabul etmelerine ve

savunmalarına, devrim ve komünizm mücadelesinin insanı bütün kölelik ve bağımlılık ilişkilerinden koparıp özgürleştirme mücadelesi olduğunu bilmelerine rağmen, olduklarından farklı görünme, duygu ve düşünce dünyalarını bastırma anlayış ve tutumlarını anlamak ve açıklamak mümkün değildir.

Hayır! "Mümkün değildir" sözü vurgu amaçlı kullanılmıştır; aksine diyalektik materyalist yöntemin hayata dair olan hiçbir şeyi anlayıp açıklayamaması mümkün değildir.

Proletarya Partisi saflarında gözlemlenen kapalılığın Proletarya Partisinin ileri militanlarının ve kadrolarının olduklarından farklı görünme anlayış ve tutumlarının, duygu ve düşünce dünyalarını gizleme ve bastırılmalarının nedeni özünde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini yüzeysel kavramalarıdır. **Bu kavrayışsızlık, devrimciliği yeni bir düzen kurma mücadelesi olarak değil, var olanı yıkmaya mücadelesi olarak kavramayı beraberinde getirir.** Yeni bir düzeni düşünce ve duygu dünyasında somutlaştırıp cisimleştiremeyen kadro ve militanların, duygu ve düşünce dünyalarını gizlemeleri, bastırılmaları kaçınıl-

mazdır. Kurulacak sistemin nasıl düşünüş ve yaşayış tarzı olacak? Bu soruya net yanıt veremeyen bir militanın önünde iki tercih vardır. Ya bu soruya dair net bir yanıtın olmadığını öncelikle kendine sonrasında ise etrafındaki yoldaşlarına açıklamak ve bir an evvel nasıl bir düzen kurmak istediğini netleştirmek için öğrenme faaliyetine girişmek ya da net bir yanıtın olmadığını gizleyerek, genel geçer sözlerle devrimci idare etmeye çalışmak. Açık ki, kapalılığın en rahat yeşereceği, olduğundan farklı görünmenin başarılacağı ortam, politikaya ilgisizliğin derinleştiği, siyasal seviyenin düştüğü ortamlardır. Ve kaçınılmaz olarak böyleli ortamlarda devrimciliğin ufkunu kurmakla değil yıkmakla sınırlıdır. Ne var ki kurma ufkunun olmayışını yıkmaya çabası da başarıya ulaşamaz.

Hatalarından ürken, duygu ve düşünce dünyasını bastırıp gizleyen bir militanın somut meselelere dair canlı ideolojik ve politik tartışmalara tahammülü olamaz. Çünkü hatalarından ürken, duygu ve düşünce dünyasını gizleyen militanın ideolojik ve politik tartışmadan anladığı, ajitasyon çekmek, insanların duygularına ve manevi dünyala-

rına seslenmektir. Bu yüzden de fikir mücadelesini değil fizik mücadelesini tercih eder. Çünkü düşünce dünyası zayıftır. Zayıf olduğu için gizlenmektedir. Düşünce dünyası zayıf olan militanın beylik laflara sığınmak dışında tercihi yoktur.

Hata yapmaktan korkmamalıyız. Hatalarımız, yetmezliklerimiz, diyalektik gelişme yasasının mutlaklığını kavramayan yoldaşlarımız ve devrimci dostlarımız tarafından ve hatta sınıf düşmanlarımız tarafından bize karşı koz olarak kullanılacak diye hatalarımızı gizlememiz, onları yok saymaya çalışmamız bize yarar değil, aksine daha çok zarar getirir. Hatalar ve yanlışlar doğrunun yapı taşlarıdır. Stalin yoldaşın "ancak ölümler hata yapmaz" sözünü hatırmızda tutalım. Duygu ve düşünce dünyamızı paylaştıkça özgürleşeceğimizi, kendimizi özgürleştireceğimizi hiçbir şeyi özgürleştiremeyeceğimizi asla unutmamalıyız. **Düşüncelerimizi ve duygularımızı paylaşmak yetmez, onları başka düşüncelerle çatıştırmalıyız ki yarımların insanı olabilelim.** Duygu ve düşünce dünyamızı bugünün değer yargılarından, genel geçer düşünüş ve yaşayış tarzlarından kopartmak

zorundayız. Düşüncelerini ve duygularını etrafındakilerle kaygısızca paylaşabilenler, gerçek anlamda özgür ve yarımların toplumunun bireyleridir. Mevcut düşünüş ve yaşayış tarzından tabi ki etkilenecek, mevcut toplumun değer yargılarından tabi ki izler taşıyacak ve tabi ki bu toplumla benzeşen yanlarımız olacak. Olmayacağını savunmak, diyalektik gelişim yasasına ve materyalist tarih anlayışına, yani Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine aykırıdır. Söz konusu ve önemli olan niteliğimizdir. Hayat ak ve karadan ibaret değildir. Beyaz siyahla, siyah beyazla kıyaslanarak tanımlanabilir. Bizim için esas olan; bugünkü egemen düşünüş ve yaşayış tarzının, değer yargılarının, estetik anlayışının mı, yoksa kuracağımız toplumsal sistemin düşünüş ve yaşam tarzının, değer yargılarının, estetik anlayışının mı bizde hakim olduğudur. **Hiçbirimiz gelecekte gelmedik; ama herbirimiz geleceği düşleyebiliriz.** Geleceği düşleyelim ve bugünden geleceği yaşamayı hedefleyelim.

PUSULA

Sürece kolektif ve örgütlü müdahale parti ile mümkündür

Süresi belirlenerek, sürece bilinçli ve kapsamlı müdahalenin adıdır kampanya. Emeğin, faaliyetin yoğunlaştırılarak, seferberliğe dönüştürülmesidir. Zaman açısından belli bir süresi olan kampanyanın amaç ve hedefi de bellidir. **Kampanyalar, stratejik hedefe varmak için sürecin ve dönemin ihtiyaçlarına yanıt olan taktiklerdir.**

Halk savaşı stratejisine hizmet etmeyen, onu güçlendirip, beslemeyen, bütünleyip, tamamlamayan kampanya doğru bir kampanya olamaz. Her kampanya mutlaka Halk Savaşı stratejisine dolaysız ve dolaylı hizmet etmeyi hedeflemelidir. Yürütülecek, örgütlenecek kampanyalar dönemsel-güncel ihtiyaçlara yanıt olmalıdır. İhtiyaçlar, kitlelerin ekonomik-demokratik-sosyal haklarının elde edilmesi olabileceği gibi sistemin siyasal teşhirini de amaçlamalıdır. Kampanyalar demokrasi, hak alma ve devrim bilincini kitlelere taşımalıdır.

Kampanyaların hedefi belli, amacı net, kullanacağı araçları zengin olmak zorundadır. Kampanyada belirlenen politikaya göre, partinin kitlelerle sağlam ve güçlü politik bağlar kurmasına hizmet etmelidir. Bilinç taşıyan kampanya aynı

zamanda kitleleri örgütleme amacını hedeflemelidir. Kampanyaların sürekliliği sağlanması devrimin nasıl, kimlerle, hangi araçlarla, hangi yöntemlerle yapılmasını da açığa çıkarıp, bilinç sıçraması yaratacaktır. Kampanyaların biri bitip sonlanırken, başlanacak olan yeni kampanyanın habercisi olmalıdır.

Devrim gerçekleştirmiş KP tarihlerine baktığımızda, ya da halk savaşı stratejisini devrim stratejisi olarak benimseyip uygulayan Peru, Nepal, Filipin, Hindistan komünist parti pratiklerine baktığımızda zengin, öğretici derslerle dolu kampanya pratiklerini görürüz. Halk Savaşı, halkın, devrimin genel aşamaları içinde somut politikalarla, kampanyalar temelinde planlı olarak örgütlenmesi, zayıf ve bilinçsiz bir güç olmaktan silahlı, örgütlü ve yetkin bir güç seviyesine gelmesi/getirilmesi sürecidir. **Halk Savaşı bir devrim stratejisidir.**

Halk savaşı, sürecin, dönemin, güncelin ihtiyaçlarına uygun olarak kampanyalarla ele alınıp, yürütülmelidir. Ancak, planlı-programlı bir savaş, örgütlenme ve çalışma devimci saflarda ve kitlelerde muazzam bilinç sıçramaları yaratır. Canlılık, ataklık, uyanıklık yaratır.

İdeolojik sağlamlığın, politik yetkinliğin, örgütsel donanımın elde edilmesi, sürece doğru politikalarla, doğru araçlarla kapsamlı, planlı müdahalesiyle mümkündür.

Parti faaliyetlerinin kampanyalarla örgütlenmesi, bir bütünlük yakalanması, bütünün seferber edilmesi ve mevcut olandan daha ileri bir düzeyi yakalamak açısından kampanyalar önemlidir. Ortak amaçların somutlaştırılması; gerçeklerin kavranması ve bu gerçeklerin bütüne taşınması işidir. Sınıf mücadelesinin farklı alanlarında bulunan ortak amaçlı insanlar sorunlarını, istemlerini, eylemlerini, bilgilerinin, kavradıklarını birbirlerine taşıdıklarında yenilmez bir güç olma yolunda ileriye hamle yapmış olurlar.

Halk bugün neden güçsüzdür? Çünkü halktan insanlar, sorunlar karşısında ortak çıkarlarını görme imkanlarına sahip değiller. Biz bunu ortadan kaldırmamızın belirlediği şekilde, sınıf mücadelesinin bulunduğumuz alanın somut sorunlarını bütüne taşıyarak, alanımızdaki gelişmeleri inceleyip bunları merkezi görüşlere dönüştürme pratiğini sonuçlandırarak halkın mahrum bırakıldığı bu ortak çıkarlar bilincini yaratabiliriz. Kampanyamız bu görevin yerine getirilmesi içindir. Gerçek sorunlara yoğunlaşmak gerektiğini söylüyoruz. Gerçekleri ortaya çıkarabilecek olanlar esas olarak onları yaşayanlardır. O halde gerçekleri yaşayanlara önemli görevler düşüyor. Gerçekleri bütüne ve merkezileştirme sürecine aktarma görevinin ilk basamağında onlar var-

dır. Bu basamakta kalmamak üzere ama bu basamağı kullanarak adım atmalıyız. Gerçeğe bakmaya başlamalı ve anlamak üzere incelemeliyiz. Gerçek, sınıf savaşımına ait olan her şeydir. **Sınıf savaşımına ait olan şeyleri incelemeliyiz,** aklımıza geleni, niyetlerimizi değil; gerçeği, somutu inceleyerek, hedeflenen amaca ulaştırırız.

"Sınıf bilincini, Parti bilincini, Önderlik bilincini kuşan" kampanyası sürecin ihtiyacını ifade eden bir kampanyadır. Bu kampanya sürecin ihtiyacının doğru tespitidir. İhtiyaç nedir? Parti bilincinin zayıflığının ortadan kaldırılmasıdır, parti bilincinin güçlendirilmesidir. Kırılan, silikleşen, muğlaklaşan bilinç ve ilkelerin yeniden sağlanlaştırılması ihtiyacıyla karşı karşıya bulunuyoruz. Burjuvazi ve her türden gericiliğe karşı savaşmanın ve kazanmanın adıdır parti. Parti bilinci, kitleleri MLM bilimiyle eğitmenin, örgütleyip, savaş-tırmanın adıdır. Parti bilinci, kitlelere ve devrime önderlik bilincinin temelidir. Parti devrimin önderidir, devrim sömürsüz dünyanın yoludur. **Cehalete, yoksulluğa, karanlığa karşı geleceği parti ile inşa edebiliriz.**

Bugün yanlışlarımızın tam ortasında parti bilinci var. Parti bilincindeki kırılma zemini üzerinde her türden burjuva hastalıkların güçlendiği kavranmalıdır. Parti bilincinde kırılmaları tespit etmeliyiz, kırılma nerede? nasıl? hangi ilkesizlikler, gerilikler üzerinde yükseldi? Parti bilincinin kazanılması sınıf savaşımında yer almakla başlar, bunsuz atılacak her adım, anlamsız ve hedefe

varmayan çaba olarak kalır. Sınıf savaşımında yer alarak, Komünist Parti ilkelerini, önderlik tarzını, çalışma tarzını, kitle çizgisini, demokratik merkezizyetçilik ilkesini öğrenmekle, gelişme ve sıçrama olur. **Hiç kimse hatasız, zaafsız, olduğunu iddia etmesin, hiç kimse parti bilincinde kırılma olmadığını söylemesin, demokratik merkezizyetçilik ilkesinde aşınma olmadığını savunmasın! Gerçeğe, sınıf savaşımındaki yerine, duruşuna, bulunduğu yere ve düzeye bak! Bulunan yer İbrahim yoldaşın, Mehmet yoldaşın, Partinin yarattığı değerlerin hak ettiği yer değil.** Bilimin layık gördüğü yer değil. Yaşanan açlığın, sefaletin, yokluğun, cehaletin, yaşanan zulmün, kıyımın, isyana devrime dönüştüğü yer değilse durduğumuz yer, bilimin, gerçeğin, karşısında sorgulamalıyız geriliğimizi. Bulunduğu yeri hak edenler sadece onun yaratıcısıdır.

Parti bilinci, kitlelere, devrime önderlik bilincinin temelidir. Kumanda merkezi olan parti bilinci sınıf uzlaşmazlığının tek kurtuluş tarzı olduğunu bilmektir. Parti bilinci, pratiğimizin bütün alanlarında kendini doğru tarzda ortaya koymaktır. Kitlelerin sınıf mücadelesini analiz ederek, proletaryanın ve köylülüğün devrimdeki rolünü doğru tarzda ortaya koyarak, savaş çizgisinde, parti içinde doğru tarzda durarak ortaya koymalıyız. Olduğumuz yeri tespit ederek, olunması gereken yeri belirlemek yetmez. Yoğunlaşmış emek seferberliğine katılarak, süresi belli olan kampanya amacına ulaşır.

SANDIĞA GİTMİYELİM, OY VERİP KİRLENMEYELİM

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiriye konunun güncelliği açısından olduğu gibi yayınlıyoruz.

KÜRT, TÜRK, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLER- DEN HALKIMIZA ;

Yeni bir seçimle daha karşı karşıyayız. Bu da bir "erken" seçim. Artık egemenlerin bütün seçimleri (1991-95-99-2002) erken olmaya başladı. Giderek iki seçim arasındaki sürenin daha da kısılması, soluklarının daha da azaldığı anlamına geliyor. Tükenmişliklerini sandık yoluyla halktan alacakları "irade" sayesinde gidermeyi planlıyorlar. Bu yüzden, kime oy verilirse verilsin boşa gitmez diye düşünüyor ve halkı öncelikle sandık başına çağırıyorlar. Öncelik verdikleri, seçime "katılım oranı"dır. Çünkü bunun faşist diktatörlüğün "onaylanma oranı" olduğunu biliyorlar. Seçim tezgahının ve bu pespaye demokrasi oyununun oylanması sonucunda dirençlerini artırmayı hedefliyorlar. Sömürü ve zulüm çarkının devamında en az şiddet kadar halkın iradesine ihtiyaç duyuyorlar.

Ülkemizi ne meclis ne de hükümet yönetmektedir. Onlar ABD emperyalizmi ve Avrupalı emperyalistler adına, bu devletlerin çıkarları doğrultusunda, ülkemizin bütün değerlerini sömürmenin memurluğunu yapıyorlar. Aralarındaki kapışma, seçimlerdeki yarışma, efendilerine hizmet ve bu vesileyle de kendilerine çıkar sağlama dalaşdır. Bu düzenin çeşitli isimler alan, farklıymış gibi renklere (sosyal demokrat, solcu, ulusal solcu, liberal, muhafazakar, milliyetçi, demokrat, halkçı, islamcı, cumhuriyetçi vb.) bürünen faşist partileri, emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının temsilcisidirler. Bu durumu gizlemenin, halkı aldatmanın ve kendilerini seçtirerek düzenlerini meşru kılmanın en geçerli yöntemi olarak sandık oyununu tezgahlıyorlar. Bu oyunun en önemli malzemesi, seçmen adını verdikleri halktır. Seçim oyununda, seçmenleri oyuncak

olarak kullanıyorlar.

Çiller namussuzu boşuna "sandık namustur" demiyor. Halkı, halk adına ezme ve sömürme yetkisini almanın adıdır seçim. Halktan alacakları vize ile her türlü tasarrufu kendilerinde hak görmenin yolunu döşüyorlar seçimle. Parlamentolarına, hükümetlerine itibar kazandırma derdindedir. Faşizmin maskelenmesini tahkim etme amacındadır. Bununla beraber istikrar arıyorlar. Hesapları tek başına ya da iki ana eğilimden "güçlü" bir koalisyonudur. Emperyalizmin desteği, reklamı, anketleri, yasaklamaları, düzenlemeleri, danışıklı dövüşleri hep bunun üzerindedir.

İstikrarlı ve itibarlı bir iktidara ihtiyacımız var diye buyurdu efendileri. Bunu, halkı kullanarak gerçekleştirmenin "meşru" yolu olarak seçimi gündeme getirdiler. "Fili"başbakanları Derviş aylar öncesinden bunu ifade etmiş ve seçim startı verilmişti. Seçimler, özellikle bu tip erken seçimler, emperyalizmin doğrudan müdahalesi anlamına geliyor.

Bir dizi hesap ve plan çakışmıştır. Aceleleri bu yüzden. Zaten yönetmiyorlar. Ağır sömürü koşulları altındaki kitleler, dayanma çizgisinin ötesindedir. Egemenlerin işbaşındaki temsilcileri halk nezdinde büyük ölçüde teşhir oldular. Düzen bütün kurumlarıyla dökülmektedir. Yolsuzluk, rüşvet, hortumlama eylemleri olağan icraatlar haline geldi. Anayasa ve uyum yasalarındaki makyajlara karşı temel hak ve özgürlükler konusundaki ihlaller yoğun biçimde devam ediyor. F tipi saldırılarında şehit düşenlerimizin sayısı 97'yi buldu, ya-

ralı ve sakatlarımızın toplamı 500'ü geçti. Nüfusun yüzde 1'inin ülke gelirinin yüzde 51'ine el koyduğu, 17 milyo-

linde gerçekleştiriliyor. Nihayet, can simidi olarak yeniden sandık ortaya sürülecekti ve öyle de oldu.

da, bizzat kurdukları ve oluşturdukları, gerek devletler arası kuruluş gerekse de anlaşmaları tek taraflı ve yeniden yorumlama adına, açıktan meydan okuyan bir saldırganlıkla ilerleyen ABD emperyalizmi; kendisiyle birlikte olmayan, hegemonyasına itaat etmeyen her şeyi imha etme kararlılığını sergilemeye çalışıyor. Ulusal Güvenlik Stratejisi adı altında resmen ilan ettikleri "ilk önce sen vur" prensibini, "hep sen vur" tarzında icra etmeyi amaçlıyorlar. Bu tabloda, emperyalizme uşaklık eden Türk komprador burjuva ve toprak ağalarının faşist rejimi, uygun bir konumlanmış için efendilerinin planlarını etüt etmiş durumdadırlar.

Ülkemizin günümüzdeki bir başka gerçekliği ise AB üyeliği meselesidir. Emperyalist Avrupa koalisyonuna eklenme olarak açıklanabilecek bu mesele; vaat edecekleri hiçbir şey kalmayan, yalanları bile tükenen, inandırıcılıkları kaybolan Türk hakim sınıflarının dört elle sarıldıkları bir malzeme olarak kullanılmaktadır. AB yetkililerinin yaptıkları açıklamalarda, ABD'nin olağanüstü çabasına karşın Aralık zirvesinde Türkiye'ye müzakerelere başlanması için tarih verilmeyeceğinin belirtilmesi, bu yalanın daha uzun süre önemli bir argüman olarak kullanılacağını göstermektedir. Ancak bunun inandırıcı kılınması için bu yönde hareket edildiğinin ortaya konulması gerekmektedir.

3 Kasım seçimleri yukarıda sıraladığımız üç ana eksenle kotarılmaktadır. Nitekim faşist düzen partilerinin tümü de bu ana temalarda tam bir mutabakat sergilemektedirler. Hepsi; ABD emperyalizmine tam bir itaat, AB'ye üyelik ütopyasına bağlılık ve IMF-DB eliyle uy-

nun açlık sınırı altında yaşadığı, işsiz nüfusun 10 milyonunu geçtiği bir ülkede yaşıyoruz. Tepeden tırnağa çürümüş ve kokmuş bir düzenin iç ve dış borç sarmalında emekçilere daha azgınca yüklenmekten başkaca bir çaresi yoktur. Bu durum, IMF'nin sopasına tutunarak bataklıkta çırpınmak şek-

Diğer taraftan, 11 Eylül'le vites büyüten ABD önderliğindeki emperyalist haydutlar, işgal ve ilhak hesaplarında Irak operasyonunu olgunlaştırmış durumdadırlar. ABD, zamanlamasına kadar bütün hazırlıklarını tamamladığı saldırının kendince formaliteleriyle meşgul durumdadır. 11 Eylül sonrası-

KORKULARI BÜYÜSÜN M, İSYANIMIZ YÜRÜSÜN !

gulanan vahşi sömürü sistemini kesintisiz sürdürme konularında, taahhütname niteliğinde hazırladıkları seçim bildirgeleriyle boy gösteriyorlar. Bu durumda, çok öncesinden beri söylem düzeyinde dahi büyük ölçüde aynılaştan faşist partiler arasındaki göstermelik seçim oyunu, en son yıprananlar, yani hükümettekiler aleyhine neticelenecektir. Özel anlamda bir yönlendirme aracı olarak kullanılan kamuoyu anketleri de bir ölçüde bu gerçeğe işaret etmektedir.

Ancak esas tespit edilmesi gereken husus, meclise girme şansı daha fazla olan şimdiki "muhalafet" partilerinin bile (AKP, CHP, DYP) tek başına iktidar olabilecek bir potansiyel sağlayamadıklarıdır. Özel olarak hazırlanan ve desteklenen bir iki istisna dışında bütün faşist partiler kendi kurdukları baraj tuzağına yakalanmış durumdadırlar. İttifak, ilhak, iltihak vb. "taktik"ler, hesaplar ile erteletme kaynaklı dalaşmalar içine girmeleri bunun sonucudur. Bunlara akacağı söylenen "tepkî" oyları, açıkça faşist düzene olan tepkileri yansıtmaktadır. Hakim sınıfların oy toplaması muhtemel klikleri, halkın bu tepkisini kaldıraç olarak kullanmanın hesaplarını yapmaktadırlar.

EZİLENLER, YOKSULLAR, EMEKÇİLER

Baykal faşisti, "şimdi öfke zamanı" diyor, "ahlaki isyan"dan "tarihi başkaldırı"dan söz ediyor, 3 Kasım'ı "kader seçimi" olarak niteliyor. Halkın öfke ve isyan içinde olduğunu, kendi kaderini ele alacak bir başkaldırı ruhunun bu topraklarda mutlaka hareket kabiliyeti elde edeceğini iyi bildiğinden, bunun faşist diktatörlüğe yönelmesinin endişesiyle, halkın gücünü kendi potasında eriterek patron-ağa rejimini kurtarmaya çalışıyor. Boşuna, "Önce devlet kurtulmalı ki halk kurtulsun.", "Sorunları çözmezsek, allah göstermesin Latin Amerika ülkelerine döneriz, birbirimizi yeriz." demiyor. Kemalizm patentiyale icazetini

tamamlamış, ancak belirli bir potansiyelde tutulması daha uygun görüldüğü için Yargıtay-YSK tarafından yuları kavranarak piyasaya sürülen AKP ile beraber CHP; Derviş-Baykal önderliğinde, faşizmin başlıca umudu konumundadır. Bu yüzden Baykal'ın sözleri, halk düşmanlarının nasıl kritik bir dönemde olduğuna ilişkin önemli bir göstergedir.

Bu durum aynı zamanda bizim takınacağımız tavrın önem derecesini de ortaya koyuyor. Onlar bu hayati süreçten planlarına uygun bir konumlanışla kanlarını tazeleyerek çıkmak istiyorlar. Onlara bu fırsatı vermemeliyiz. Tarihi yapan/yazan biricik gücün kitleler olduğu, çağımızda proletarya önderliğinde halkların bu misyonu taşıdığı gerçeği, emperyalistler, faşistler ve gericiler tarafından iyi bilinmektedir. Bu yüzden ne modern silahları ne de silahlı kuvvetlerine güvenerek kendilerini rahat hissedebiliyorlar. Halkın gücünden korkuyor, halkın öfkesinden çekiniyorlar.

Gücümüzü, yana yakıla istedikleri oy'u vermeyerek göstermeliyiz. Verilmeyen her oy faşizme karşı bir tokattır. Her tokat faşizmin yüzünde patlayacak bir volkan olacak, düzenin temellerinde yankılanacaktır. Sesimizi ve gücümüzü birleştirelim.

Faşizmin yüzünde iğreti duran kaba "demokrasi" maskesini indirelim. Seçim oyunlarını bozarak, parlamento, hükümet gibi bizi kullanmak suretiyle canlandırdıkları kurumlarını tamamen devre dışı bırakarak düşmanlarımızla hesaplaşalım. İktidar olma ehliyetinin temel

göstergesi ağızlarından hiç düşürmedikleri halk desteğidir. Bu desteğin alındığı yer seçim sandığıdır. Varlık koşulları olan desteği vermeyelim.

Gücümüzü onlar bizden iyi biliyorlar. **Gücümüzün farkına varalım.** Gücümüzü ortaya çıkaralım. Gücümüzün onların gücü olmasına izin vermeyelim. Sırtımıza yapıştan bu keneleri atmamız. Boğazımıza çökmüş bu vampirlerden kurtulmalıyız. Kanımızı emen sülükleri temizlemeliyiz.

Seçim kampanyaları halkla alay gösterileridir. Halkı satın alma turlarıdır. Kendilerini pazarlama, gücümüzü boğma manevralarıdır. Gözümüze inen perdeler aralandı artık, o perdeleri yırtıp atmamız. Uykudan uyanmalı, silkinip doğrulmalıyız.

Cem Uzan gibi Türk hakim sınıflarının en azılı alçaklarından, tescilli sahtekarlarından, en büyük kan emici patronlarından birisi bile halkımızın hangi kesimi olursa olsun ciddi bir bölümünden oy alabilecek bir konum elde ediyorsa, bu bizi sarsmalıdır. Bu örnek, hem egemenlerin düştüğü durum açısından önemli bir kopuş noktasını, hem halkın tepki, çaresizlik ve zehirlenmişlik açısından uğradığı yıkımın boyutlarını, hem de emekçilerin kendi kaderine el koymasından durumun aciliyeti ve vahametini göstermesi bakımından önemlidir.

Seçimlerin faşizmin tezgahı olduğunun ayırında olamayanlar ve emperyalistlerden faşistlerden icazet bekleyen reformistlerin renk verdiği, seçimlere kendi başına veya itti-

faklar aracılığıyla ya da bağımsız adaylar vb. yollarla iştirak eden çeşitli partiler, guruplar ve çevreler, hakim sınıflara figüranlık yapıyorlar. Faşizmin seçimle devreye sokacağı senaryosunda baş rol kapma hevesinde olan DEHAP gibilerinin niyeti ise daha ciddidir. Bunun içindeki ana gövdeyi oluşturan HADEP; ANAP, YTP, SP gibi faşist partilerle ittifak pazarlıklarından sonuç alamamış ve en son bu noktada soluklanmıştır. Tehlikeli bir yönelim içinde hızla kulaç atan bu parti, AB yanlısıdır. ABD'nin Irak saldırısına esasında karşı değildir. IMF-DB boyunduruğuna rıza göstermekte, faşist Türk devletini sahiplenmektedir. Emperyalist karargahların Ortadoğu masalarındaki "Kürt" kartını temsil hevesindedir. Bunların başını çektiği DEHAP çatısı altındaki "Emek, Barış ve Demokrasi" bloğu, faşizmin sofralarında, demokrasi gösterisinin çeşnisi olarak kalmaya mahkumdur.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, GENÇLER

Seçimleri boykot etmeliyiz. Bu, öncelikle, dünya halklarını daha da köleleştirme, önündeki her engeli yok ederek aşmayı amaç ve yöntem belleyen, başta ABD olmak üzere emperyalistlere karşı bir tavır olarak algılanmalıdır. Faşist diktatörlüğün emperyalizmin ülkemizdeki uzantısı bir devlet olduğu hiç bu kadar açığa çıkmamıştı. Emperyalistlerin ülkemizdeki faşist uşaklarına, genelde dünya özelde Ortadoğu halklarının kanını dökmek için bu kadar ihtiyaç duyduğu bir dönem görül-

memişti. Ve Türk egemenlerinin Özal'ı yayan bırakacak bir hevesle, açıktan bu kadar katliam yanlısı kesildikleri bir tutumları da olmamıştı.

Bu seçimler bu bakımdan da anlamlı ve önemlidir. Önümüze konulan sandıkta onların projeleri yatıyor.

O sandık emperyalizmin Pandora kutusudur. İçinden sadece ve sadece daha fazla kan, gözyaşı, sömürü, zulüm ve işkence çıkacaktır. Elimizi kirletmeyelim. İdam fermanımızı bize imzalatmak istiyorlar. Cella-dımızı bize seçtirmeye çalışıyorlar. Reddetmeli, ret cephesini büyütmeliyiz.

Kemalist-Faşist diktatörlük seçimlerde bütün icraatlarını temize çekme, aklamaya çalışıyor. Onları AKLA-MAYALIM! Her seçim zamanı olduğu gibi, türlü şaklabanlıklarla, numaralarla, pespaye yalanlarla, vaatlerle, dalkavuklukla oy istiyorlar. İstedikleri kanımızdır, VERMEYELİM ! İstedikleri irademizdir, teslim ETMEYELİM ! Bizi koyun gibi gütmeye alıştılar. Ucuz palavralarla aldatmayı yöntem belleyip, başardılar. Artık KANMAYALIM ! Bizi kullanarak çarklarını döndürüyorlar, kendimizi KULLANDIRTMA-YALIM ! Kimlikleri iyice deşifre olmuştur, halk düşmanı yüzlerini iyi tanıyoruz. Bunu her defasında çok ağır bedeller ödeyerek öğrendik. UNUTMAYALIM ! Öfkemizi BÜYÜTE-LİM, korkularını BÜYÜTE-LİM, mücadelemizi BÜYÜTE-LİM !

Sandık başına GİTMEYELİM! Oyuna GELMEYELİM!

**EMPERYALİZME, FAŞİZME MEYDAN OKUYALIM, SANDIĞA GİTMEYELİM !
FAŞİZME MEŞRUIYET KAZANDIRMAMAK İÇİN SEÇİMİ BOYKOT EDELİM !
BOYKOTLA İSYANI BÜYÜTECEK, DEVRİM ATEŞİNİ KÖRÜKLEYECEĞİZ !
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ! YAŞASIN HALK SAVAŞI !
PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, HALK İKTİDARI KURACAĞIZ !
KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK !
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO, TMLGB !**

TKP/ML MK-SB

Eylül 2002

Emperyalist ittifak çatırıyor

Dünyanın büyük bir kesimi açlıkla boğuşurken azınlık bir kesimin ise kan akıtmaya hazırlandığı bugünlerde, ülkemizde ve dünyada gözlerden kaçmayan önemli bir nokta var ki o da dünya halklarının ne olursa olsun bir savaş yaşanmasını istemedikleri gerçeği. Dünyanın birçok bölgesinde gelişen savaş karşıtı eylemlerin yanısıra **Amerika vatandaşı olduklarından dolayı utanç duyan** birçok insan bugün gazete sayfalarında gözden kaçmayan haberler arasında. Irak'a yönelik savaş hazırlıklarını geliştirmeye devam eden ABD'ye karşı gelişen savaş karşıtı gösteriler önümüzdeki günlerde yaşanacak gelişmeler açısından önemli. Yaşanan bu gelişmelere karşılık ABD, halkların "hayır" dediği bir savaşa karşı hazırlıklarını devam ettirmekte. Hem de gün geçtikçe yalnızlaştığını bilerek ve görerek.

Irak saldırganlığında yaşanan son gelişmelere baktığımızda da bunu açık bir biçimde görmek mümkün. Irak'ın silah denetçilerini ülkelere kabul edecekleri açıklamasını yaptıktan sonra ABD Irak'ın bu manevrasını boşa çıkarmak için yeni öneriler ve hazırlıklar peşinde. ABD askeri saldırıyı kolaylaştırmak için BM Güvenlik Konseyi'nin askeri müdahale ile bütünleşen yeni bir silah denetçileri kararı çıkarmak isterken, Rusya yeni bir karara gerek olmadığını savunuyordu ve bu tutumunu hâlâ devam ettiriyor. Fransa ise başından beri ABD'nin Irak'a yönelik düzenlemek istediği askeri saldırıya karşı olduğunu balirterek böyle bir saldırıda destek vermeyeceklerini açıklamıştı. Kendi hazırladığı iki ayrı karar taslağını öne sürerek bunların kabul edilmesi yönlü çar-

lışmalarını devam ettiriyor. Çin ise çok net olmayan bir tutum sergilerken silah denetçileri konusunda hali hazırda bulunan kararın yeterli olduğunu açıklamakla yetindi.

ABD ve savaşı kendisinden daha çok isteyen yakın müttefiki İngiltere, halkının savaş karşıtı tutumu yükseltmesi Irak'ın değişmeye başlayan tutumu ile birlikte savaşa karşı muhalifliğini

ARAP ÜLKELERİ ARASINDA YOĞUN GÖRÜŞMELER

ABD, Irak'a yönelik bir savaş durumunda başından beridir Arap ülkelerini yanına çekme çabası içindeydi. Bu konuda net bir tavır ortaya koyamayan Arap devletleri son günlerde bu tutumlarını ABD'ye karşı yaptıkları açıklamalarla belirginleştirmeye başladı. Arap halkları Irak'a yönelik

Mısır devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in Ürdün ziyareti ile yoğunlaşmaya başladı. Yapılan görüşmelerin ardından Ürdün Kralı savaşın engellenmesine yönelik bir demeç verdikten sonra Kuveyt'e gitti. Bu arada Irak dışişleri bakanı Tarık Aziz Türkiye'yi ziyaret ederek Irak için destek arayışlarına girdi. 30 Eylül'de Beşir Esat Kahire'ye gitti. ABD'nin şer üçgenine aldığı ülkelerden olan İran'la ilişkilerini yeniden düzenlemek ve normalleştirmek için görüşmelere başlayacağını açıkladı. Bu yoğunlaşan trafiğe ek olarak Suudi Arabistan'ın ABD'ye askeri üs veren Katar'dan elçisini çekmesi oldu. Bunun yanısıra ABD'nin Mısır vatandaşlarına getirdiği yeni vize koşulları her iki ülkenin arasını soğutmaya başlayan nedenlerden biri oldu.

IRAK'TAN MANEVRA

Ortadoğu ülkeleri liderleri arasında yoğunlaşan bu diplomasi trafiğine Irak'ın silah denetçilerini kabul etmesi eklenince atmosfer oldukça değişti. Geçtiğimiz hafta Viyana'da başlayan BM, Irak görüşmelerinin sonucu Irak'ın BM kararları doğrultusunda silah denetçilerinin Irak'a girmesi yönünde oldu. Bu kararın alınması ile birlikte ABD'nin saldırı için öne sürdüğü önemli nedenlerden biri de böylelikle elinden alınmış oldu. Tarık Aziz Türkiye görüşmelerinde silah denetçilerine hiçbir engel çıkarılmayacağını açıklamıştı. Alınan bu karar ABD'yi ve savaşı kendisinden daha çok isteyen müttefiki Blair'i oldukça sınırlendirdi. Viyana görüşmelerinin hemen ardından ABD dışişleri bakanı yaptığı açıklama da alınan bu kararı kabul etmenin mümkün olmadığını, silah denetçilerinin Savaş Konseyinin alacağı yeni kararı beklemesi gerektiğini

söyledi. Bunun karşısında Fransa, Çin ve Rusya böyle bir kararı beklemeye gerek olmadığını silah denetçilerinin Irak'a gitmesi için gerekli hazırlıkların başlatılması gerektiğini söyleyerek ABD'nin silah denetçilerini engellemeye yönelik çabalarını boşa çıkarma çabası içindeler.

ABD bir yandan böylesi engelleme çabalarını gündeme getirirken diğer taraftan Irak'a müdahale taktiklerini gündeme sokup hazırlıklarını hızlandırıyor. Savaş merkezleri tarafından yapılan son açıklama ile adına "**yıldırım saldırı**" dedikleri bir savaş planı ile Irak'a müdahale etmeyi düşündüklerini açıkladılar. Hedeflerinin Bağdat yönetimini ortadan kaldırmak olduğunu açıklamaktan çekinmeyen ABD'li savaş kurmayları askeri hazırlıklarını büyük ölçüde tamamladıklarını da belirtmekte.

Türkiye'nin her ne kadar ABD ile tersleşmek istemesine karşın derin kaygılar yaşadığı da gerçek. Gerek Irak Kürdistanı'ndaki gelişmeler gerekse Körfez savaşında edindiği tecrübe ekonominin etkilendiği düzeyi gözönünde bulundurduğunda sıkıntısı daha da artmaktadır.

Arkasında olan desteği kaybeden ABD ilk günkü kadar net bir duruş gösterebilecek mi bunu önümüzdeki günler gösterecek. Ancak gerek emperyalist blokta yaşananlar gerekse de Ortadoğu ülkeleri cephesinden yaşanan gelişmeler ve Avrupa dahil dünyanın birçok yerinde gelişen savaş karşıtı gösteriler ve Irak'ın yaptığı manevralar savaş rüzgarlarının farklı biçimde esmesine neden olabilecek nitelikte. Anti emperyalist bilincini geliştirmek, çalınan savaş tamamlarını durdurmak için dünya halklarının yükselttiği sese bir ses de biz katalım.

sertleştiren Rusya ve Fransa'nın muhalefetine yumuşatmak, hem de bu yoğunlaşan tepkileri daha aza indirmek için yoğun bir diplomasi trafiğine başlamış durumda. Bu gelişmelerin yanısıra önemli olarak değerlendirilebileceğimiz diğer bir gelişme Arap ülkeleri cephesinde yaşandı.

bir savaşa tümüyle karşı iken diğer taraftan ise ABD'nin yarattığı basınç arasında sıkışan **Arap ülkeleri bu işin altından tek başlarına çıkamayacaklarını anlayınca ortak hareket etmenin yollarını aramaya başladılar.** Bu düşüncüyle bölgedeki diplomatik trafik 25 Eylül'de

ABD ve Irak'ın Ankara çıkarması

Dünyanın ve ülkemizin sıcak gündemlerinden biri olan ABD'nin Irak'a sefer düzenleme hazırlığı yeni tartışmalar ve gelişmelerle sıcaklığını korumaya devam ediyor. Emperyalistler arası yaşanan dalaş, uşak ülkelerin saldırı noktasında net bir duruş sergilemeyeşleri, ABD'nin fiyasko ile sonuçlanan her senaryosunun ardından üretmeye devam ettiği yeni senaryolarla tartışmalar devam ederken, saldırıda stratejik bir noktada duran Türkiye'nin de diplomasi trafiği yoğunlaşmış durumda.

Hemen hemen aynı günlerde Türkiye'ye gelen ABD'nin Avrupa İşlerinden sorumlu Bakan Yardımcısı Elizabeth Jones ile Irak Başbakan Yardımcısı Tark Aziz Türkiye'ye gelerek devletin önemli makamları ile Irak konusunu tartıştı. Yapılan ziyaretler ziyareti yapan taraflar açısından önemini düşündüğümüzde Ankara'yı oldukça terletti. Ziyaretlerden bir gün önce yapılan MGK toplantısının da baş gündemi olan **Irak sorunu noktasında ziyaretçilerini ağırlamadan önce her iki tarafa da verilecek mesajlar netleştirildi ve ziyaretçiler bu tutumla ağırlandı.** İzlenecek politika ABD'ye, saldırıda Türkiye'nin etkilenen ekonomisinin faturası çıkarılacak, Irak'a ise mesafeli yaklaşılarak öne sürülen ko-

şulların tümünü kabul etmesi istenecek.

TARIK AZİZ İLE GÖRÜŞMELERDE KARŞILIKLI RESTLEŞMELER

ABD'nin saldırı nedenlerini boşa çıkarma çabası ile çeşitli manevralara başvuran Irak ülkeye silah denetçilerinin girmesini kabul etmenin yanısıra destek için diplomasi trafiğini de artırmış durumda. Irak bunu Türkiye ile yapılan görüşmeler Irak açısından özellikle de önümüzdeki günler için önemliydi ve en iyi biçimde değerlendirmek istedi. Görüşmelerde Türkiye mesafeli yaklaşırken Irak da elindeki kozların bir kısmını masaya sürerek oyunu devam ettirdi.

Tarik Aziz'in elindeki en önemli koz Kuzey Irak sorunu idi. TC'nin kabusu durumundaki bir sorun üzerine yaşanan tartışmalar daha sıcaklığını korurken Aziz Başbakan Yardımcısı Şükrü Sina Gürel'in "Yani ABD bir neden bularak Irak'a müdahale etmek isteyecek. Buna hazırlıklı olun" uyarısına "bundan herkes zarar görür. Irak'ın toprak bütünlüğü çok önemli. ABD, bölgede bağımsız bir Kürt devleti kurulması arayışında. Unutmayın ki Irak bölünürse siz de bölünürsünüz" yanıtını verdi. Türkiye'nin en hassas

olduğu noktalardan biri olan Kürt devleti sorunu Irak tarafından bir anlamda tehdit maiyetinde gündeme getirildi. Türkiye'yi üslerini açmaması noktasında da uyarı Aziz, Amerikan ve İngiliz uçaklarının İncirlik üssünü kullanarak uçuşa yasak bölgeyi denetlemelerinden duyduğu rahatsızlığı da ifade ederek bunların denetlenmesinin BM kararlarında olmadığını söyleyerek "Bu uçuşlar durdurulmalıdır" dedi. Tark Aziz görüşmelerden sonra yaptığı açıklamada **Türkiye'nin üslerini kullanmaya devam ettirmesi durumunda dost ülke olarak görmeyeceklerini ve böyle bir duruma izin vermeyeceklerini** belirterek üstü kapalı bir tehditte bulundu.

ABD'YE MESAJ FATURA AĞIR

Türkiye'nin ikinci konuğu olan ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Elizabeth Jones ile yapılan görüşmelerin merkezinde saldırı durumunda Türk ekonomisinin alacağı derin yaralardan söz edilerek pazarlık noktası böyle bir saldırıda Türkiye'nin alacağı tahribatın ödenmesi noktasında oldu. Türkiye cephesinden yapılan görüşmelerde pazarlıklar ön planda idi. ABD'ye iletilen mesajlar kaba hatları ile şöyleydi; Kuzey Irak ile ilgili kaygıların daha da arttığı, Kürt halkının ayrılma iste-

mi durumunda operasyonun uzun süreceği. Petrol fiyatlarında yaşanan artış ve bunun Türk ekonomisini olumsuz etkileyeceği. Yabancı yatırımcıların Şubat krizinin ardından Türkiye'ye yeniden bakmaya başladıkları döneme denk gelecek bir saldırı durumunda yatırımcıları olumsuz etkileyerek Türkiye'den çekilmelerine neden olacağı. Savaşın turizmi olumsuz etkileyeceği ve en önemlisi de bıçak sırtındaki Türk ekonomisinin IMF'nin 1 milyar dolarlık kredisi gecikince depreme giren ekonominin 40 milyar dolarlık bir depremde enkaza uğrayacağı ve Arjantin'den daha kötü bir duruma düşeceği belirtildi. Bunların yanısıra savaş durumunda Türkiye'nin yoğun bir göçle karşı karşıya kalabileceği ve boru hattını kapatabileceği gibi çeşitli kaygılar da ABD'ye iletili. Türkiye'nin ilettiği bu kaygılara verilen yanıt ise "Türkiye'nin yaşadığı ekonomik sıkıntıların sebebinin Körfez Savaşı olarak gösterdiğini biliyoruz. Bu konuda Türkiye'yi rahatlatacak yollar bulunabilir" olurken bu konuda elle tutulur somut hiçbir güvence ise verilmemekte. Irak sorununu birlikte çözelim siz de bölgedeki ekonomik potansiyelinizi rahat rahat kullanın denilmekte. Türkiye'nin yaşadığı ekonomik kaygıları çok da önemse-

meyen ABD'li bakan askeri makamlarla yapmayı planladığı görüşmelerini yaparak Irak saldırısında Türkiye'nin özellikle askeri açıdan oynayacağı rolü konuştu. Jones'un yaptığı görüşmelerin birçoğunda dinlediği kaygılara verdiği tek yanıt "Irak bizim sözüme gelsin/getirelim siz de rahat edin biz de."

Türkiye'de yaşanan bu diplomasi trafiği gittikçe ısınan Irak gündeminde Türkiye'nin oynayacağı rolün önemini de göstermekte. Şu anda çizilen tabloda çekimser kalmayı tercih eden Türkiye böylesi bir savaş durumuna hazırlıklı olmadığını da her fırsatta dile getirmekte. Özellikle de ekonomik açıdan yaşanan kaygılar bu durumun temel nedeni. Bugün yine IMF kredilerine muhtaç Türkiye'nin yarın bu kredilerin kesileceği uyarısını alınca tavrını nasıl belirleyeceği sorusunu sormaya sanırsız gerek bile yok. Türkiye efendisine baş kaldıracak bir gücü olmadığı için şu ya da bu biçimde bu savaşın içine sürüklenecektir. Bu durumu değiştirmek için bugün dünyada savaşa karşı gelişen ve milyonların katılımı ile gerçekleşen savaş karşıtı gösterilerin Türkiye ayağını örmek zorundayız. Türk Devletine bu anlamıyla uygulanacak basınç önemlidir.

Blair'den "ucuz roman"

Savaş tamamlarının çalınmaya başladığı günden bugüne emperyalistler arasında yaşanan hesaplaşmalar kızışmış durumda. Yaşanan kutuplaşmaların daha da belirginleşmeye başladığı günümüzde bu durum kendisini en berber biçimde son saldırı tartışmalarında göstermiş durumda. Başından beridir ABD'ye muhalif olan emperyalist ülkelerin Irak halkının çıkarlarını, savaştan alacakları derin tahribatı düşünerek karşı çıktıklarını düşünmek söz konusu bile olamaz. Çünkü perde arkasında yapılan pazarlıklar yine Irak halkının akacak kanı üzerinden yapılmakta ve buna göre planlanmakta.

Irak'a saldırı gibi ciddi ve hassas bir konuda birçok ülke tutum ve fikir değiştirirken, bir çok ülkenin tavrı gelişmelerle birlikte farklılaşırken bu konuda başından beridir tutum ve ağız değiştirmeyen tek adam İngiltere Başbakanı Tony Blair oldu. Blair çoğu zaman yaptığı açıklamalarla ABD'den daha savaştan kesilerek saldırıyı tüm enerjisi ile destekler bir pozisyon çizmiştir. Saldırıya muhalif ülkeleri ikna konusunda Bush kadar çaba sarf eden Blair'e ne kadar ücret kesildiği bilinmiyor ama sanırsız bu davranışlarından

sonra iyi bir mükafat alacaktır. Bunun miktarını belirleyecek olan yine kutsal ittifakı ABD haydutu olacak.

BLAIR'DEN SAVAŞ RAPORU

Blair'in Bush'un işini kolaylaştırmak için yaptığı icraatın sonuncusunu Irak konusunda hazırladığı rapor oluşturuyor. Geçtiğimiz günlerde açıklanan rapor tıpkı daha önce ABD'nin hazırladığı raporlar gibi hiçbir somut delil içermemekle birlikte gerçeği ifade etmeyen asılsız yalanlarla dolu. Blair hazırladığı raporun girişinde büyük bir sorumlulukla önce dünyayı uyarıyor ve Saddam, dünya için durdurulması gereken önemli bir tehdit olarak sunuluyor. Niye mi? Afrika'dan uranyum edinmeye çalıştığı, yasadışı biçimde elinde tuttuğu 20 adet 650 km menzilli El-Hüseyin füzesine biyolojik ve kimyasal silah taşıyan savaş başlıkları takabilecek kapasitede olduğu, petrol karşılığı gıda programını ihlal ederek yasadışı yollardan milyarlarca dolar kazandığı, daha önceki silah denetçilerinin gelişinden dersler çıkararak gizli mühimmatları sakladığı ve buna benzer daha birçok "tez." Ayrıca Blair'in bu "çok önemli" raporunda

Irak'ın elindeki silahlarla için de Türkiye'nin de yer aldığı bir çok ülkeyi hedef alacağı da belirlenmiş. Saddam'ın elindeki silahları halkına ve özellikle de Şiilere karşı kullanılacağı da "tespit edilmiş".

Sanırsız Blair'in hafızası çok zayıf ki şunları unutarak bu raporu hazırlamış. Yıllar önce Halepçe'de kullanılan kimyasal silahlarla yüzlerce Kürt katledilirken, Hiroşima'da atılan kimyasal bombalarla binlerce insan katledilirken, Körfez Savaşı'nda yine ABD'nin kullandığı kimyasal bombalar yüzünden binlerce insan ölürken ve bunun etkileri hâlâ devam ederken, Irak halkı yıllardır uygulanan ambargodan dolayı açlıkla bebeklerini toprağa verirken dünya halklarının en büyük tehlikesinin asıl kim olduğunu unutmuş durumda. Ama bu yaşananları dünya halkları unutmuş değil.

Bush ise hazırlanan raporu adeta dalga geçercesine değerlendiren "Başbakan Blair çok güçlü bir lider ve ben onun doğruyu söyleme ve yol gösterme isteğine hayranım" diyor. Eminiz ki hayrandır. Çünkü kendisinin var olan saplantılarını bu kadar yakından destekleyip alkışlayan yok. Tabi

bu konuda Türkiye'nin de hakkını inkar etmemek gerekir.

Blair'in hazırladığı ve bugüne kadar hiç "dile gelmemiş" bilgilerle dolu rapor Bush hariç başka kimse tarafından ne destek gördü ne de ilgi. Özellikle de ilk tepkiyi önce kendi ülkesinin önce parlamentosundan daha sonra da halkından aldı. Britanya parlamentosunun bir yetkilisi tarafından yapılan açıklama "**hazırlanan rapor ucuz bir roman**" biçiminde oldu.

Raporu açıklamasından kısa bir süre sonra lideri olduğu İşçi Partisi'nin kongresinde de umduğunu bulamayan Blair delegelerini savaş konusunda ikna edemedi. Yüzde 60'ının karşı çıktığı askeri hareket konusunda Saddam'ın ne kadar tehlikeli olduğunu "anlatmadı." Bunun yanısıra Britanya halkının da harekate sunduğu des-

tek her geçen zamanda biraz daha azalmakta ve savaş karşıtı tepkileri artmaktadır.

Blair'in icraatları elbette bununla da sınırlı değil. Irak'ın silah denetçilerini kabul etmesinin ardından adeta azgımlaşan ve yeni senaryoların peşine düşen iki lider çözüm olarak Saddam'a yapılacak bir suikasti bile destekleyeceklerini açıklayacak kadar çaresiz görünüyorlar. Saddam'ın devrilmesi için her yol mübahtır anlayışından hareketle "**savaştan daha ucuz olacaktır, Irak'da rejim değişikliği hangi araçla olursa olsun bizi memnun edecektir**" açıklamasını yapmaktadır.

Savaşa karşı cephenin her gün biraz daha büyüdüğü bu günlerde Blair de yalnızlaşma durumunu yaşamaktan kendini kurtaramayacaktır.

“Musul’u almak Kürt meselesini kabul etmektir”

1980 yılından beri gazetecilik mesleğini sürdüren, birçok gazete ve dergide muhabirlik-köşe yazarlığı yapan Faik Bulut özellikle Kürt Meselesi, Ortadoğu, Arap ve İslam Dünyası hakkındaki yazı ve haberleriyle tanınıyor. Bu konularda birçok kitaba da imza atan Faik Bulut ile uluslararası gündemin kilitlendiği Irak’a yönelik ABD saldırı planlarına ilişkin yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-Irak’a yönelik saldırı planları ve son yaşanan gelişmelerle birlikte değerlendirildiğinde emperyalizmin özellikle de ABD emperyalizminin Ortadoğu’ya ilişkin politikalarında 11 Eylül sonrası bir değişme var mı?

Esas olarak yani Amerika’nın dünya politikası, stratejik anlamda Avrasya’ya yani Pasifik’e yöneliktir. Bu şu demektir; Ortadoğu’yu Orta Asya ve Pasifik için güçlendirici arka bahçesi olarak kullanmak istiyor. Yani Ortadoğu’ya yüklenmesi, Ortadoğu’yu hakimiyeti altına alması anlamında doğrudur. Siyaseten taktik olarak şöyle bir şey var. Ortadoğu’da Amerika’ya karşı çıkan, boyun eğmeyen bazı devletler var. Milli çıkarları açısından Amerika’yla müttefik olmasına rağmen bazı menfaat çelişkileri var. Irak, Suudi Arabistan, Mısır gibi en Amerikancı diye bildiğimiz rejimler bile Körfez savaşından sonra ağızları yandı. Dolayısıyla Ortadoğu’da Amerikan politikalarını benimsemiyorlar. İkincisi Amerika’nın esas olarak Ortadoğu’nun petrolüne çok büyük ihtiyacı yok. Amerika ithal ettiği petrolün çoğunu Meksika ve diğer ülkelerden sağlıyor. Japonya, Çin, Hindistan, Avrupa ise daha çok Ortadoğu’dan petrol alıyor. Dolayısıyla Amerika’nın özel olarak petrolü oradan aldığı için onu sahiplenmek değil, oradaki petrolün vanasını elinde tutmak, böylece Avrupa ile, Çin ile, Japonya ile rekabetinde onlara boyun eğdirmek, şantaj yapmak, onların oradaki men-

faatlerini dumura uğratmaktır. Ve Ortadoğu’da çeşitli nedenlerle Amerika politikalarına milli, devrimci ya da dini nedenlerle karşı çıkan muhalif güçleri, aykırı sesleri ezip bitirmektedir. Dolayısıyla Amerika’nın Ortadoğu politikası aslında değişmiş değil 11 Eylül’den sonra. Fakat değişen şey belki şudur; bu politikalar Ortadoğu’ya yapacağı saldırı veya açacağı savaş, stratejik bir savaş değil. Bu stratejik savaş ancak buradaki savaşı bitirebilirse Orta Asya’da Pasifik’te yaşanacaktır. Değişen ne? Değişen şu 11 Eylül’den sonra Amerikan yönetimi hırçınlaştı, daha bir saldırganlaştı. Çünkü 11 Eylül Amerika’nın bir emperyalist ülke olarak, süper bir devlet olarak belki bugün değil ama çok ilerde görülebilecek kırılma noktasıdır. Bu kırılma noktasının can havliyle bölgeye yükleniyor. Fakat bugünlerde daha bir saldırgan, daha bir per-

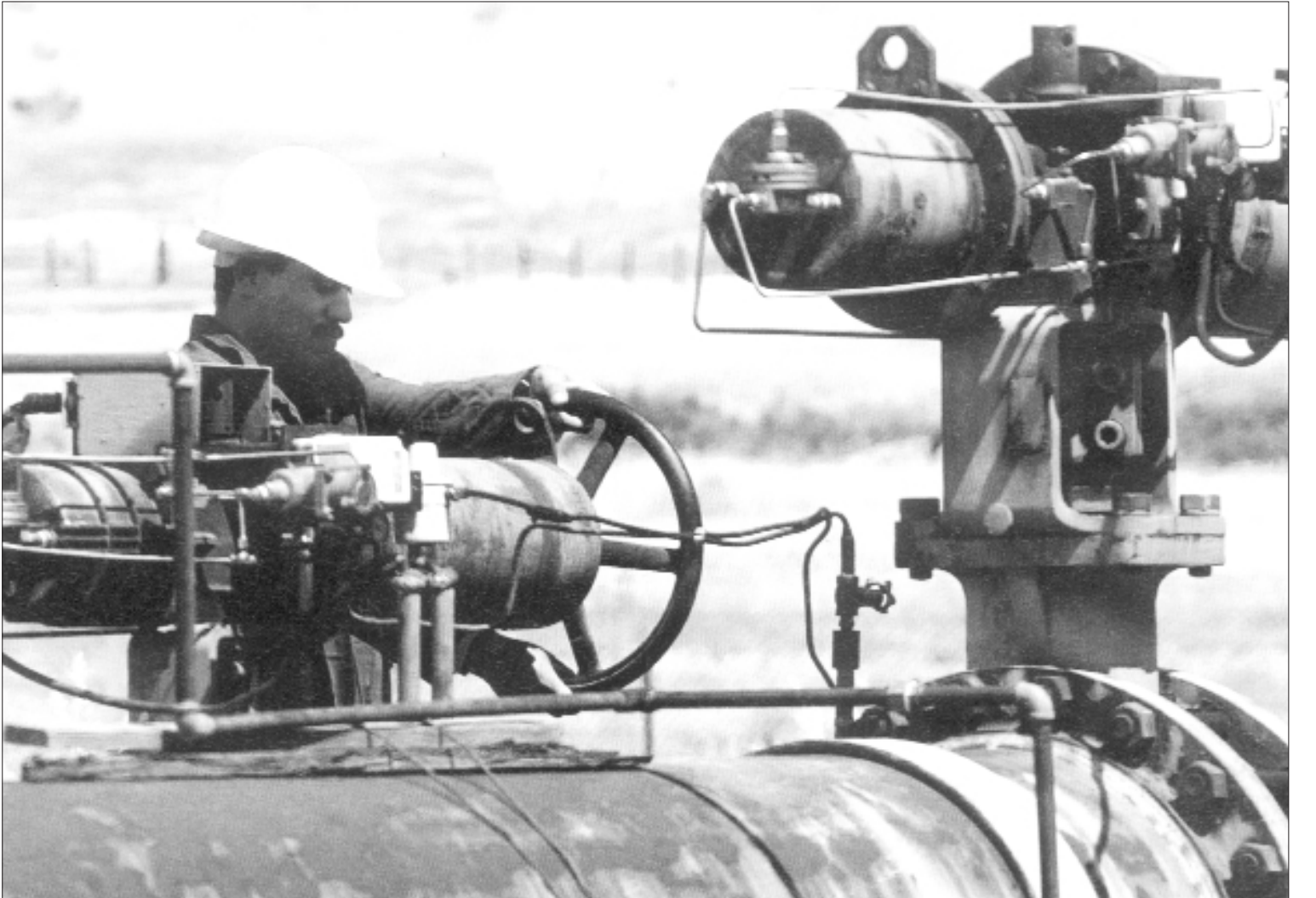
vasız bir tavır almış durumda. Çünkü Beyaz Saray artık Dick Cheneylerin, şahin dediğimiz, en sert en, acımasız, en savaş yanlısı bir kliğin elinde. Değişen belki taktik anlamda saldırgan, pervasız üslubun daha fazla kullanılması. Bu, bugün Irak olmasaydı başka bir ülke olacaktı. Amerika Orta Asya’da açacağı, Pasifik’te belki on sene yirmi sene sonra olabilecek büyük kapışmanın zeminini yaratmak için bahanelere sığınacak. Diyelim ki Saddam teslim oldu, Saddam olmasaydı, Suriye olacaktı, Suriye olmasa Libya olacaktı. Amerika esas olarak Ortadoğu’yu ele geçirmek istiyor, muhalif aykırı sesleri yok etmek istiyor. Ve bu Amerika açısından öncelikler meselesi. Yani Irak biterse sorun bitmiyor. Yeni hedefleri yine sudan sebeplerle İran olacak, Sudan olacak, Libya olacak. Bu bakımdan Irak öncelikle bir prestij meselesi. Çünkü Irak

Orta Asya’ya çıkış kapısıdır. Yani Basra’yı ele geçirdiğiniz zaman İran’a saldırının kolaylaşmasıdır. Filistin’e boyun eğdirirseniz Doğu Akdeniz’de hakimiyeti sağlırsınız.

-Türkiye’nin geleneksel ikircikli tavrı bugün de sürekliliğini koruyor. Türkiye’nin son süreçteki açıklamalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye’nin tavrı hep ikili olmuştur. Türkiye bölge çapında orta büyüklükteki devletlerden sayılır. Burada bölgesel tahkârlığı söz konusu. Tamahkârlık dediğimiz, siyasi erkin bir kanadı bölgesel yayılmacılığı istemektedir. Türkmen meselesini, Musul-Kerkük meselesini gündeme getiriyorlar ve telceli medya da bu konuları kışkırtmaktadır. Bu tavrı yalnız Amerikan yanlılığına bağlamak da doğru değil. Bu tavır, aşırı milliyetçiliği de, bölgesel yayılmacılığı da, bir çeşit pantürkçülük diyebileceğimiz ya-

yılmacılığı da içeriyor. İkinci tarafta da ister istemez temkinli davranıyor. Çünkü Amerika ile çok içli dışlı bir yönetim tarzı var. Bu kadar içli dışlılık içinde Amerika’nın politikalarına direkt karşı çıkamıyor. Ekonomik-siyasi bağımlılık var. İç içe geçmişlik var, kriz var ve ülkenin kendi iç problemleri var. Tabi ülkede iktidar sahipleri hakim sınıflar Amerika’ya karşı hiçbir zaman direkt tavır alamamıştır. Hatta onun bölgedeki taşeronluğunu yapmaktadır. Kaldı ki bunu fiili olarak hayata geçiren bir şey daha eklendi; İsrail-Amerika-Türkiye işbirliği. Bu işbirliği başlı başına taşeronluğu taşıyor. Taşeron olmak istiyorsanız itiraz edemezsiniz. Tersine “evet efendim” demeniz lazım, en azından sessiz kalmanız lazım. En fazla itirazı, kendisi için çok hassas olan bir mesele; Kürt milliyetçiliği meselesindedir. Yani bunların diliyle söylersek; milli bir-

lik ve bütünlüğe yönelik tehdit. Bu tehdit nereden gelmektedir? Bu sadece Cumhuriyet döneminin, 70-80 yıllık bir dönemin korkusu değil. 1830-1840'lara bakıyorsunuz; yine o dönemlerde de milliyetçiliğin kabarmasıyla, Balkan bölgelerinin Osmanlı'dan ayrılmasıyla birlikte Kürt milliyetçiliği baş gösterince İngilizlerle bir olunuyor. Kürtler eziliyor. Musul-Kerkük'ün Irak'a verilmesi olayına baktığımızda, Musul-Kerkük eğer bugünkü K. Irak'ı da içine alacak bir şekilde birleşirse yine Kürtlerin sayısı fazla olur, Kürtler hak iddia edebilirler, bir güç olarak karşımıza çıkarlar kaygısı sürüyor. Dolayısıyla Musul-Kerkük'ün alınması ya da alınmaması başlı başına Kürt milliyetçiliği denilen meseleyle at başı gidiyor. Çünkü bütün tarih, Osmanlı kayıtları da hep şunu göstermiştir: Musul'u almak Kürt meselesini aynen kabul etmektir, yani benimsemektir. Yani onlara bazı hak ve hukuk vermektir. Bunun şekli tartışılır, bu ayrı bir şeydir. Ama Musul'u almaya karar verdiğiniz andan itibaren Kürt meselesini kabul etmek zorundasınız. Tartışmalarda bu noktada da ayırım var. Türkiye'nin Amerika'nın bölgeye, özellikle Irak'a müdahalesine karşı çıkışı Saddam'ı sevdiğinden değil hatta gerçekten Irak'ın toprak bütünlüğünü istediğinden de değil. Esasen orada bölünecek bir Irak, Türkiye'deki Kürtleri de etkileyecek; olumlu ya da olumsuz. Devlet açısından olumsuz etkileyecektir. Bu tarafta yansımaları olacaktır, bir tarafta ne tür sürprizlerin çıkacağı belli olmayacaktır. Bu bakımdan "Eğer bir devlet kurursa savaş nedenidir" denilmesinin sebebi de budur.

-Türkiye'nin bu tavrına karşılık Talabani ve Barzani'nin tehditkar açıklamaları gündeme geldi...

Bu tabii basında tehdit olarak geçti. Şimdi Barzani gücünün farkında olan bir lider. Talabani çok farkında değil, diplomatik oyunlarda biraz daha zigzaglar çizen, tereddütler gösteren, 180 derecelik dönüşler arzeden bir durumda olmakla birlikte Barzani, kendince daha istikrarlı bir politika izliyor. Kimseye çarpmadan, kimseyi hedef almadan, kendi bölgesinin işlerini düzenlemekle meşgul. Bu daha çok federatif bir yapıya gidecek bir Kürt oluşumun alt yapısını oluşturmak. 1970'lerin başında Irak devletinin Baba Barzani'ye verdiği özerklik anlaşmasına uygun bir zemin. Artı denilebilir ki bu an-

laşmanın şartlarının bugün hayata geçirilmesidir. Bu durumda bakarsak Barzani, Türkiye'yi tehdit edemeyecek kadar akıllı. Fakat Barzani, görebildiğim kadarıyla kendine yönelik bir takım tehditvari demeçleri ve politikaları geri püskürtme anlamında bir meydan okuma

durumuna geliyor. Üstelik bu hiçbir zaman söylem düzeyini geçmiş değildir. En fazla da "Musul-Kerkük Kürtlerindir" demesi, Türkiye'yi yönetenlerin zoruna giden bir şey. Aslına bakarsanız Musul-Kerkük'ün demografik yapısı ne Türkmendir, ne de Kürttür. Demografik yapısı tamamen bozulmuş ve Araplaştırılmıştır. Bu bakımdan Türkçülerin bu iddiasının altı boşdur. Tarihi bakımdan ele alındığında ise Osmanlı tarihçileri de dahil bütün tarihçiler genellikle Kürt yoğunluklu bir şehir olarak Musul adını Kürtlerle özdeşleştirmişlerdir. Ama Türkiye'den çıkıp dersiniz bir gecede gidip Musul'u alırsanız derler. Bir de askeri demeçler böyledir, ben seni yok etmeye geliyorum dediğiniz zaman o da gel beni yok etemez. Burada bir şey daha var. Kürtler birşeye güveniyorlar. Güvendikleri şey de, konjonktürel olarak baktığımızda Saddam'ın devrilmesi halinde Amerika'nın bir ayağının bölgede olacağı hesapları. Eğer Amerika oraya giderse merkezi hükümet çökecek, merkezi hükümet çökünce en azından Kuzey kısmı bizim elimizde kalacak, dolayısıyla biz de sınırları Musul-Kerkük'e doğru yavaş yavaş kaydıracağız, tarihin o yanlışlığını telafi edeceğiz. Buraya bir müdahale olursa Türkiye'den özellikle bizim arkamızda da birileri var demeye girecekler; yani Amerika, İngiltere vardır. Yani Türkiye'ye şunu söyleyecekler, sizin girmeniz bizatihi Amerika'nın oradaki politikalarına müdahale anlamına gelecektir. Amerika'yla savaşı göze alıyorsanız, buyurun.

-Bu karşılıklı bir durum değil mi aslında? Yani Türkiye

de Amerika'ya güveniyor. Bu durumda bu sorunun yanıtını Amerika'nın çıkarları verecektir.

Tabii, tabii. Şimdi herkesin burada bölgesel çıkarı var. Türkiye mesela tırnak içinde bölücülükten korktuğu için, diğeri de bir Kürt oluşum yaratmıştır, devlet istiyorlar. Kukla devlet deniyor, önemli değil. Sıfatlardan arındırarak söylüyorum, devlete giden yolda bir oluşum mevcut. Bu kadar emeğinin boşa gitmesini istemez. Burada Türkiye şuna güveniyor; Amerika'yı ne kadar engellersem kârdır, ben zaten orada varım diyor. Türkiye de bir senaryo olarak söylersek, Kuzey Irak'a girebilir. Yan güçlerini örneğin Türkî olan Asurileri kullanabilir. PKK buna karşı çıkabilir ya da evet diyebilir bilemiyorum. Böylesi senaryolara gidebilir.

-Zaten uluslararası diplomaside tek bir hedef aramak mümkün değil. Türkiye de birden fazla hesap yapıyor.

Türkiye burada üçlü oynuyor bence, ikili de oynamıyor. Bir taraftan diyor toprak bütünlüğüne saygılıyım, bir taraftan Türkmen hakları diye tutturmuş.

Tarık Aziz de diyor ki orada Araplar var, biz onların haklarını savunmuyor muyuz? vs. Öyle ilginç bir şey. Hem toprak bütünlüğüne saygılıyız, hem 4-5 tane Türkmen Partisi kurdurtmuşsun ya da varolan partileri destekliyorsun, Kürtlerin istediği oranda eşit hak istiyorsun. Bu Türkiye açısından çok büyük çelişki. Oynadığı bu oyunlar ne kadar başarılı olur ayrı bir şey. Askeri bakımdan Kuzey Irak'a girebilir, mümkün. Her zamanki operasyonları.

Zaten Kuzey Irak'ta askeri olarak varlar, büroları da var çeşitli şehirlerde. O bürolarda da zaten her türlü istihbarat çalışmaları yapıyorlar. İlerde bunları başka şekilde de kullanabilecekler. Bu bürolar yerinde oturmayacak elbette sıcak savaş olduğunda. Türkiye üçlü dörtlü bir oyun içinde. Şimdiye kadarki tecrübeleriyle kendi uzantıları olabilecek güçleri bölge çapında iyi kullanamadı-

ğı görülüyor. Örneğin İran kendi uzantılarını Ortadoğu'da çok iyi kullanır. Filistin'deki Hizbullah'ı çok iyi kullandı. Suriye, Lübnan'da ya da başka yerlerde bu güçlerini çok iyi kullandı zamanında. Türkiye'nin böyle bir tecrübesi yok. Başarıya ulaşmış bir tecrübesi yok.

-Arap ülkelerinin Amerika'nın saldırı planlarına yönelik politikalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şimdi Körfez savaşından sonra Ortadoğu ülkeleri-Arap ülkeleri özellikle Amerika'nın büyük maddi zararlarını gördüler. Suudi Arabistan örneğin bildiğim kadarıyla 360 milyar dolar haraç ödedi Amerika'ya. Kuveyt aynı şekilde; milyar dolardan bahsediyorum. Halk Amerika'nın buralara hayır getirmediklerini gördü. Yani ne sistemlerine ne de ekonomilerine hayır getirdi. Ekonomik olarak çöküntü içine girdiler. Şöyle bir örnek vereyim. Suudi Arabistan'da bildiğim kadarıyla halktan vergi vs. alınmıyordu. Tersine petrolden pay veriliyordu. Şimdi vergiler gündeme geldi. Ama tabii Suudi Arabistan bugünkü haliyle Amerika'nın büyük baskısı altında; petrol oligarşisi, krallık büyük baskı altında. Kuveyt, Mısır çok daha büyük baskı ve tehdit altında. Ortada orada Kıpti meselesi var. Amerika bu meseleyi etnik dini bir mesele olarak sürekli kaşıyor, bölücülükle müslüman-hıristiyan çatışması yaratmaya çalışıyor. Arap ülkeleri geçmişten beri Filistin konusunda büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Amerika çözmeyi vaad etmişti. Çözemediği gibi tersine ikinci bir Amerika'yı İsrail'i Arap ülkelere saldırttı. Arap ülkeleri kendi sistemlerini korumak için ister istemez bir dayanışma içine giriyorlar. Fakat bu dayanışmanın bizim anlamadığımız anlamda büyük bir dayanışma ve direniş noktası olacağını sanmıyorum. Çünkü

Amerika'dan bir defa korkuyorlar, aralarında denge yok. Eskiden Sovyet dengesi vardı. Kötüydü, sosyal emperyalizm diyorduk ama iki kamp vardı ve

bu iki kampın dengesine dayanarak Araplar ayakta kalıyorlardı. Bugün o direnci gösterecek kararlılıkta değil. Direnebildikleri yere kadar direnecekler ama ondan sonra gevşeme noktası başlıyor. Direkt bir saldırısı olduğunda ancak canhıraş bir direniş noktası olur, aksi takdirde böyle büyük bir umut beklenemez.

-Arap haklarının baskısı da üzerlerinde değil mi?

Arap hakları doğuştan anti-emperyalisttir. Geçmişten beri emperyalizmin en fazla baskısını, sömürsünü yaşıyorlar. Emperyalizmle, sömürgecilikle başları hiç hoş olmadı. Ama problem şu, hiçbir Arap sistemi, Kaddafi dahil, Suriye dahil halka inisiyatif vermezler. Halka inisiyatif vermeyince bunu saraylarda, diplomatik yollarla çözmeye çalışıyorlar. Bence en büyük handikapları budur. Büyük bir hercümerç içinde, temenni babından söylüyorum. Sistem çöker ve halk inisiyatifi ele alır, o zaman bu anti-emperyalizme dönüşür. Ama Filistin'e en büyük halk desteğinin olduğu dönemlerde dahi yakın geçmişte, sistemler bakıyorsunuz benim düzenlediğim mitinge katılabilirsiniz diyor; yani herşey benim kontrolümde olsun diyen bir rejim. Arap halklarına ket vuran en büyük şeydir bu.

-ABD'nin planladığı gibi bir ay sonra savaş başlayacak mı diyorsunuz?

Yani görünen o ki, bilgiler, demeçler en azından batı merkezli yorumlar bu yönde. Kongreden böyle bir karar çıktı bu yönde. O ki bir müdahale, bir savaş olacak bu Irak rejimini devirmeye, yönelik bir mücadeleye olacak. Görünen şimdilik bu. Ama sürprizlere de hazırlıklı olmak lazım. Bu sürpriz neden biliyor musunuz? Amerika tabii ki saldırgan, gözü dönmüş. Bugün aslında Bush faşizminden söz edilebilir. Hitler faşizmi kadar bir Bush faşizminden bahsedilebilir. Fakat bu gözü dönmüşlük sonuçta bir güç meselesidir. Bazen çok zayıf bir güç, yani Amerika çok zayıf görüldüğü andan itibaren bombalar. Bunu, kendini daha güçlü göstermek babından yapabilir. Yalnız savaş olasılığı % 70 kaçınılmaz görünüyor. % 30 oranında da diğer kombinezonlar var. % 30 bir caydırıcı unsur olabilir. Bölge ülkelerinin bir ayak diremeleri olabilir. Aynı bu tavır ABD'yi daha fazla saldırganlığa da itebilir. Çünkü büyük devlet olmak farklıdır. Birçok ihtimale de açıktır.

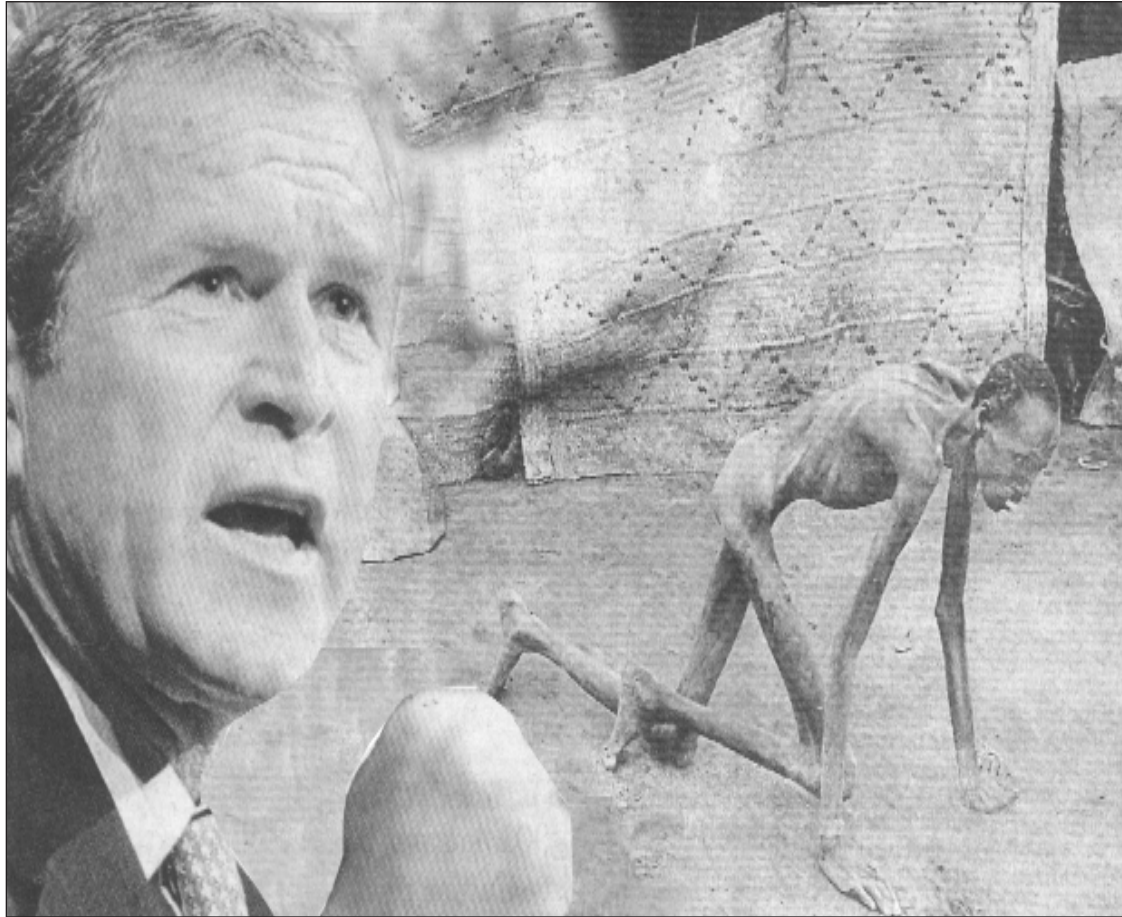
ABD'de yoksulluk çığ gibi büyüyor

New York Times gazetesinin haberine göre; ABD'de yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı geçen yıl azımsanmayacak oranda arttı. ABD'deki yoksulların sayısının 1,3 milyon artarak 32,9 milyona ulaştığı belirtildi.

Refah ülkesi ABD'de neler oluyor? Ekonomik ve askeri gücü ile bütün dünyayı hizaya sokan bu kıtada gerçekten herkesin yaşam standardı yüksek mi?

New York Times gazetesinin haberine göre; ABD'de yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı geçen yıl azımsanmayacak oranda arttı. ABD'deki yoksulların sayısının 1,3 milyon artarak 32,9 milyona ulaştığı belirtildi.

Aşırı derecede yoksul olanların sayısının 13,4 milyon kişi olduğu açıklanırken, yoksulluk sınırı altındakilerin oranının yüzde 11,3'ten yüzde 11,7'ye çıktığı da yapılan açıklamalar arasında. Yoksulluk sınırındaki insan sayısının artmasına paralel olarak, orta sınıftaki ailelerin gelirlerinde de 1991'den sonra ilk kez düşüş meydana geldi. Bu duruma "Amerikan ekonomisinde görülen durgunluk belirtilerinin" yol açtığını ifade eden gazete, yaşanan ekonomik durgunluğun geniş halk kitlelerini etkilediği belirtirken, "Bu ekonomik durgunlu-

ğun en önemli ve acı etkisi de; zenginle fakir arasındaki gelir dengesizliğinin giderek artmasıdır" denildi. Amerika'da orta halli ailelerin yıllık gelirleri 40-50 bin dolar arasında değişiyor. Yıllık geliri

18 bin 104 dolardan az olan aileler ise yoksul sınıfına giriyor. Amerikan Sayım Bürosu'nun tuttuğu verilere göre, ABD'de nüfusun en zengin tabakasını oluşturan yüzde 20'lik kesim, toplam gelirin

yüzde 50'sini alıyor. Bu oran 1985'te yüzde 45'ti. En yoksul yüzde 20'nin payına ise ulusal gelirin sadece yüzde 3,5'inin düştüğü kaydediliyor. Bu oran 1985'te yüzde 4'tü.

Dünyanın her yerine üsler

*Dünya halklarına
açlık ve zulmü
dayatan baş
huydutun ülkesinin
halkı da yoksulluk
içinde.*

kuran, her kıtada şirketleri olan ABD'de sömürünün sefasını zenginler, cefasını ise yoksullar çekiyor ve zenginler servetlerine servet kattıkça yoksullar da yiyecek ekmeklerinden oluyor.

Filipinler'de FKP/YHO'na karşı yeni savunma stratejisi

Filipinler'de 25 Eylül 2002 tarihinde Filistin Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu Compostela Vadisi'ndeki karakolun silahlarına el koydu. Asker üniformaları giyerek ve belediye başkanının yardımıyla askeri bölgeye girdikleri iddia edilen 30 gerilla, karakolda bulunan tüm askeri malzemeleri ele geçirdi. Gerillalara yardım ettiği ve gerilla liderini karakola

götürerek yüzbaşı olarak tanıttığı iddia edilen belediye başkanı hakkında soruşturma açıldı.

29 Eylül günü Filipinler devlet yetkilileri Maoist gerillaların saldırılarındaki artışı engellemek için özel bir tarz oluşturduklarını açıkladılar. "Gordion Düğümü Tarzı" adı verilen yeni strateji polis ve asker arasında daha yakın bir ilişkiyi, birlikte "hızlı eylem

timleri" ve "Yoğun istihbarat operasyonları"ni içeriyor. Stratejiyi açıklayan General Benjamin Defensor "Biz her seferinde farklı savaşmak zorundayız. Her seferinde daha hızlı, daha güçlü savaşmak gerekiyor" diyerek gerçekte kimin korktuğunu ifade etmiş oldu.

YHO'nun son süreçte yoğunlaşan eylemlerinin ve ABD'nin YHO'nu terörist ör-

gütler listesine almasının üzerine oluşturulan bu yeni strateji açıklamasının ardından 4 Ekim günü 40 kişilik Maoist gerilla grubu Güney Kore'nin

Filipinler'deki bir inşaat projesine saldırdı. Bir saat süren çatışmada hükümetin bir yedek eri ölürken, dördü de yaralandı.

Nepal'de gerilla ve öğrenci eylemleri

Gerillalar, 29 Eylül 2002 tarihinde Everest yakınlarındaki Phaplo'daki havaalanında bombalama eylemi yaptı. Eylemde kontrol kulesi yanarak tahrip oldu.

Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki gerillalar sürekli eylemleriyle Nepal devletini sarsıyor. Son olarak 29 Eylül 2002 tarihinde Everest yakınlarındaki Phaplo'daki havaalanında bombalama eylemi yaptılar. Eylemde kontrol kulesi yanarak tahrip oldu. Nepal Sivil Havaçılık Bakanı eylem sonrası yaptığı açıklamada Paphlo ve Kathmandu arasında yeni bir hava bağlantısı kurulduğunu

ve hizmetin yeniden başladığını açıkladı.

Diğer yandan bir grup Maoist öğrenci, aynı gün başkent Kathmandu'da bulunan bir özel okulu bombaladı. Okulda büyük tahribat meydana gelirken, eylem saati olarak öğrencilerin henüz okula gelmedikleri bir zaman seçildiği için öğrencilerden yaralanan olmadı.

Tüm Nepal Ulusal Özgür Öğrenci Sendikası-Devrimci; 13 ta-

leple 24-25 Eylül günlerinde ülkedeki tüm okullarda grev kararı almıştı ve özellikle özel okulları bu konuda uyardı. Bu taleplerin içinde hükümet sertifikalı olmayan öğretmenlerinin üzerindeki baskıların kaldırılması, yüksek Hint zümrelerinin kutsal dili Sanskrit dilinin dayatılmaması ve Hintli öğretmenlerin atılması da yer alıyor.

Küreselleşme karşıtı protestolar sürüyor

İki gün boyu süren IMF ve DB toplantılarının bir ayağını da New York sokaklarında binlerce insan tarafından yapılan protestolar

leşmenin yarattığı yoksulluk, açlık, hastalık ve işsizlik gibi sorunları dile getirdiler ve bunların son bulmasını istediler. Washington

tülü müzikleri ve dev kuklaları ile doldurdu. Polis dönem dönem yaptığı müdahalelerde biber gazı ve protestocuları etkisizleştirmek

maketlerin yakıldığı eylemin ilk gününde eylemciler halkı greve çağırarak, işyerlerine gitmeyerek eyleme katılmaları çağrısında bulundu. Ayrıca IMF'nin bağımlı ülkelere uyguladığı politikanın protesto edildiği eylemde emperyalizmin tarım politikası da teşhir edildi.

IMF ve DB karşıtı gösterileri düzenleyen küreselleşme karşıtlarının talepleri ise şöyle:

1) IMF ve DB toplantılarının gerek medyaya gerekse kamuoyuna açılarak şeffaf olması ve tartışmaların izlenebilmesi,

2) Borçlu ülkelerin, özellikle de borcu çok olan ülkelerin DB ve IMF'ye olan borçlarının silinip iptal edilmesi,

3) Barınma, eğitim, sağlık vb. hizmetlere ulaşmayı engelleyen tüm politikaların kaldırılması,

4) DB ve IMF tarafından desteklenen ve çevreye zarar veren petrol, maden ara-

macılığı, baraj inşaatı gibi projelerin durdurulması.

Yoksullaşmanın çığ gibi büyüdüğü dünyamızda para babalarının yaptıkları bu toplantıların var olan yıkım ortamına bir çözüm getirmeyeceği ortadadır. İnsanların açlıktan ölüm oranının arttığı günümüzde dünya halklarına hergün tehditler yağdıran ABD'de yoksulluk büyümektedir. Bugün Arjantin'in durumunda olan birçok ülke var. Ve emperyalistlerin de korktuğu patlamaların yaşanması uzak değil yakın bir ihtimal. Borç batağına sürüklenen ülkeler halkı yönetemeyerek iflas etmekte. Ezilenlerin bu tarzda yönetilmekten bıktıkları bu ortamda para babalarının uygulayacakları iradi tedbirlerden ziyade, biz ezilenlerden yana olan kalıcı uygulamalarımız için daha fazla bilinçlenelim, daha fazla örgütlenelim ve daha fazla mücadele edelim.

oluşturdu. Küreselleşme karşıtları tarafından günlerce öncesinden hazırlık çalışmaları başlatılan protestolarda katılımcılar küresel-

polisinin ABD'nin her yerinden takviye ettirdiği güvenlikle izlediği protestolarda katılımcılar şehir merkezlerini ve caddeleri gürül-

için çeşitli spreyle kullanırken göstericiler de aldıkları tedbirlerle polis saldırısını boşa çıkarmaya çalıştılar. IMF ve DB'yi temsil eden

Evrensel Bakış

EMPERYALİST SERMAYENİN ULUSLARARASI PLATFORMU; BİLDERBERG

Bilderberg toplantısı bu yıl 30 Mayıs-1 Haziran tarihleri arasında Washington'da yapıldı. Tabii olağanüstü gizlilik ve olağanüstü güvenlik içerisinde. Dünya ekonomi ve siyasetinin belirlendiği platform olarak da görülen Bilderberg toplantılarından bu yıl yapılanı, küreselleşmenin dibe vurması ve neo liberal politikaların bir bir iflas etmesi nedeniyle, daha bir önem kazanmıştır. "Çürüyen can çekişen kapitalizmin" krizinin daha da derinleştiği günümüzde pek tabidir ki sermaye, krizini aşmaya, yönlendirmeye çalışacaktır. Her nedense emperyalizmin krizi denildiğinde ABD emperyalizmi akla geliyor; Avrupalı ve diğer emperyalist ülkeler bunun dışında tutuluyor. Oysa sermayenin yatırımdan koptuğu, finansal piyasalar ve spekülasyonların da devasa genişlediği, yüzde

80'in üzerinde bir katırı bu alanlardan elde ettiği, yeniden üretime dönmeyen kârın kapitalizmin doğasının yapısal düzeyde parçaladığı gerçeği salt Amerikan sermayesine özgü bir durum değildir. Aynı gerçeklik diğer emperyalist ülkelerin sermayesi için de geçerlidir. Dolayısıyla kriz ve krizden çıkış sorunu bir bütün olarak emperyalizmin sorunudur. İşte Bilderberg toplantısı tam burada önem kazanıyor. **Toplantıda alınan kararlar emperyalist sermayenin mevcut durumuna yanıt mahiyetinde olacağı bizler için sır olmasa gerek.** Yine bu kararların verili koşullar ve belirli bir zaman içinde uygulanacak, uygulanması için harekete geçilecek nitelikte olduğu da ayrı bir gerçektir.

Bu toplantıya ülkemizden K. Derviş, Özden Sanberk ve Bülent Özaydınlı katıl-

mıştır. K. Derviş malumumuz, diğer iki şahsiyetten ilki yani Özden Sanberk Londra Büyükelçisi iken emekli olmuş, TESEV denilen "STÖ" nün direktörlüğünü yapmaktadır. Bülent Özaydınlı ise Bilderberg'e her yıl en üst düzeyde katılan Koç grubunun CEO'su (en üst yöneticisi)dur. Bu şahıs Bilderberg'in daimi katılımcısıdır. Toplantıyla ilgili olarak Yeni Şafak gazetesindeki köşesinde Taha Kıvanç (Fehmi Kuru'nun bir diğer adıdır) şunları yazmaktadır. "Bu yılın gündeminde en önemli konu olarak 'Irak ve Saddam maddesi' var. Ancak yeni ABD yönetiminin aldığı bir dizi karar, Avrupa'lı katılımcıların arzusuyla masaya yatırılacak... Amerika'nın tarımını ve çelik sanayisini korumak için verdiği muazzam mali destek Avrupa'luların itirazına yol açıyor...." (Haziran 2002 Yeni Şafak). Bunlar üzerinde tartışılan, konuşulan maddeler. Katılımcılar mutlak gizlilik ilkesine göre hareket ettiği için içerde dönen dolaplar ve alınan kararlar hak-

kında bilgi almak imkansız gibi bir şey. Çok azı dışarı sızdırılmakta, o da gerekli görüldüğü için yapılmaktadır. Buna rağmen araştırmacılar kimi bilgilere ulaşmanın yollarını bulmaktadır.

Nitekim bu toplantının hemen sonrası hükümet içi bilinen gelişmelerin yaşanması tesadüf değildir. DSP parçalanırken (Şimdilerde bu operasyonun sorumlusu olarak K. Derviş gösterilmektedir) Derviş "erken seçim" düğmesine basıyor ve diğer gelişmeler ardısıra geliyor. Yine bu toplantı sonrası ABD yönetimi çelik sanayii ve bir dizi ürün hakkında diğer emperyalistlerin isteklerine uygun düzenlemelere gitmiştir. Irak'a ilişkin gelişmelerin ise haziran ayı ve sonrası olabildiğince tırmandırıldığı, işgalle ilgili hazırlıklara hız verildiği bir gerçektir.

Bilderberg katılımcılarının kimliği bunların ekonomik ve siyasal yaşamdaki yerlerini ve önemlerini göstermeye yeterlidir. Emperyalist kapitalizmin açmazlarının derinleştiği günü-

müzde, uluslararası sermayenin sorunlarına çözüm bulmak, kararları yaşama geçirmek ve koordine etmek gibi işlere sahip bir platformda K. Derviş ve diğerlerinin bulunmasını yaşadığımız gelişmelerden bağımsızmış gibi görmek veya bunu dikate almamak ciddi bir politik yanlıgı olacaktır. Yine Irak merkezli gelişmeleri salt ABD ekseninde ele almak da aynı düzeyde bir yanlıgı beraberinde getirecektir. Dolayısıyla emperyalist sermaye açısından önümüzdeki süreç Bilderberg'te (ve çok daha dar zeminlerde) tanımlanmıştır. Emperyalistler süreci atlatmak ve bir yıkımın altında kalmamak için, faturasını ülkemiz ve dünya halklarına çıkartacakları yeni bir süreçte Bilderberg'le birlikte şimdilik anlaşarak girmiş durumdadır. Nereye kadar ve nasıl devam edeceğini ise (Bu da Bilderberg'teki senaryonun bozulması da diyebiliriz) başta dünya halkları olmak üzere diğer etmenler belirleyecektir.

İnsan hakları ihlalleri artarak sürüyor

İHD Genel Merkezi 3 Ekim 2002 tarihinde bir basın açıklaması düzenleyerek Ocak-Haziran 2002 İnsan hakları ihlalleri bilançosunu açıkladı. Açıklamada Türkiye demokrasisinin geldiği nokta ve ülkedeki adaletsizlikler üzerinde duruldu.

Ankara: İHD Genel Merkezi 3 Ekim 2002 tarihinde saat 11:00'de Genel Merkez binasında insan hakları ihlalleri ile ilgili hazırladıkları raporu, basın açıklamasıyla kamuoyuna sundu. Basın açıklamasını İHD Genel Başkanı Hüsni Öndül yaptı. Öndül, açıklamasında Türkiye demokrasisinin geldiği nokta ve insan hakları ihlallerini açıklayan iki rapor hazırladıklarını belirtti. Türkiye demokrasisinin bulunduğu durumu değerlendiren ve ülkedeki adaletsizliklere değinen

Öndül, Türkiye'de işkencenin olduğunu ve buna karşı mücadele edenlerin de yargılamalar ve baskılarla karşı karşıya olduğunu söyledi. Öndül bir işkence vakasını tespit ettiklerini ve genel sekreterlerinin bunu kanıtlarıyla beraber bir dilekçe ile İç İşleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen'e gönderdiğini söyledi. Bunun üzerine hem İHD Genel Sekreterine hem de Genel Başkana 159. ve 285. maddelerden soruşturma açıldığını belirtti.

İHD'nin seçimlerde

eşitlik, özgürlük, demokrasi ve barışı savunmaları destekleyeceğini belirten Öndül, ABD'nin Irak'a yönelik savaş hazırlıklarını da protesto ettiklerini ve karşı olduklarını söyledi.

Tecrit ve Ölüm Orucu'na da değinen Öndül, hapisanelerdeki sorunların tecritin kalkmasıyla çözülebileceğini belirtti. İHD'nin insan hakları ihlalleriyle ilgili yaptığı çalışmada ise devletin demokrasisi anlayışını aşağıdaki tabloda görmek mümkün.

Ocak-Haziran 2002 İnsan Hakları İhlalleri Bilançosu:

Faili meçhul cinayetler: 51

İşkenceler, yargısız infazlar, kuşkulu ölümler ve gözaltında ölümler: 25

Gözaltında kaybolanlar: 2

İşkence görenler: 381

Gözaltına alınanlar: 15.469

Tutuklamalar: 1105

Tehditte ajanlığa zorlananlar: 32

Ölüm Orucu'nda yaşamını yitirenler: 15

İş kazalarına maruz kalanlar: 33 ölü, 32 yaralı

Hapishanelerde bulunan düşünce suçluları: 101

Ayrıca İHD'nin basın açıklamalarıyla beraber Dr. Haluk Gerger de bir konuşma yaptı. 1 Ekim 2002 tarihinde özel bir ziyaret için, eşiyle beraber ABD'nin New York eyaletine gittiğinde New York Havaalanında hiçbir gerekçe gösterilmeyerek gözaltına alınarak sınır dışı edilmesini protesto eden Gerger, yaptığı açıklamada: "Biz elbette yolumuza devam edeceğiz. Böyle baskılar bizi yıldıramaz. Bu kabadayılardan tüm terörüne karşın düşüncelerimizle, yazılarımızla, konuşmalarımızla emperyalizmin maskesini indirip çirkin yüzünü teşhir etmeyi, gerçekleri söylemeyi sürdüreceğiz" dedi ve ABD'nin bazı ülkelere terörist dediğini, ancak asıl teröristin ABD olduğunu da vurguladı.

Dr. Haluk Gerger ABD'ye sokulmadı

1 Ekim 2002 günü eşiyle beraber New York'a giden Dr. Haluk Gerger, havaalanındaki görevliler tarafından pasaportunun iptal edildiği gerekçesiyle ABD'ye sokulmayarak geri gönderildi.

Dr. Haluk Gerger yaptığı açıklamada "Havaalanındaki görevliler hiçbir gerekçe göstermeksizin, vizemin Amerikan Dışişleri tarafından iptal edildiğini, eşimin kalabileceğini benimse geldiğim uçakla sınır dışı edileceğimi bildirdi. Alındığım odada suçlu muamelesi yapılarak parmak izlerim alındı, resimlerim çekildi ve sorgulama yapılacağı söylendi. Sorulara yanıt vermeyi reddettim. Bunun üzerine giriş müracaatımı geri aldığıma ilişkin bir belge imzalatılmak istendi, imzalamadığım takdirde hücreye atılacağım ve ertesi gün sınır dışı edileceğimi bildirildi. Bunları belirten bir yazının eklenmesi koşuluyla söz konusu belgeyi imzaladım ve eşimle birlikte geldiğim uçakla geri döndük.

Bu akıldışı olayla bir kez daha görüldü ki; şimdiye dek söyleye geldiğimiz gibi Bush Yönetimi, terörle mücadele bahanesiyle içerde ve dışarda hukuk tanımaz bir saldırganlıkla demokratik muhalefeti hedef alıyor. **ABD, Yeni Dünya Düzeni dayatmalarına, küreselleşme talanına ve savaşa karşı olan herkesi düşman belliyor, suçlu ilan ediyor ve cezalandırmaya kalkıyor.**

Biz elbette yolumuza devam edeceğiz, öyle baskıların bizi yıldırmaması söz konusu bile olamaz. Karşımızdaki kabadayının tüm terörüne karşın düşüncelerimizle, yazımızla, konuşmalarımızla ABD emperyalizminin çirkin yüzünü teşhir edip, gerçekleri söylemeye devam edeceğiz" dedi.

Uzun Yürüyüş

Uzun Yürüyüş; yer, zaman ve güzergah olarak 3 ayrı birliğin hareketi biçiminde gerçekleşti.

Çu De'nin 1. Cephe Ordusu 16 Ekim 1934'te Kiangsi'den yola çıktı. Diğer cephelerin de uygun hareket tarzına girmesiyle Uzun Yürüyüş başlatıldı.

Kızıl Ordu Guang-

dang'dan Yenan'a kadar 12 bin kilometrelik bir alanı kapsayan yürüyüşüne başladığında koşullar son derece elverişsiz, yiyecekse yok denecek kadar azdı.

Aylarca süren çarpışmalardan, yetersiz beslenmeden, tuzsuzluktan ve yenilgilerden bitkin düşmüştü Kızıl Ordu askerleri. Tüm

bu olumsuzluklara rağmen; köylüler ve işçiler akıl almaz bir inanç ve iradeyle Ruyçin Üssü'nü çevreleyen korugan hatlarına, mitralyöz yuvalarına, siperlere, istihkamlara, tel örgülere yiğitçe atılmış ve bunları yarıp geçmişlerdi. Guomindang'ın yüz alayına karşı dokuz savaş verilmiş, yarım hareketi sırasında 2 bin Kızıl Ordu askeri ölmüştü.

Tüm bu zor şartlar onların Li Ping'e ulaşarak ele geçirmesini engelleyememişti. Yorgun ve bitkin olan Kızıl Ordu askerleri Li Ping'de bir iki ay dinlenme olanağı bulmuş, burada düzenlemelere gitmişlerdi.

Kızıl Ordu, başlattıkları 12 bin kilometrelik yürüyüş sırasında savaşarak, propaganda yaparak, kitleleri örgütleyerek, eğiterek ve onların siyasi bir halk hükümeti kurmalarına yardımcı olmak anlayışıyla hareket etti.

Parti bu yürüyüş içinde çelikleşti. Hatalarını cesaretle ortaya koyarak bu hatalardan dersler çıkardı. **Uzun Yürüyüş asla salt askeri bir hareket olmadı.** ÇKP içerisindeki geleneksel Komintern çizgisi ile devrimci mücadeleyi uzun süreli bir halk savaşı şeklinde sürdürme çizgisi arasındaki hesaplaşmaydı da aynı za-

manda. Mao, Uzun Yürüyüşle birlikte hem askeri zaferler elde ederek orduyu ayakta tutmuş, hem de siyasal başarılarla partiyi güçlendirerek Parti bütünlüğünü korumuştur.

Uzun Yürüyüş tüm bunların yanısıra doğanın çetin ve acımasız koşullarına karşı verilen bir mücadeleydi. Yüksek yamaçlar, ırmaklar, Çingülleriyle kaplı geçit vermez sıradağlar aşıldı.

Gittikleri köylerde toprak devrimi eylemini başlatarak zorba toprak ağalarını öldürdüler. Tapuları yakarak tahılı köylüye dağıtıyor, zindanları boşaltıyor, danslı, şarkılı, tiyatrolu kitle toplantıları düzenliyorlardı.

Köylüler aralarından seçtikleri kişileri Kızıl Ordu'ya göndermeye başlamıştı. Henüz ulaşılamayan köyler Kızıl Ordu'nun yolunu değiştirip gelerek kendilerini toprak ağalarından kurtarmalarını bekliyorlardı.

Kızıl Ordu askerleri ölüm kalım savaşı veremelerine rağmen; devrimin büyük sorumluluğunu taşıdıklarını, halkın eğitimcisi olduklarını, halkın akıllarından çıkarmıyorlardı. Artık cezalandırma eylemleri bitmişti. İnkna yoluyla disiplin uygulanıyor, toplantılar, siyasi oturumlarla halk eğitime çalışılı-

yordu.

Mao'nun savaşma sanatının, çekip çevirme yeteneğinin, engin düşgücü ve ustalığının yanısıra; Kızıl Ordu askerlerinin yiğitliği, ustalığı, cephe gerisindeki çalışmaların yetkinliği ve geniş kitle desteğinin zaferiydi bu aynı zamanda. Kızıl Ordu askerleri Mao'ya güveniyorlardı. Çünkü içlerinden biriydi Mao. Onlarla bütün güçlükleri, her türlü rahatsızlığı paylaşıyor, onlara türkülerle, şiirlerle gülünç öyküler anlatarak onlarla bütünleşiyordu. Onlarla aynı tayını yiyor, aynı giysileri giyiyordu. Onlardan tek farkı çok daha fazla çalışmasıydı. Mao'nun halktan biri olarak yaşaması elbette askerlere moral veriyordu. Bu arada Parti içi mücadele sürerken, askerler bunu bilmesede değişimi farkediyor, kendilerini güvende hissediyor ve zafere olan inançlarını büyütüyorlardı.

Başlangıçtaki olumsuzluklar olumluluğa evrilerek sürdürülen Uzun Yürüyüş, bir destana dönüştü. Binlerce işçi ve köylünün dayanıklılığı, cesareti ve sarsılmaz inancı; birbiri ardısıra olağanüstü zaferlerin kazandığı bir destana dönüştürdü Uzun Yürüyüşü.

Fakat önce uygulamak istediği katliamın senaryosunu yazmalıydı. Bunun için de kendi generalini kurban seçerek öldürdü. Ateşe verilen Lice'de insanlık onuru ayaklar altına alınıp, insan olanı utandıran bir vahşet yaşanırken, TC hakim sınıfları ve onun kuklası olan burjuva medya zafer çığlıkları atıyordu bu vahşet karşısında. Sözde "250 terörist Lice'ye saldırıyor", çatışma yaşanıyor ve Lice halkı katlediliyordu. Böylesine utanmazca manşetler atan burjuva medya her dönem sahibinin sesi olarak varılmaya, asalakların yaşamını

sürdürmesi için halkın acılarıyla dalga geçmesine gerçekleri saptırmaya devam ederek, katliamları duygu sömürüsüyle, parçalanmış cesetlerle halka ulaştırmaya ve devletin büyüklüğü imajını korumasına yardım etmeye çalışmaktadır. Fakat şu da bir gerçek ki "Gerçekler devrimcidir" ve ne pahasına olursa olsun gerçekleri saklayamazlar. Gerçekler bugüne kadar nasıl onların suratında bir şamar gibi patladıysa, bundan sonra da patlamaya devam edecektir.

Lice'de katliam

Varlığını sürdürebilmenin yolu olarak şiddetten ve aldatmaktan başka bir çaresi olmayan patron-ağa devleti, kendisine muhalif olan herkesi küçük büyük demeden yargısız ya da kendi "hukuk" kuralları doğrultusunda yargılayarak katleden, doğaya ve insana düşman bir karaktere sahip.

Yaptığı katliamları bazen savunarak çoğu zaman da gizleyerek kan ve zulüm üzerine kurulu, asalak varlığını sürdürebilmek için her

yola başvurmadan çekinmiyor.

Varolduğu gündenden itibaren ırkçı-şoven bir anlayışla diğer ulus ve mezheplerden insanları asimile etmeye, asimile edemediklerini ise ortadan kaldırmaya çalışmıştır.

1993'ün Ekim ayı başlarında ülkenin gündemine giren yerel seçimler, Kürt ulusu ile arasında çelişkilerin keskinleşmesi bu arada Abdullah Öcalan'ın "seçimler demokratik bir ortamda ol-

mazsa seçimlere müdahale ederiz" diyerek, burjuva partilerin bürolarını kapatması ile birlikte gelişen ulusal mücadele karşısında acze düşen TC hakim sınıfları, hem Kürt ulusunun gelişen mücadelesinin önünü kesmek, gözdağı vermek hem de Türkiye halklarına gücünü göstermek istiyordu. Bunun için de Lice'de soykırıma girişerek; kimyasal silahlarını, lavlarını gençyaşlı, çoluk-çocuk demeden Kürt ulusu üzerinde deni-

Her alanda azmin, iradenin, militanlığın adı Dağların Bakış'ı Özgür Kemal Karabulut

İlmek ilmek örülen gelecek kavgasında ödediğimiz her bedel, yarattıkları değer ve ardıllarına bıraktıkları kavga mirası ile uğurladık Onları sonsuzluğa. Sadece yaşadıkları ana bırakılan bir miras değildi onların ki; Geleceğe, gelecek yürüyüşüne ve bu yürüyüşün büyütülmesine bırakılan mirasdı. Hüzün yaşadık kimi zaman gidişlerine. Ancak bu hüznümüzü öfkeye bileyen bilinç, onların uğruna bedel ödemeye götüren nedenlerin bilincimizdeki yansımalarıydı. Kavgayla düşledik onları hep, kavgayla selamlayıp, kavgayla uğurladık yine.

20 Ekim 1997'de Amasya'nın Taşova ilçesinde hain bir pusuda katledilen Özgür Kemal Karabulut yoldaşı beşinci ölüm yıldönümünde bir kez daha anıyoruz. Genç yaşına sığdırdığı birikimi, fedakarlığı, inancı, bağlılığı ve bir dava adamı olmayı bir kez daha öğrendik Ondan. Çatışmaları yararken ki cesareti, işkencehanelerde ve

ları kitlelerle aşabileceğimiz anlayışını yaşamında birçok kez gösteren Özgür'ü bugün kitle ilişkilerimizdeki zaaflyanlarımıza vurarak başlatılan kiteselleşme kampanyasının bilinciyle analım.

Kitlelerin içinde bulunduğu durumu inceleyerek, onların içine, yaşamlarına katılarak öğrenelim. Bilincimizdekileri onlara dayatarak değil, onların taleplerini ve istemlerini öğrenerek, onları bilimsel bir tarzda değerlendirerek, yeniden onlara sunmalıyız. Özgür'ü anmak bugün Maoist kitle çizgisini kavrayarak yaşama geçirmek demektir.

Bugün Özgür'ü anmak demek; "İbrahim'den Mehmet'e parti bilincini, sınıf bilincini, önderlik bilincini kuşan" kampanyasına tüm enerji ve çabamızla asılmak, bu yönlü zaaflarımızla hesaplaşmak demektir. Özgür yoldaşa son nefesine kadar bu bilinci görmek mümkün. O Proletarya Partisine sarsılmaz bir bağla bağlı bir yoldaşı.

Yozgat ili Çekerek ilçesi Kırkdilim köyünde 1974 yılında doğan Özgür Kemal, 1989 yılında İstanbul'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nde Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. TMLGB içinde örgütlenerek 1992 yılında profesyonel faaliyet içinde yer aldı. Gençlik alanıyla kendini sınırlamayan Özgür, her alanda kırdaki şehirde azmin, iradenin, tereddütsüzce yürüyüşünün adı oldu. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi'nin Aday Üyesi ve Halk Ordusu'nun komutanlarındandı.

zindanlarda direnme geleceğine leke sürmeyişi, militanlığı, 2. OPK sürecinde bir kez olsun söylenmeden gösterdiği fedakarlığı ve Taşovada son mermisine kadar çatışırken inandığı ve uğruna bedel ödediği kavgada haykırışı...

Gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde

en öndeydi. Bu mücadelenin içinde pişerek, kavganın bilinçli adımlarını öğrenen gençlik mücadelesinde atarak ilerledi. Sonra gençlik mücadelesinin ve kısa bir süre hapisane durağının ardından devam etti yürüyüşüne.

Şehitlerimizi bugün hangi anlayış ve bakış açısıyla anacağız, Öz-

gür'ümüzün yaşamı boyunca ortaya koyduğu duruşu nasıl inceleyip, nasıl kavrayacağız? Onları hatırlamak ve anmanın dışında sürecimizin bizlere yüklediği misyon, Onları önümüzdeki görevlerle birlikte andığımızda, bu bilinçle yaklaştığımızda mücadelemize de ışık tutacak ve aydınlatacak-

lardır. Sürecin zorluklarını, görevlerini onlarla birlikte aşmalı, onların öğrettikleri yürüyüş temposuyla arşınlamalı 30 yılın birikim ve tecrübesiyle kitlelerle yürüelim kampanyasında coşkusuyla anmalıyız Özgür'ü. Gerek kitlelerin içinde yaygın bağlar kurarak olanaksızlık ve imkansızlık-

Onun için özel olan hiçbir şey yoktu. Herşey parti ile vardı, partili olma ile anlam kazanırdı. Verilen görevler büyük ya da küçük önemli değil, önemli olan görevi layıkı ile yerine getirmektir, verilen görevin Proletarya Partisi için, sınıf mücadelesi için önemi ve yeri vardı.

Bin Yılın Türküsü

Müzikte halkların sentezi

siyasette bin yılın inkar senfo-

Bin Yılın Türküsü; Alevi-Bektaşlı Kuruluşları Birliği'nin ev sahipliği ve Avrupa'daki Alevi kuruluşlarının desteğiyle, 5 Ekim 2002 tarihinde İstanbul Abdi İpekçi Spor Salonu'nda gerçekleşti.

Organizasyona devlet erkanından birçok kişi katıldı. Siyasi partilerin temsilcileri ve yaklaşık 10 bine yakın izleyici kitlesinin izlediği Bin Yılın Türküsü genel anlamıyla iyiydi.

Başbakan Bülent Ecevit'in salona girmesiyle yuh sesleri ve protesto ışıkları çalınmaya başlandı. Ancak sunucunun yoğun çabasıyla Bülent Ecevit konuşmasını yapabildi. Ayrıca Kemal Deriş, Deniz Baykal gibi siyasiler de vardı. Alevi Dernekleri Başkanı **Kazım Genç**, Avrupa Alevi Federasyonu Başkanı **Turgut Eken**, sanat danışmanı **Necatî Şahin**, müzik

şefi **Zafer Gündoğdu**, Hacı Bektaşlı Veli Dernekleri başkanı **Bedrettin Ulusoy**, Avrupa Parlamentosu üyesi **Ozan Ceyhan** ve Bin Yılın Türküsü organizasyonunun sponsorluk yapan **Adnan Polat** birer konuşma yaptılar. Ecevit konuşmasında eğer seçilirlerse Hacı Bektaşlı Veli üniversitesi yaptıracağını söyledi. Alevilerin Atatürk Türkiye'si'nin garantisi olduğunu da söylemekten geri durmadı.

Ardından sunucular **Tuncel Kurtiz** ve **Ayla Algan** programı başlattılar. Hazırlanan metni ara ara okuyarak müzik dinletileri verildi. Hazırlanan metinde alevilerin tarihçesi anlatılmaya çalışıldı. Hallacı Mansur, Bedreddin, Pir Sultan Abdal, Fuzuli, Nesimi'ye değinildi. Alevilerin uzlaşmacı olduklarını, kin gütmediklerini Hacı Bektaşlı

Veli'nin bir elinde ceylan bir elinde aslan taşımalarının sebebinin uzlaşma olduğu savunuldu. Yakın geçmişteki tarihi anlattıklarında ise "aleviler cumhuriyeti çok sevdiler. Onu korumaya ve yaşatmaya söz verdiler Atatürk'e, ancak cumhuriyet yönetiminde yer almadılar çünkü okumaz yazma bilmiyorlardı" diye çarpıtılmış yanlış bilgilendirmeler sundular. Çorum, Maraş, Sivas, Dersim katliamlarının kimler tarafından yapıldığına ise hiç değinilmedi. Yani kısacası aleviliğin, ezilen mezhep olarak yıllarca baskı altında tutulmasını, başkaldıran, isyancı

ruhunu görmezlikten gelip sadece herşeyi unutamız, barışık yaşayalım diye konuyu bitirdiler. Okunan metin salt nesnel gerçeklerin ard arda yazılarak sıralanması, bilgilendirme yapılması ancak sorgulayıcı, hesap sorucu bir niteliği bulunmamasından kaynaklı olarak içerik olarak gerçeği çarpıtmaktaydı.

Nilüfer Akbal, Fuat Saka gibi sanatçıların yanında 300 kişilik bir Semah Ekibi de ayrı ber zevk kattı geceye. Bütün detaylar iyi düşünülmüş, siyasi içeriğinde uzlaşmayı ve insanı alan Organizasyon, final parçası "Dost senin elinden ben yana yana" parçası ile son bul-

du. Bu ezgi üç defa ayakta söylendi. Büyük alkış aldı. Bağlamaların havaya kaldırılmasıyla coşku daha da arttı. Etkinlik bittiğinde insanlar hâlâ müziğin etkisindeydi ancak hazırlanan metin ile ilgili yoğun eleştiri vardı.

Nijerya'dan Türkiye'ye

Emine Laval-Nazmiye Halvaşı

Emine Laval ve Nazmiye Halvaşı iki kadın. Aralarında kilometrelerce yol olan iki kadın. Emine Laval, bebeği süttten kesilince **recm cezasıyla** yani taşlanarak katledilecek. Nazmiye Halvaşı ise onun yaşamını kurtarmak için "**Asya'dan Avrupa'ya: Emine Laval için Yaşam Yürüyüşü**"nün uzun yürüyüşçüsü.

Gazeteci, köşe yazarı, insan hakları savunucusu Halvaşı, ülkemizde de benzer olayların yaşandığını; töre cinayetleriyle, erkek çocukların ellerine tabancalar verilerek 13-14 yaşlarındaki ablalarının, ölüm infazını veren ailelerle, Fırat'ta can veren genç kızlarla ülkemizin de sorunu olduğunu belirtiyor. Ancak Emine'nin bakışlarında, çocuğunun masumiyetinde gördüğü çaresizliğin kendisine bu kararı aldırıtığını ifade ediyor.

3 Ekim'de Ankara-İstanbul yürüyüşünde 350 kilometreyi tamamlayan Halvaşı'nın yaşamı da bu yürüyüşün bir parçası. Kendi yürüyüşünü ise şöyle anlatıyor. "Ben evlendiğim zaman, eşim istemediği için çalışmayı bıraktım... Oğlum 7 yaşına gelene kadar böyle yaşadım... Liseyi okuduktan 18 yıl sonra üniversite okudum. 15 yıllık evlilikten sonra iş yaşamına katıldım ve bir mücadele verdim. Bu bir kazanımdı benim için."

Emine, tüm dünyadan gelen tepkilere karşın yine de "affedilmezse" "evlilik dışı çocuk dünyaya getirdiği için" önümüzdeki yıl öldürülecek. Tıpkı kendinden önce aynı şekilde öldürülen **Safiye** gibi. Safiye'nin recm'e kurban gitmesinde belki de en acı olan, recm kararı verilen mahkemede karar okunduktan sonra **gölmesi ve adaleti övmesi** olmuştu. Safiye'nin bu uç gibi görünen tepkisi aslında en çağdaş Avrupa'da da, Asya'da da, Afrika'da da; tüm kadınların içinde bulunduğu durumu açıklıyor. Zira kadınların yaşadıklarını hak etmediklerini önce kendileri anlamadıkça ve özgürlüğü için mücadele etmediğinde bu sorunların sonu gelmeyecektir.

Antalya'da perdeler festival için açıldı

Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin 39.su 1-5 Ekim tarihlerinde Antalya'da yapıldı. Beş gün süren festivale Yunanistan, İtalya, Fransa, Azerbaycan, İsrail, Mısır ve Gürcistan'tan 16 film yarışmanın dışında seyircilerle buluştu. Ayrıca ilk kez **Soranice** isimli Kürtçe film de festivale katıldı. Önceki yıllarda festivale daha fazla film katılırken bu sene bu sayı 10-15'lere indi. Sanatçılar ve festival jürisi bu durumun devletin kültür politikalarından kaynaklandığını belirttiler.

Festivalin ilk günü sanatçılar arabayla Antalya sokaklarında dolaşarak halkı selamladılar. Antalya Kültür Sanat Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı ve Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı **Bekir Kumbul**, İsrail ve Filistin'den de filmlerin festivalde gösterilmesiyle **"dünya kültürlerinin birbirini anlamasını; sanat, kültür ve iletişimle birbirlerini tanımasını istiyoruz"** dedi. Kumbul festivalin bu yılki ana temasının "kültürlerin buluşması" olduğunu açıkladı.

Asya-Avrupa Sinemasının buluşması bölümünde 8 ülkeden 16 film; sinemalarda gösterilirken uzun metrajlı 7 film de Altın Portakal yarışmasına katıldı. Bu filmler **"Yeşil Işık"**, **"Deli Yürek"**, **"Gönlümdeki Köşk Olmasa"**, **"Martılar Açken"**, **"Sarı Günler"**, **"Sır Çocukları"**, **"Uzak"**, UNESCO'nun 2002 yılını Nazım Hikmet yılı ilan etmesi nedeniyle **"Hoşgeldin Bebek"** isimli müzikal tiyatro gösterime sunuldu. Festivalde iki yasal film **"Hiçbir Yerde"** ve **"Su da Yanar"** seyircilerle buluştu.

"Yaşam Boyu Onur Ödülleri" Selda Alkor, İzzet Günay, Kartal Tibet, Hulki Saner ve Kenan Kurt'a verilirken, "Yıldırım Önal Anı Ödülü" Ahmet Mekin'e verildi. Festival boyunca 11 yabancı ve 5 yerli resim sanatçısı eserlerini "Kültürlerin Buluşması Uluslararası Karma Resim Sergisi"nde sergilediler.

PORTAKAL SAHİPLERİNE

VERİLDİ

Antalya Altın Portakal Film Festivali'nin sonuçları 4 Ekim gün Lares Otel'de açıklandı. Buna göre:

En İyi Film Ödülü: Uzak

Jüri Özel Ödülü: Sır Çocukları

En İyi Yönetmen Ödülü: Nuri Bilge Ceylan (Uzak)

En İyi Kadın Oyuncu: Meral Oğuz (Martılar Açken)

En İyi Erkek Oyuncu: Fırat Tanış (Sır Çocukları)

En İyi Senaryo: Nuri Bilge Ceylan (Uzak)

En İyi Sanat Yönetmeni: Selda Ülkenciler (Sır Çocukları)

Halk Jürisi En İyi Film: Sır Çocukları

Jüri Özel Ödülü: Tüm sokak çocukları adına filmde oynayan çocukların ortaya koyduğu fotoğraf adına Sır Çocukları'na verildi.

Ödül töreninde "Sır Çocukları" en çok alkışı topladı. Filmde rol alan çocuklar "Artık sokak çocukları olmasın" sözleriyle toplumsal bir gerçekliği ifade ettiler.

Kadına yönelik şiddet artıyor

Ataerkil toplumdan günümüze kadar daima çifte sömürü altında ezilen kadınlar, şiddetten tacize kadar pek çok olaya maruz kalıyor. Günümüzde daha çok cinsel bir meta olarak ön plana çıkartılmaya çalışılan ve emperyalistlerin kârını en çok sağladıkları sektörün başında gelen kadınların ilgi alanlarıyla beraber, kadını her ne kadar son yıllarda "uygarlığın teminatı" gibi laflarla ön plana çıkarsalar da, kadın daima cinsel sömürünün bir aracı olmaktan kendini kurtaramıyor. Bu sömürü araçlarından biri olarak yaşadığımız sistemde sürekli erkeğin kölesi olarak görülen kadın "asileştiği", erkeğiyle veya aile-toplumla ters düştüğü anda veya onlara göre böyle bir hareket içine girdikleri anda, sindirmenin bir aracı olarak şiddete maruz bırakılıyor. Yatak odasından iş başına kadar kendini savunmaktan aciz olarak görülen kadın, ne yazık ki kendine biçilen değer yargılarını da parçalamadığından kimi zaman bu şiddeti kabulleniyor. Bu kabullenme daha çok çevrenin etkisiyle ve kültürel faktörlerle gizli tutularak yapılır. Gördükleri baskı sonucu kadınlar olayın açığa çıkmasıyla rezil olacaklarını ya da ailesinin dağılacağı hissine itilirler daima. Böylece hiç kırılmamış olan kabuk bir kat daha kalınlaşır ve erkeğe olan bağlılık "saygınlık" değerini taşıdığından kadını hiçbir zaman ileriye taşımaz.

Yine şiddetin yanı sıra tacize de maruz kalan kadınlar, cinsel dışlanmışlığın verdiği toplumsal şekillenişle bu durumu gizlerler. Suçluyu yaşadığı toplumsal şekillenişin sisteminde görmek yerine, sanki öğrenirse kendi suçlu olacakmış gibi bir davranış içine girerler. Ki zaten tacize maruz kalmış kadınların durumlarını açıkladıklarında ilerici- demokrat bir aile yapısı olanların dışında toplum tarafından hangi suç kategorilerine konulduğuna tanık olmuşuzdur.

Kadına yapılan şiddet ve taciz olaylarının yaşanmasını araştıran kimi kuruluşlar, bu durumun aile içinde daha çok görüldüğünü ortaya koysa da son zamanlarda asker ve polislerin adı da ülkede gelişen koşullara paralel olarak büyüme göstermektedir. Örneğin Şile'de bir kadına yabancı uyruklu diye gece sokakta olması

kılıf yapılarak polisler tarafından tecavüz edildiğini en ileri boyut olarak hepimiz hatırlarız. Yine kadına yönelik şiddetin daha çok bölgeler arasında eşitsizlik gösterdiğini bilmekteyiz. Bunun nedeni de, düşük yoğunluklu savaş ortamında kadının iyice ayaklar altına alınması ve feodal değer yargılarının daha çok hakim olmasından kaynaklanmaktadır. Belirli kalıpların biraz bile dışına taşma eğilimi gösteren kadınlar bu durumda birçok yaptırıma maruz kalırlar ve şiddet bunların en başında gelir. Diyarbakır'da yapılan bir araştırma sonucu ilde yaşayan kadınlardan % 73'ünün aile içi şiddete maruz kaldığının saptanması kadının hâlâ hangi koşullar altında annelik ve "eşlik" yaptığını gözler önüne seriyor. Diyarbakır Barosu Kadın Hakları Komisyonu Başkanı Av **Meral Tanış**, 2 yıl içinde kendilerine 122 başvurunun olduğunu ve bunlardan 46'sının boşanma derecesinde olduğunu belirtiyor. Şiddete uğrayan 88 kişiden 86'sı eşleri tarafından, 2'si eşinin ailesi tarafından 4'ü de aile dışı şiddete maruz kalmıştır. Yine kadınların % 99'unun gözaltına alınırken bekaret kontrolünden geçirildiğini ve aynı oranda fiziksel ve sözsöz olarak tacize maruz kalması raporlarda belirtilen konular arasında yer almaktadır.

Ordu'da yapılan bir başka araştırmaya göre ise on aylık süre içerisinde kadına yapılan şiddeti araştıran Ordu Barosu kendilerine 104 kadının başvuru yaptığını açıklayarak kendilerine bu sayıda kadının müracaat etmesine rağmen bu sayının gerçek sayıyı yansıtmadığını bildirdi.

Evet, kadınlar her yerde bu sistem değişmediği müddetçe iki kez sömürülmeye devam edecektir. Ama bu gidişata dur demek de yine kadınların kendi elinde. Sınıf kavgasına atılan her kadın kurtuluş mücadelesine omuz verdiği müddetçe erkek yoldaşlarının yardımı ile bunları aşacaktır. Kendi kabuklarımızı kırmak zor olsa da bir yerlerden başlamak gerisini getirmeyi kolaylaştıracaktır.

İşçi-köylü'den

ABD icazetli Kürt Parlamentosu oluşturuldu...

ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlığı yaşanan yeni gelişmelerle birlikte iyice hız kazanmış durumda. Bir yandan Afganistan'a yönelik saldırıda olduğu gibi destek bulamaması; Almanya, Fransa, Rusya vb. ülkelerin ABD'nin Irak saldırısına sıcak bakmamaları karşısında "ittifaklar oluşturmadan da vuruz" diyerek saldırganlığını sürdüren ABD diğer yandan da diplomasi trafiğini yoğunlaştırarak başta BM'ye karar aldırma çabası ve saldırıda rol alabilecek bölgedeki uşak devletlerin ve Kuzey Iraklı savaş ağalarının pozisyonunu şekillendirmektedir.

ABD emperyalizminin Irak'a demokrasi getirme ve Saddam diktatörlüğünden Irak halkını kurtarma yönlü açıklamalarının sahteliği tüm dünya halkları tarafından bilinmektedir.

ABD'nin Irak'a yönelik asıl planı Ortadoğu petrol musluklarının denetimini ele almak ve Irak somutunda prestij yitimini gidermek. Ortadoğu petrolünden daha çok faydalanan Avrupa emperyalizmi ve Rusya, Japonya üzerinde bas-

kı oluşturmak ve rekabette güçlü çıkmaktır. Zaten budur Rusya'yı, Almanya'yı ve benzeri ülkeleri saldırıda çekimser kılan. Yoksa gerçekten ABD saldırganlığına karşı olduklarından veya Ortadoğu halklarını düşündüklerinden değil.

Türk hakim sınıflarının ABD'nin Irak saldırısında BM'de karar alınmasının daha iyi olacağı yönlü açıklamaları, ya da Irak'ın toprak bütünlüğüne yönelik vurguları ya da ikiyüzlülüğü Kürt fobisinden veya Türk şovenizminden başka bir şey değildir. ABD denetiminde oluşturulan Kürt parlamentosu ve Irak saldırısı sonrası eğer başarılı olunursa Kürtlerin federatif bir yapıya kavuşturulması Türkiye'yi derinden rahatsız eden yöndür. Yoksa Türkiye ne Irak'ın toprak bütünlüğünü ne de bu saldırıda katledilecek Irak halkını düşünmektedir. Bundandır ki Irak Kürdistanı'nda kurulacak olan bir devleti savaş nedeni saymaktadır. Yani olayı Irak saldırısı ve bu saldırının başarılı durumundaki gelişmeler Irak Kürdistanı'nda federatif bir yapıya da kukla bir dev-

leti işaret ediyor. ABD yönetiminin Irak Kürdistanı'nda Kürtlere federasyon sözü verdiği ve bunun bağımsızlığa dönüşmeyeceği konusunda da Türkiye'ye garanti verdiği anlaşılıyor. Bu gerçeklik ışığında Türkiye'nin federasyonu kabul etmesi kendi çıkarları gereği değil, efendisi ABD'nin çıkarlarına boyun eğmesi sonucudur.

11 yıllık bir mazisi bulunan Kürt Parlamentosu'nun özellikle ABD-İngiltere tarafından dönemsel çıkarlarına uygun olarak işletilip-lağvedildiği bilinen bir durum. Emperyalistlerin çıkarları çerçevesinde, küçük kırıntılarla parlamentoda birleştirilen Kuzey Iraklı savaş ağalarının her defasında Washington'da hizaya getirilerek anlaşmalarının sağlanması tesadüf değildir. Ortadoğu'daki enerji kaynaklarının üzerine oturma düşü bütün emperyalist devletlerin iştahını kabartsa da bugün öne çıkan ABD emperyalizmi demokrasi ve barış aldatmacasıyla hiçbir meşruluğu bulunmayan korsan parlamentolar oluşturarak kendi hegemonyasını tesis etmeye çalışmaktadır. Bugün oluşturulan Kürt parlamentosu; eli sopalı bir bekçinin ne zaman boğuşup, yanyana duracaklarını tayin ettiği kediyle-köpeğin aynı kafese konulması-

na benzemektedir. 11 yıllık tarih bu parlamentonun toplanması ve dağıtılmasında emperyalistlerin kararlarının belirleyici olduğunu defalarca göstermiştir. Kürt ulusunun kendi iradesinden bağımsız ABD emperyalizminin ve Irak Kürdistanı'ndaki savaş ağalarının oluşturduğu bu korsan parlamentonun halklar nezdinde hiçbir meşruluğu bulunmamaktadır. Ortadoğu halklarının kanının akıtılması pazarlığı üzerine kurulmuş bu parlamento ABD emperyalizminin ve kuklalarının iradesini yansıtmaktadır. Kürt ulusunun bağımsızlığına da katkı sunmayacaktır. Kürt ulusu kendi kaderini eline almadığı, emperyalistlerin ve kuklalarının iradesini hiçe saymadığı sürece katliamlara uğratılmaya, sömürülmeye, iradesinden bağımsız temsil edilmeye onay vermiş olacaktır. En son 1998'de KDP ve KYB arasında ABD'nin arabuluculuğuyla imzalanan Washington barış anlaşmasının maddeleri yakın zamanda ABD'de yapılan Iraklı muhalifler toplantısının ardından KDP ve KYB tarafından uygulanma kararı alındı. Petrol gelirlerinin paylaşılması ve parlamentonun toplanması konusunda kesin hükümler içeren anlaşma doğrultusunda oluşturulan parlamen-

toda KDP'den 51, KYB'den 49 ve Asurilerden ise 5 sandalye bulunuyor.

KDP kontrolündeki Erbil'de toplanacak parlamentoda KYB ve KDP eşit temsil edilecekken, Asuriler ve Süryaniler az sayıda temsil edilecek. Türkmenlere temsil hakkının verilip verilmeyeceği ise kesinlik kazanmadı. Daha önceki parlamentoda Türkmenlerin temsil edilmemesinden hoşnut olmayan Türk hakim sınıfları ölçüyü kaçırmadan işletilecek bu parlamentoda Türkmenlerin de temsil edilmesini beklediklerini açıklamalarla dile getiriyorlar. (Bu konuda Türkiye kendi uzantısı haline getirmeye çalıştığı Türkmenleri nasıl yönlendireceğini veya yönlendirip yönlendiremeyeceğini ilerde göreceğiz). Irak'ta Araplar ve Kürtlerden sonra üçüncü büyük grup olan Türkmenler üzerinden bölgede etkinlik sağlama peşinde olan Türk hakim sınıfları bugün de Irak'ın işgali ve yağmadan pay kapabilmek için ırkçı bir zihniyetle Türkmenleri kullanmak istiyor. ABD icazetli oluşturulan parlamentodan hoşnut olmasa da Türkmenlerin bu parlamentoda yer almasını dayatarak elde edeceği kırıntıların payını büyütme-yi-talan ve yağmaya buradan dahil olmayı hedefliyor.

Yüreğimizde, bilincimizde ve gözlerimizdeki SAFLAŞMA

Bize dayatılan bu çürümüş ve yoz sistemin çirkeflliğini gösteren öylesine çarpıcı örnekler yaşamaktayız ki...

Sistemin adaletsizliğini, eşitsizliğini, yalan ve çarpıtma üzerine kurulu olduğunu, her an yaşadıklarımızdan görebiliriz.

Açın bilcümle burjuva gazeteleri, her sayfanın sağından, solundan aşağıya doğru uzanmış köşe yazarlarının kan damlayan sütunlarını... görürsünüz. İlla ki göreceksiniz. Bu düzenin hırsızlığını, ahlaksızlığını, tek ayak üstünde kırk yalan söyleyen politikacılarını, göstermelik cezalarla salıverilen katliam sanıklarının, tescilli katilleri öven, övdüklerinden farkları olmayan sözde paşaları; açlığı, yoksulluğu, emeklilerin banka önlerinde çileye ve ölüme uzanan kuyruğunu... mutlaka görürsünüz...

Yaşamda en tehlikeli olan kanıksamak olsa gerek. Kanıksamak yaşadığımız bunca şey karşısında körleşmemiz anlamına geliyor. Duygularımızın işlevsizleştiği, bilincimizin dumura uğradığı, dostlarımızın ve düşmanlarımızın muğlaklaştığı anlamına geliyor. Yaşadıklarımızın, okuyup gördüklerimizin üzerinde bir durup düşünelim. Gördüklerimiz bizlere ne düşündürüyor. Ya da kanıksayarak körleşmemiz bizden, insanlığımızdan neleri alıp götürüyor.

Yanı başımızdaki FİLİSTİN. Bir coğrafyanın ABD'nin tescilli savaş makinası İsrail siyonizmi tarafından kan gölüne çevrilmesi, binlerce insanın kamplarda kurşuna dizilmesi bizlerde hangi duyguyu yaratıyor. Ya da parıldayan siperlerin direnç gülleri.. Bilincini direnişte yitirmiş ayakta duramayan, adım atamayan Ölüm Orucu gazilerini kim bu hale getirdi....!

Bütün bunlar bilincimizde fotoğrafladığımız, ve hergün yeniden bakarak, üzerinde düşü-

nerek duygumuzda, yüreğimizde, gözlerimizde bizi saflaşmalara götürecektir çarpıcı örnekler. Neydi bin operasyonun sorumlusu katliamcı paşaları Korkut Eken'i savunmaya ve kendi sınıfından birini sahiplenmeye iten şey. Nedir? Devrimcilerin, komünistlerin celladı kesilen, aramızdan alınarak öldürülen bu insanların katilini savunmak(!)

Bunun adı kendinden olanı, bu zulüm saltanatının devam etmesi için halkın kanını dökeni sahiplenmektir.

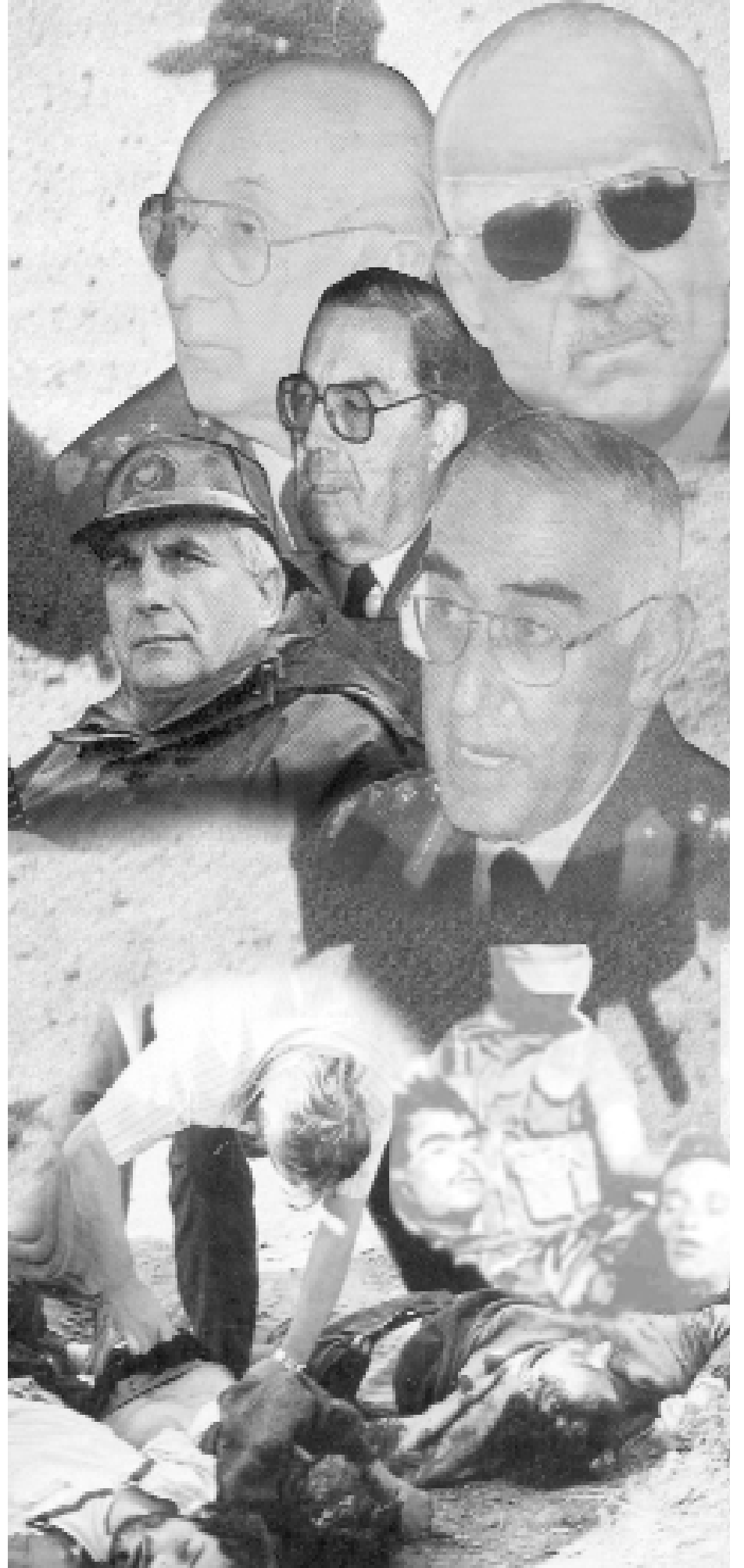
Peki bu zulüm saltanatını yıkmak isteyenlerin zindandaki soluğu, sesi, iskelete dönen bedenleri, Filistin halkının kamplarda makineli tüfek altındaki direnişleri bizlerde niçin kendi sınıfımızı sahiplenmeyi yaratmıyor. Ya da yeterli bulamayacağımız hareketliliğin içine bizi süreklemiyor.

Bunlar kendi sınıfına ait olmak isteyen, saflaşmada yerini doğru belirlemek isteyen her insanın üzerinde ciddiyetle düşünmesi gereken şeyler.

Korkut Eken'i sahiplenerek suç ortağı olduklarını bir anlamda itiraf eden paşalar bu zulümkar sistemin varlığı için "meşru" olan mahkemelerde bir bir aklandılar. Paşalar; bir kez daha katliam emirleri vermek için karşımızda şimdi.

Bu kadar çıplak aslında... Gözlerimize indirilen perdeyi biraz aralama cesareti bulduğumuzda görmememiz imkansız. Gördüklerimiz kimilerimizi korkutacak, kimilerimizi bir sınıfa ait olma duygusuyla kinlendirecek.

Ama önemli olan yüreğimizdeki ve bilincimizdeki insanlık yitiminin önüne geçmektir. Bunu beceremeyenler korkunun karanlığında sudan çıkmış balıklar gibi nefessiz kalacak. Becerme cesareti olanlar ise aydınlığa yürüyen insanlık kervanında yerini alacak.

Dünya halkları emperyalist saldırganlığa karşı ayakta

Emperyalist saldırı- ganlık karşıtı eylemler tüm dünyada gittikçe artarak devam ediyor. Emperyalizmin saldırılarını direkt yaşayan özellikle Ortadoğu halklarında zaten bir tepki söz konusu iken emperyalist- kapitalist ülkelerde de aynı protestolar yaşanmaktadır. ABD'de veya İngiltere'de binlerce insan bir araya gelerek asıl terörizmin Filistin halkına karşı uygulandığını veya Saddam'ı onaylamamakla birlikte bu seçimin Irak halkına ait olduğunu haykırmaktadır. Bu da bir anlamda emperyalizmin kendi evinde yenilmesi anlamına geldiği için oldukça önemlidir. İşte bu protesto eylemlerinden bazıları;

25 Eylül 2002

Özellikle ABD emperyalizminin İsrail siyonizmini kullanarak Filistin'de yaşattığı vahşeti protesto etmek için başlatılan eylemler içinde en önemlilerinden biri 25 Eylül'de Yunanistan'ın başkenti Atina'da yapıldı. Barış Komiteleri, Öğrenci Örgütlenmeleri ve işçi sendikaları tarafından düzenlenen gösteride İsrail büyükelçiliği önünde toplanan kitle eylemde sık sık **"Bush-Şaron halkların katili"**, **"Asıl terörist ABD ve NATO'dur"** sloganlarını attı. Kitle taleplerini içeren bir bildirgeyi büyük elçiliğin kapısına asarak eylemi bitirdi. Bu talepler içerisinde emperyalist saldırıların durdurulması, Filistin devletinin tanınması vb. talepler yer aldı.

*Irak'a yönelik saldırı hazırlıklarına karşı Amerikan halkı savaşı karşıtı eylemlerini artırıyor. ABD'nin bölge petrolünü kontrol etmek için saldıracağını ifade

eden savaşı karşıtı Amerikan halkı yaptıkları eylemde üzerinde "Irak'la savaşa hayır" dövizleri ve "Petrol mü dediniz" yazılı kanlı Dick Cheney posterini taşıdılar.

28 Eylül 2002

*İngiltere'nin başkenti Londra'da Savaş Karşıtı Koalisyon ile

tingde Tren Sürücüleri Sendikası (ASLEF) adına konuşan **Mick Rix** halkı gerekirse işgal eylemleri yaparak savaşı durdurmaya çağırıldı. **UNISON, TGWU, RMT, ASLEF, FBU, CWU, GMB, NUT, NUJ** vb. büyük sendikaların da katıldığı eylem-

itirazi yok. Ama onun devre dışı bırakılması Irak halkının kararı olmalıdır."

Yapılan bu protesto eylemine birçok sendikaların yanında insan hakları dernekleri, öğrenciler ve bazı milletvekilleri de katıldı. Mitingde ifade edilen konular içinde

Roma'da da 28 Eylül tarihinde bir miting düzenlendi. Komünist Yeniden Kuruluş Partisi'nin örgütlediği mitingde yaklaşık 100 bin kişi katıldı. Eylem sırasında partinin lideri **Fausto Bertinotti** de bir konuşma yaparak emperyalist saldırganlık politikalarını eleştirdi.

*Bangladeş'te 5 bin kişi ABD karşıtı gösteri düzenledi. Gösteride ABD bayrakları yakıldı. Yunanistan'ın Selanik kentinde barış örgütleri kent meydanında toplanarak Amerikan Konsoloslukuna yürüdü. Bağdat'taki BM Bürosu önünde yapılan gösteride ise çoğunluğu Ürdünlüler oluşturdu.

29 Eylül 2002

*ABD'nin savaş çıkışları İspanya'da da protesto edildi. Başkent Madrid'de 5 bin kişi sa-

diler. "Dünya Bankası'nın uygulamalarının yoksul halklara etkileri konusunda duyarlı olanlar Irak'taki bir savaşın burada ve Ortadoğu'da ne anlama geleceği konusunda kaygılılar" diyen kitle sık sık Bush ve Blair karşıtı sloganlar atarak bu iki devleti protesto ettiler.

3 Ekim 2002

* Almanya'da ABD'nin Frankfurt üstünde savaşı karşıtı gösteri düzenlendi. Gösteriye 300 kişi katıldı.

4 Ekim 2002

*Mısırlı kadınlar Başkent Kahire'de Filistin halkına yönelik şiddeti ve Irak saldırısı planlarını bir gösteriyle protesto etti. ABD Büyükelçiliğine yürümek isteyen kadınlara izin verilmedi.

*Yunanistan'da Irak halkıyla dayanışmak amacıyla Atina ve Pire'de gösteriler düzenlendi. Yunanistan Komünist Partisi (KKE)'nin düzenlediği mitinglere 10 bin kişi katıldı.

5 Ekim 2002

*İtalya'da Floransa Sosyal Forumu'nun düzenlediği gösteriye 15 bin kişi katıldı. Milano'da onbinlerce insanın katıldığı bir gösteri düzenlendi. Gösteride Bush ve Berlusconi'nin maketleri yakılarak "Petrol için savaşa hayır" sloganları atıldı.

BÜYÜK GÖSTERİ 26 EKİM'DE

ABD'de savaşı karşıtlarının oluşturduğu "International Answer" (Uluslararası yanıt) grubu "Irak'a karşı savaşı başlamadan durdurun" sloganıyla 26 Ekim'de gösteri yapacak. Farklı ülkelerden savaşı karşıtı gruplar da bu gösteriye katılacak.

ABD 'de ve İngiltere' de yapılan anti-emperyalist eylemlerde iki ülke halkı "asıl terörist ABD ve NATO'dur" dedi.

Britanyalı müslümanların örgütlediği savaşı karşıtı yürüyüşe yaklaşık yarım milyon insan katıldı. "Petrol savaşları istemiyoruz", "Savaşa hayır, Filistin'e özgürlük", "Dünyayı tehdit eden Bush ve Blair'dir" sloganlarının atıldığı ve işçilerin de yoğun katılımının olduğu mitingde emperyalist saldırganlığa duyulan öfke öne çıkan konu oldu. ABD'nin en büyük müttefiki olan İngiltere'nin başkenti Londra'da yapılan bu miting ABD'nin binbir bahane ile yaratmaya çalıştığı manipülasyona bir yanıt niteliğindedir. Mi-

de konuşma yapan insanlardan bazılarının sözlerinin bazıları:

"Artık Blair anlamalıdır ki bu ülkedeki insanlar savaşı istemiyor. Tekellerin çıkarları için halkı bir kenara itenleri halk da bir kenara itmesini bilir."

"Blair eğer tekrar seçilmek istiyorsa ve içinde biraz da insanlık varsa halkı dinle. Aksi takdirde bu halk seni affetmeyecek. Çünkü sen sermayenin çıkarları için adam öldürmekten vazgeçmiyorsun."

"Saddam bir diktatördür. Buna kimsenin

özellikle vurgulananlar arasında Filistin'de yaşananların asıl sorumlusunun ABD olduğu, bunun bir vahşet anlamına geldiği, saldırının Yaklaşık 450 bin kişinin katıldığı eylemin önemli noktalarından biri de pek fazla sokağa çıkmayan insanların dahi sokaklara çıkarak tepkilerini dile getirmelerine vesile olması idi. Bunun yanında her kesimden insanların yanında özellikle işçi sınıfının diğer eylemlere göre daha fazla katılım sağlaması da büyük bir olumluluktur.

*İtalya'nın başkenti

